

Нан Раян

**ЛЮБИ МЕ
ТАЗИ
НОЩ**

р
о
м
а
н
т
и
ч
н
и

в
р
е
м
е
н
а

НАН РАЙЪН ЛЮБИ МЕ ТАЗИ НОЩ

Превод: Румяна Благоева

chitanka.info

Нейното предизвикателство

По време на войната Хелън Бърк Кортни загубва и състоянието си, и съпруга си. Останала ѝ е само малката крайбрежна ферма в Алабама, грохналият впрегатен кон и котката. И гордостта. Но тя твърдо е решила да ги запази и заради тях е готова да се бори дори срещу съдбата. Може би капитан Кърт Нортуей е отговорът на нейните молитви... или най-краткият път към ада. Той пристига с малкия си син и търси работа. За да засее нивите, Хелън има нужда от мъжка ръка, но не знае дали е готова да приеме помощта на един проклет красив янки.

Нейният любим

Разочарование в миналото ги превръща във врагове. Кърт иска да отгледа сина си сам и не желае да се възползва от услугите на жена, нито пък търси възмездие за дълбоката рана в душата си. Хелън го приема, макар че целият град се обръща против нея. Той я уважава, не смее да я докосне, но между тях пламва огнена страст, която или ще ги унищожи, или ще ги издигне във висините, ако дръзнат да свържат съдбите си.

ГЛАВА 1

Ето какво се случи.

В една топла майска утрин на 1865 година Хелън Бърк Кортни беше сама в своята ферма край Спениш форт, Алабама — малко крайбрежно селце на източния бряг на Мобайл Кей.

Хелън се намираще на южната нива на двеста ярда от къщата. Твърда широкопола шапка пазеше красивото ѝ лице от слънцето. Ръцете ѝ бяха покрити с работни ръкавици — толкова стари и износени, че чак пръстите ѝ се бяха показали през грубия плат. Беше облечена в свободна, набрана памучна рокля. Дълги ръкави се спускаха, надиплени надолу, и завършваха със завързани на китките маншети, а тежките поли се влачеха по земята.

Хелън предвидливо се беше загърнала от глава до пети, подготвена за дългия, тежък ден на пролетната оран. Но когато слънцето се вдигна високо и жарките му лъчи пробиха хладната утринна мъгла, тя разкопча затворената рокля почти до талията. Свали обувките и чорапите си и небрежно ги захвърли на горния край на нивата.

Сега Хелън пристъпваше боса след изхабения, ръждясал плуг и го буташе напред, а Дюк — нейният верен стар впрегатен кон уморено го теглеше. Тежки кожени ремъци опасваха крехките ѝ рамене, пръстите под ръкавиците здраво стискаха дръжките на ралото и тя бавно, но сигурно се придвижваше от единия край на нивата до другия.

И после отново назад.

Приятно ѝ беше да чувства затоплената от слънцето пръст под босите си крака, както когато през детството си подскачаше покрай дядо Бърк, докато той ореше същата тази нива. И също като дядо си навремето, сега Хелън изпитваше гордост и радост, като гледаше как плодородната земя на тази ферма в низината, се превръща в хубави прави бразди.

Но тази година тя не беше изпълнена с такова задоволство. Малко бяха дългите прави бразди, на които да се възхищава, а още по-малко — нежните зелени стръкчета, покарали в богатата почва. Една голяма част от нивата бе покрита с бурени и кукувича прежда.

Хелън съдържа въздишката си. Искаше ѝ се морето от слънчогледи пред нея да беше от високи, нежнозелени царевични стъбла. Беше закъсняла със сеитбата. Първо, онази продължителна, доста опасна настинка, която я повали на легло и дори не можеше да става, камо ли да върши някаква работа. А после, когато най-сетне се оправи, силните пролетни дъждове не ѝ позволиха да излезе в прогизналите полета. Сега беше крайно належащо да навакса пропуснатото време.

Божичко, защо ли тя не беше двама души едновременно.

Хелън спря за момент и обърна очи към пътя с дъбовете отстрани, който идваше до долния край на нейния имот, откъм залива. От онази хладна априлска сутрин преди години, когато само шест месеца след сватбата им съпругът ѝ я бе целунал за сбогом и заминал на война, Хелън неведнъж бе обръщала изпълнен с надежда взор към тесния, сенчест коларски път.

През онзи априлски ден Уил Кортни възседна буйния си, дорест кон, усмихна се, наведе се да я целуне за последен път и обеща, че ще се върне до сеитбата. Тогава тя повярва на думите му. Войната нямаше да продължи дълго. Всички казваха така. Уил щеше да си бъде отново у дома, преди да успее да почувства липсата му. Храбрите южняци бързо щяха да надвият омразния противник от Севера. Тогава победителите щяха да се завърнат по домовете си, при своите любими, и животът щеше да продължи също както преди.

Хелън беше уверена, че нещата ще се развият точно така и скоро след като Уил замина, бе започнала да очаква завръщането му. Ден след ден тя все поглеждаше към този път, а дните се превръщаха в седмици, седмиците — в месеци, месеците — в години.

Той ѝ липсваше неимоверно много. Никога преди това Хелън не се беше чувствала по-самотна. Беше се вкопчила в надеждите и мечтите си, и с нетърпение очакваше онзи прекрасен миг, в който Уил яхнал коня си, ще се зададе по пътя и отново ще бъде в обятията ѝ.

С огромна любов и желание тя чертаеше планове за това завръщане у дома. Всяка вечер се готвеше за тържественото

посрещане и подреждаше масата с изящния сервиз от костен порцелан, останал от баба ѝ, и с крехките кристални чаши.

Хелън продължи тъжно и замечтано да отправя поглед надолу към пустия път, дълго след като пристигна известие, че нейният съпруг, храбрият Уилям К. Кортни, капитан от войските на Юга, е загинал в бой.

Хелън не повярва. Тя не искаше да повярва. Уил не беше мъртъв. Не можеше да е мъртъв, не и Уил. Само не нейният Уил. Това беше някаква грешка. Той ѝ бе обещал, че ще се върне при нея. Така трябваше да стане. Един ден, той ще се появи откъм пътя и те ще отпразнуват така дълго чаканото завръщане у дома.

Най-накрая Хелън бе прибрала финия бабин сервиз и кристалните чаши и бе поставила крехките съдове в тежкия шкаф от палисандрово дърво, но дори и след това не бе престанала да поглежда надолу по дългия сенчест път, където бе видяла за последно любимия.

И сега Хелън замислено се взря в тихия, пуст път, после бавно и дълбоко пое дъх и продължи работата си.

— Хайде, Дюк — подвикна тя на пооглушения вече кон. — Доста работа ни чака.

Дюк изпръхтя и с мъка запристъпва напред. Хелън стисна зъби и напъна с всички сили дръжките на ралото, като залягаше под тежестта на ремъците, а босите ѝ крака потъваха и меката песъчлива пръст.

Тя довърши още една бразда, завъртя коня и ралото, отдъхна за минутка и започна нова. Когато отново спря, за да хвърли поглед към пътя, вече беше преполовила дългата четвъртата нива.

Хелън Кортни гледаше право към алеята, оградена от дървета, когато там внезапно се появи някакъв непознат. Един мъж, с лъскав, дорест жребец, се показва изпод балдахина от дъбови клони и застана на пътя, облян от топлите майски слънчеви лъчи.

Сърцето ѝ тревожно заблъска в гърдите. Ръката ѝ инстинктивно се пресегна към тежкия револвер, скрит между гънките на сивата работна рокля. Но тя се въздържа, като зърна русокосото момченце, възседнало едрия кон.

Без съмнение, мъж, придружаван от дете, едва ли ще ѝ мисли злото.

Къртис Нортуей не мислеше злото на овдовялата Хелън Кортни. Нито пък на някой друг. Но той знаеше, че тук, в далечния Юг, хората му нямат доверие. И не го искаха. За него това беше повече от ясно.

Кърт Нортуей беше янки.

За тези темпераментни хора той бе само един мръсен негодник, противен янки. За тях нямаше значение, че войната е свършила. Той все още беше техен жесток враг и не беше добре дошъл в тази победена, но горда земя.

Но колкото Югът искаше да се отърве час по-скоро от него, толкова и той самият нямаше търпение да се махне. Ако беше сам, още в същия миг щеше да си тръгне към дома в Мериленд, но той имаше син и трябваше да се грижи за него. Петгодишен син, син, който не го познаваше, син, който той едва помнеше.

В последния ден на войната, Кърт бе обърнал на юг към брега на Мисисипи своя скъп червеникавокафяв породист жребец Рейдър, с който бе воювал. Когато във форт Съмтър проехтя първият изстрел, той беше прибрал малкия Чарли Нортуей, който едва прохождаше. Само дни след това съдбовно събитие Кърт и Рейдър бяха влезли в бой, а младата му жена бе отнесла малкото им момченце при семейството си в Мисисипи.

През лятото, преди дългият кървав конфликт да приключи, Гейл Уитни Нортуей умря от същата треска, която отне живота на цялото й семейство. Само изплашеното и объркано четиригодишно момченце Чарли беше пощадено. Но то бе изгубило всички.

Всички, освен баща си, който не беше там.

Едно съседско семейство бе прибрало Чарли, докато Кърт успее да дойде, за да си го вземе. От благодарност Кърт беше дал всичките си пари на двамата бедни старци и не му бе останало нищо. Сега той и Чарли трябваше някак да се придвижат до Мериленд.

Кърт Нортуей прехвърли дългите кожени юзди от дясната в лявата си ръка. Мечтаеше за пура, глътка уиски и достатъчно пари, за да се махне от проклетата Алабама. Още веднъж си повтори наум какво ще каже на младата жена там, на полето. Надяваше се, че тя ще го изслуша. Но можеше и да не пожелае. Можеше да го изгони от имота си, както бяха постъпили с него толкова много хора през последните няколко дни.

Когато Кърт наближи нивата, пусна поводите на послушния си дорест жребец, поговори му тихо и кротко и погледна умълчаното момче. После пое дълбоко дъх и тръгна напред.

Без да сваля очи от мъжа, Хелън спря Дюк, смъкна тежкия хамут от уморените си рамене и отново опипа скритото в полите си оръжие. Вдигнала предизвикателно брадичка, тя наблюдаваше с огромно любопитство янкито, който се приближаваше към нея с големи решителни крачки. Очите на непознатия бяха скрити под черната козирка на синята му войнишка шапка. Бялата му памучна риза и поизбелелите сини униформени панталони изглеждаха чисти, макар и малко протрити. Яката на ризата му беше разкопчана, а ръкавите — навити до лактите на загорелите му от слънцето ръце. Беше висок и строен мъж с широки плещи, тесен таз и плавна, грациозна походка. Докато се приближаваше към нея, по лицето му се разля сърдечна усмивка.

Кърт Нортуей си наложи да се усмихне доверчиво, макар в действителност да не изпитваше доверие. Пред него в средата на плодородната, но занемарена нива стоеше гордо и без страх млада жена, облечена в сива работна рокля, широкопола памучна шапка с дантела по края и износени мъжки работни ръкавици. Беше средна на ръст, стройна като момиче. С рязко движение тя свали шапката си и под нея се показва светла, златисторуса коса, вдигната, небрежно прибрана и забодена отгоре. Имаше красиво, кръгло лице и изключително светла, гладка кожа.

Изведнъж младата жена се сети, че роклята ѝ е разкопчана чак под издутината на гърдите и се сепна. Кърт искрено се засмя. За миг красивото ѝ лице бе помрачено от израз на ужас и тя бързо вдигна нежните си, треперещи пръсти, за да се закопчее. После с очарователен, напълно женствен жест, неспокойно прекара ръка по светлата, златиста коса и я приглади.

Кърт Нортуей беше стигнал до Хелън Кортни.

Като остави достатъчно разстояние помежду им, той свали шапката си, кимна за поздрав и каза:

— Кърт Нортуей, мадам, бивш капитан от Юнионистката армия — протегна той загорялата си ръка.

Приковала сините си очи върху лицето му, Хелън стисна ръката му и бързо я пусна.

— Капитан Нортуей, аз съм госпожа Уилям Кортни. Вие сте нарушили границите на частно владение. Ако сте изгубили пътя си, може би ще мога да...

— Не, мадам, госпожо Кортни, не съм се изгубил. В Спениш форт ми казаха, че търсите сезонни работници за вашето стопанство.

Гласът му беше ясен и приятен. Косата черна като нощта, а очите, забеляза Хелън, имаха онзи удивителен, наситен зелен цвят като тъмните влажни гори по полегатите крайбрежни скали под къщата.

Кърт Нортуей също забеляза огромните, живи сини очи, които го гледаха прямо и откровено, и светлата златиста коса, оградил поразително красивото лице. Беше очарован от звученето на тихия, изтънчен глас, макар да не му се нравеше онова, което очакваше, че тя ще каже.

— Грешно сте разбрали, капитан Нортуей. Ако наистина търсите работа, идете при доковете в Мобайл, където товарят и разтоварват. Тук нямам нужда от помощ. Съжалявам.

ГЛАВА 2

— И аз съжалявам, мадам — каза той с нисък, тих глас.

Кърт Нортуей знаеше, че тя лъже. Знаеше, че младата вдовица отчаяно се нуждае от помощ, за да обработи тази запустяла, крайбрежна ферма. Но тя го възприемаше като враг и донякъде се страхуваше от него. Като внимаваше да не прави резки движения, които можеха да я изплашат, той рече:

— Вече опитах на доковете в Мобайл. Тези дни пристанището не е много оживено.

Хелън поклати глава. Сините ѝ очи святкаха.

— Да, знам — изрече тя.

С тъмнокосата си глава Кърт посочи момченцето, възседнало червено-кафявия жребец, и като я пронизваше с тревистозелените си очи, добави:

— Освен това, мадам синът ми е много малък и не мога да го оставя сам. Трябва да си намеря работа на полето, за да може и Чарли да идва с мен.

— Е, да, разбирам, но ми се струва, че ще трябва да си намерите някоя друга ферма — заяви Хелън с презрение — Капитане, в момента съм съвсем сама тук. Мъжът ми още не се е върнал от война.

Съпругът на Хелън нямаше да се върне и Кърт знаеше това. Тя беше вдовица. Възрастният мъж, който го беше насочил към нейната ферма, му беше казал: „Всички знаем, че мъжът на Хелън Кортни е мъртъв. И тя го знае. Но просто не иска да го приеме.“

— Много съжалявам, мадам.

Тя продължи, сякаш той не бе казал нищо.

— Просто няма да може вие да... да... Пак повтарям, капитан Нортуей, аз съм сама тук.

— Разбирам, госпожо Кортни — каза спокойно Кърт. — И ако аз бях сам, не бих посмял да направя подобно съмнително предложение. Обаче, мадам, вие наистина се нуждаете от помощ, а без съмнение присъствието на моя син прави нещата по-лесни.

Хелън сбърчи чело и отмести поглед от високия мургав северняк към малкото русо момченце. После пак погледна мъжа, присви сините си очи и гневно рече:

— Вие какво всъщност очаквате — че ще наема точно вас ли?

— Искрено се надявах да постъпите точно така.

— Вие сте янки, капитан Нортуей!

— Признавам се за виновен, госпожо Кортни — съгласи се той и смутен заради синята си униформа, пристъпи от крак на крак, после несъзнателно опипа жълтата кавалерийска нашивка и добави: — Но моето момче Чарли е почти южняк, живял е тук. Майка му, бог да я прости, беше родена и израсла в Мисисипи.

Хелън отново погледна към умълчаното русо дете.

— На колко години е Чар... вашият син, капитане?

— Чарли е само на пет, но вече е преживял доста, госпожо. Преди година е изгубил майка си, дядо си и баба си. Останал съм му само аз, а нямам пари, за да го отведа у дома, в Мериленд.

Хелън отново срещна погледа на Кърт.

— Нямам никакви пари, госпожо — призна той съвсем чистосърдечно. — Никакви. Страхувам се, че не съм много добър баща. Не мога да осигуря на сина си дори легло и храна. Но имам як гръб и съм готов да работя извънредно и упорито само за покрив над главата на Чарли и за някакво заплащат, колкото и малко да е то.

Хелън слушаше замислено, докато Кърт Нортуей се мъчеше да защити своето искане. Той й каза, че двамата с момчето ще се чувстват съвсем удобно в плевнята и ще могат да спят в сеното. Каза още, че няма да искат да се хранят в къщата, а навън, на полето или пък в плевнята. Обеща, че ще прави всичко, което е необходимо. Зарече се, че през цялото време ще си стои там, където му е мястото. Закле се в честта си на офицер, че към нея ще се отнася единствено с уважение. И я увери, че докато Чарли и той са тук и я пазят, тя ще се чувства в пълна безопасност.

Накрая Кърт млъкна.

Хелън се изкушаваше да приеме предложението на високия непознат. Бог знае, че тя имаше нужда от помощ, и то веднага, ако иска през есента да прибере една поне средно добра реколта. Но мисълта да наеме един янки и да му позволи да живее тук, във фермата при нея, беше не просто противна, а и напълно изключена.

Тя ще бъде изгонена от града.

За миг Хелън сведе очи от мургавото му лице, после пак погледна към русокосото момченце, но забеляза тръпнещият дорест жребец, който детето беше яхнало. Тя присви очи укорително, стисна зъби и нежното ѝ лице доби студен израз. Хелън познаваше конете. Едрото, красиво животно беше чистокръвна порода и според всеки добър познавач щеше да струва много пари.

— Капитан Нортуйей — каза тя рязко, — в Мобайл има доста богати господа, които щедро биха платили за вашия жребец.

Зелените очи на Кърт Нортуйей засвяткаха гневно. Той решително поклати глава.

— Госпожо, конят е единственото, което ми е останало. Благодарение на него преживях войната. Бих продал по-скоро душата си, отколкото Рейдър.

Искреното признание събуди съчувствие у Хелън. Тя напълно го разбираше. Знаеше какво чувства той, защото и тя изпитваше същото към тази затънтена, занемарена ферма и кацналата върху скалите къща. Твърдо беше решила да я запази, дори ако трябва да плати с живота си, а понякога ѝ се струваше, че ще стане точно така.

До последния си дъх тя ще отстоява своята собственост и няма да позволи богатият нагъл Найлс Лъвлес алчно да заграби скъпата за нея земя, само за да разшири още повече огромните си владения.

— Капитан Нортуйей — продължи Хелън след дълго колебание, — мога да ви предложа само помещенията до плевнята, които отдавна не са използвани. И няма да мога да ви платя чак до жътва през...

— За нас това е идеално, госпожо — прекъсна я Кърт засмян. — Напълно достатъчно.

Хелън все още беше настроена скептично и се чудеше дали постъпва правилно. Тя кимна и отново постави шапката на главата си.

— Вече е почти пладне, капитане. Предполагам, че синът ви започва да огладнява.

— Нищо чудно, госпожо.

— Ще разпрегна Дюк и ще го отведа в плевнята, а вие с Чарли и жребеца може да ме последвате — каза Хелън, обърна се, застана зад Дюк и започна да откачва тежкото рало.

— Позволете да ви помогна, госпожо — предложи Кърт и внимателно отмести ръката ѝ.

После освободи коня от хамута, шибна Дюк по гърба с тежките кожени юзди, цъкна с език и го подкара напред. Обърна се, погледна над браздите към своя дорест жребец и тихо подсвири през зъби.

— Дръж се здраво, Чарли — извика той на сина си.

Хелън гледеше учудено как породистото животно се завъртя в полукръг и препусна по тясната зелена ивица покрай нивата право към къщата и пристройките. Тя погледна към Кърт Нортуей и поклати глава.

— Искрено се надявам вашият кон да не е решил да прекоси нивата напърно. Вече съм засяла северния ѝ край.

Кърт Нортуей отвърна без колебание:

— Госпожо, Рейдър няма да се осмели да изпотъпче току-що посятата царевица. Той има безпогрешен усет.

Хелън не отговори, обърна се, шляпна подканящо стария Дюк по задницата и тръгна. И точно тогава се сети, че е без обувки. Хвърли бърз поглед към високия мъж, който вървеше плътно зад нея. Дали този янки знаеше? Дали можеше да познае, че е боса като някоя проста селянка?

Хелън мълчаливо излезе от нивата, като се стараеше пръстите на краката ѝ да не се показват изпод дългите сиви поли на роклята. В ушите ѝ звучеше предупреждението на баба ѝ: „Младите дами не трябва да се показват без обувки и чорапи. Ако един изискан джентълмен те види боса, то е все едно, че те е сварил по долна риза и гащи!“

Хелън здраво стисна зъби. Много съмнително беше дали този висок тъмнокож янки е изискан джентълмен, но даже и да е така, тя няма да позволи да я свари нито по бельо, нито с боси крака. Но още не успяла да изрече тази клетва наум, тя съзря захвърлените обувки. Те бяха там, на края на нивата, точно пред очите им. Дали севернякът ги е забелязал?

Хелън рязко извърна глава. Погледна лицето му и прочете отговора в тъмозелените му очи. Той беше ги видял. Е, добре де, но ако си знае интереса, ще е по-добре да не ѝ се смее. Никой презрян янки не може да ѝ се присмива безнаказано. Без да се подвоуми за миг, тя ще го изгони от своите имоти.

Кърт Нортуей не каза нищо. Не се изсмя. Не се подсмихна многозначително. Нито присви, нито извърна очи. Не се опита да я

унижи или смути. Просто продължи да се движи до нея, сякаш нищо не се беше случило.

Когато стигнаха до обувките, високият янки безмълвно се наведе, извади памучните чорапи, които бяха напъхани в тях и ги мушна в горния си джоб. После коленичи върху меката песъчлива пръст, седна на пети, взе обувките на Хелън и ги постави в скута си.

Вдигна поглед към нея. В глъбините на зелените му очи нямаше и следа от присмех. Той потупа якото си бедро и зачака. Унижена и объркана, Хелън въздъхна, повдигна лекичко сивите си поли и постави изцапания си крак върху сините му панталони.

Той обхвана слабия ѝ глезен и с върха на тънките си, загорели от слънцето пръсти, внимателно избърса прахта, полепнала по крака ѝ, сякаш това бе най-естественото нещо на света. После нежно го пъхна в обувката. Повтори същото и с левия крак. Когато приключи и Хелън отново стъпи здраво на земята, той, без да продума, се изправи с цял ръст до нея.

Убедена беше, че лицето ѝ е пламнало издайнически, затова се покашля без нужда, грабна чорапите си от джоба на ризата му, събра цялото си достойнство и каза:

— Бъдете така любезен да ме последвате, капитане. Ще ви покажа вашето жилище.

— Да, госпожо Кортни.

Едва когато тя тръгна напред, по устните на Кърт Нортуей пробяга едва забележима весела усмивка.

ГЛАВА 3

— Госпожо Кортни, бих желал да ви запозная с моя син Чарли. Кърт свали момчето от седлото и го пусна да стъпи на земята.

— Чарли, това е госпожа Кортни. Ще поостанем в нейния дом известно време.

Хелън се усмихна на навъсеното дете и протегна ръка. Но Чарли Нортуей не пожела да се ръкува. Той скръсти слабичките си ръце пред гърдите, плахо се приближи до баща си и загледа Хелън с поглед, изпълнен с недоверие и съмнение.

— Чарли е много свенлив — извини го Кърт. После оправи един немирен кичур на челото на момчето и го подкани: — Ще кажеш ли добър ден на госпожа Кортни?

— Вероятно Чарли е твърде уморен и гладен и не му е много до любезности точно сега — рече Хелън благосклонно. — Капитане, отведете конете хей там, зад оградата — посочи тя. — В плевнята има овес, а на куката до вратата е закачено ведро. Коритото за вода е пълно. В това време ще видя в какво състояние са помещенията оттатък.

Тя се запъти към плевнята, после се обърна към Чарли:

— Искаш ли да дойдеш с мен?

В отговор той само силно разтърси русата си глава.

Хелън не се опита да го заговори повторно. Тя тръгна пред тях нагоре по полегатия наклон, който водеше от равната нива към близките постройки. Тримата вървяха мълчаливо един зад друг и само след минути стигнаха до плевнята. Кърт отвори портичката на оградата и вкара конете вътре. Хелън отиде право към стаите в горния край на очуканата от времето плевня. Чарли не ги последва. Момченцето се държеше резервирано. То остана да чака отвън пред дъсчената ограда, неподвижно като статуя, под палещите лъчи на майското слънце. Хелън натисна вратичката на плевнята, но тя не се отвори. Дървото се беше подуло и изкорубило от дъждовете и сега съвсем беше заяла. Хелън смъкна широкополата си шапка и я пусна да

виси свободно на гърба, завързана хлабаво под брадичката с панделки. После отново се опита да отвори.

След няколко неуспешни опита се облегна на вратата и я бутна с цялата си тежест. Подпряла рамо и коляно в грубите дъски, тя буташе с всички сили. Вратата не помръдна.

Обезсърчена и отчаяна, тя все още се мъчеше и пъшкеше като родилка, когато Кърт се приближи до нея, праметнал през рамо войнишката мешка от черна кожа, стиснал под мишница тежка раница от зебло.

— Почакайте, госпожо Кортни, ако не внимавате, ще се нараните.

— Не... няма... още малко... и...

— Може би аз ще успея — каза той и спусна торбата и раницата на земята.

Останала без дъх, Хелън кимна и отстъпи встрани.

Кърт стисна дръжката на вратата, завъртя я силно и с яката си мускулеста ръка бутна вратата навътре. Тя рязко се разтвори и подплаши един нищо неподозиращ кос. Птицата се стрелна с крясък през отворената врата, а лудо пърхащите криле преминаха на сантиметри от лицето на Хелън.

Тя се стресна, изпищи, притвори очи, инстинктивно се извърна и се скри в широките гърди на Кърт Нортуей. При нейния пронизителен писък Чарли също извика, хвърли се напред, обви ръце около кръста на баща си и притисна лице в бедрото му.

Кърт дори не трепна.

През гънките на полата ѝ той усети твърдата стомана на скрития револвер, опрян в крака му. Дойде му наум, че една толкова красива, уязвима жена, която живее съвсем сама, вероятно е преживяла не една дълга нощ, изпълнена със страх. Обзе го съчувствие.

Беше готов да постави нежно ръка върху гърба ѝ, за да я успокои, но знаеше, че тя едва ли ще стои мирно в такъв случай. Щеше да го разбере погрешно. По същата причина не посмя да положи утешително ръка върху сина си. И на него не би му харесало.

Хелън отвори очи, вдигна глава от гърдите му и рязко се отдръпна от него. После му хвърли бърз, изпълнен с презрение поглед, сякаш се отвращаваше от него, и сепнато каза:

— Извинете. Птицата ме изплаши. Беше глупаво от моя страна.

— Няма нищо — отвърна Кърт и сви рамене.

Чарли, също като Хелън, бързо се отдръпна, пусна крака на баща си и отстъпи назад с намръщено лице. Кърт не бе изненадан от реакцията нито на единия, нито на другия.

Хелън се опомни, пристъпи пред тях и ги въведе в потъналата в полумрак стаичка. Огледа се наоколо, навъси се и побърза да се извини за пълния безпорядък.

— Нямах представа, че е такава бъркотия — рече тя. — От години никой не е стъпвал тук.

Тя поклати глава и обиколи задушната сумрачна стая. Малкото мебели, които бяха останали, бяха струпани в дъното до стената: железен креват и дюшек, натъпкан с перушина, масивно олющено бюро, две продънени кресла, малка масичка и шест стола с високи облегалки и плетени бамбукови седалки — износени или изобщо липсващи — всичко беше покрито с паяжини и прах, виждаха се дори гнезда на оси.

Чарли кихна, разтърка носа си и пак кихна.

Хелън въздъхна отчаяно.

— Не можете да живеете тук — заяви тя.

— Грешите, госпожо Кортни. Можем и ще живеем — отвърна Кърт с равен тон.

Той прекоси стаята, дръпна встрани прогнилите пердета от зебло, енергично вдигна мръсната рамка на прозореца и пусна вътре светлина и свеж въздух.

— Трябва му само малко почистване и ще се превърне в дом — уютен дом — усмихна се той.

Чапли кихна.

— Наздраве — каза Хелън автоматично. — Не трябва да дишаш този прах Чарли. По-добре бягай оттук.

Чапли не помръдна.

— Щом всичко мине през ръцете ми, ще стане наистина много удобно жилище — продължи Кърт, като се движеше из просторната стая и отваряше още прозорци — Ще започна веднага.

— Аз ще помогна — предложи Хелън и се отправи към вратата. После спря и добави: — Но почистването може да почака малко. Вече е пладне. Извадете вода от кладенеца. На задната веранда ще изнеса леген, сапун и две чисти кърпи. Измийте се и ми дайте само няколко

минутки. Под сянката на верандата има маса. Седнете, а аз ще ви сервирам обяда.

— Става — съгласи се Кърт, а Чарли кихна още веднъж.

Без повече приказки Хелън се обърна и излезе. Вдигна тежките си поли и забърза към къщата. Тя бе на стотина метра от плевнята, на върха на скалата, точно над широкия излаз на залива Мобайл Бей.

Жилището представляваше стабилна, но непретенциозна едноетажна постройка. Имаше нужда от преобоядисване. Вътре стаите бяха просторни, с високи тавани. Широка дървена веранда опасваше цялата сграда. Всички спални и предния вестибюл гледаха към нея. Дворът около къщата бе потънал в бурени, а точно под голямата градина отпред започваше гъста като в джунгла растителност, която покриваше полегатите скали чак до водата.

Хелън наближи задния двор.

Но там, пред отворената портичка, бе застанал нейният котарак и сякаш умишлено ѝ препречваше пътя. Той беше красив — руска порода с тъмна синкавосива козина. Горделивото животно беше застанало право в средата на портата, обвило величествено дългата си опашка около гладкото си гъвкаво тяло, а зелените му очи изразяваха явен упрек.

Когато Хелън стигна до него, Доминик не започна да мърка както обикновено. Не се изправи и не се отърка радостно в полите ѝ. Продължи да седи както преди, със студени очи и затворени уста, а дълбоко от гърдите му се изтръгваше ниско ръмжене.

— Хайде, Дом махни се от пътя ми — замоли Хелън любимия, застаряващ котарак, който дядо ѝ беше подарил преди девет лета, когато Доминик бе все още малко котенце.

В отговор Доминик само завъртя царствената си глава и театрално се прозина.

Хелън се усмихна, седна на земята до него и го погали по меката пухкава козина под брадата.

— Това да не би да значи, че си видял онзи янки и сина му. Виж какво, аз просто нямам друг избор. Имаме нужда от помощ и ти много добре знаеш това. Така че можеш само да стиснеш зъби и да се помириш с неприятното положение, защото и аз ще постъпя точно така. — За миг тя допря буза до главата му, после го пусна на крака.

Заобиколи котарака и бързо влезе в двора. Доминик учудено се изправи и лениво я последва. Жената и котката начаса потънаха в сянката на най-високия, но все още зелен дъб във фермата. Клоните на дървото се разпростираха ниско, образуваха плътен балдахин от листа и само най-отдалечените кътчета на задния двор оставаха непокрити.

Дългото дървено канапе край дебелия ствол на дъба някога беше, любимото място на Джексън Бърк за следобедна дрямка. А сега и на Доминик. Хелън никога не бе спала там, но с Уил бяха прекарвали не една романтична вечер, там под дъба. Седнали на канапето, скрити от ярката луна, те се целуваха в топлия мрак. Хелън не можеше да мине покрай старото канапе с олющената боя, без да се сети за Уил и онези горещи, чувствени нощи.

Като стигна до задната веранда, тя свали обувките си, взе ги в ръка и зави покрай ъгъла на широката тераса. После с леки стъпки продължи към предната спалня в североизточния край на къщата. Втурна се през отворения френски портал в прохладата на сенчестата стая, захвърли обувките на пода и метна шапката си върху високия махагонов скрин. Доминик влезе след господарката си, като поспря за момент, да се поотърка в лъскавата дървена каса на вратата.

За по-малко от десет минути Хелън успя да се измие, да срещне косата си и да облече чиста карирана рокля, а на котарака му трябваше още по-малко време, за да скочи върху високото пухено легло на Хелън, да се протегне с наслада, да постави брадичка върху изпънатите си лапи и веднага да потъне в лека дрямка.

Хелън затвори вратата и се отправи надолу по коридора към кухнята. Изнесе на верандата кърпи, сапун и леген. Премести ведрата за мляко и няколкото гърнета в единия край на масата. Тя беше груба и цялата напукана, но щеше да свърши работа.

Хелън влезе в кухнята. Режеше шунка и студен царевичен хляб, когато Кърт и Чарли влязоха в задния двор. Двамата се приближаваха мълчаливо. Замисли се дали изобщо някога си говореха. Досега не бе чула Чарли да произнесе ни думичка.

Хелън им сервира обяда на верандата, но тя самата влезе да обядва вътре. Седеше сама също като всеки друг път. Също както щеше да прави и занапред.

Да позволи на един янки да седне на масата й?

Никога, за нищо на света.

След като бутна чинията си настрана, Хелън постоя на масата още няколко дълги минути. Когато сметна, че севернякът и неговият син са имали достатъчно време, за да се нахранят, излезе навън. Кърт стана на крака.

— Седнете, капитане — рече тя. — Сега моментът е напълно подходящ да поговорим и да се разберем. Искам да ви кажа какво се очаква от вас, а също така какво разрешавам и какво не разрешавам да правите.

— Много добра идея — съгласи се той, като ѝ подаде стол, а после отново седна и се обърна към сина си: — Чарли, можеш да ни оставиш, но не се отдалечавай от погледа ми.

Без да погледне баща си или Хелън, Чарли се смъкна от стола си, прекоси верандата и слезе надолу по стъпалата в сенчестия заден двор.

С делови тон Хелън набързо изреди цял куп задачи, които Кърт бе длъжен да изпълнява, освен най-важното си задължение — пролетната сеитба. Каза му, че работата във фермата е като една безкрайна битка. И още, че тя става всяка сутрин при изгрев и работи до залез. И че ще очаква не по-малко и от него.

Когато внимателно изложи всичко, което желаше да бъде извършено, и се увери, че той знае как се прави онова, което се изискваше от него, тя му разясни какво не би търпяла.

Хвърли поглед към Чарли, който седеше мълчаливо на дългото канапе под дъба, обвинил коленете си с ръце, и каза:

— Ще работите шест дни в седмицата и ще почивате в неделя. Вечер също ще сте свободен и когато пожелаете, можете да излизате и да се връщате, но не си мислете, че ще можете да оставяте сина си да го гледам, докато ходите в града. И ако някога ви хвана пиан в моята ферма, ще наредя незабавно да си съберете багажа и да си тръгнете, без да получите възнаграждението, което ви се полага.

Кърт кимна, без да каже нищо.

Хелън отново погледна към Чарли, сниши глас и добави почти шепнешком:

— И още нещо, капитане, ако случайно сте направили глупавата грешка да предположите, че съм слаба, беззащитна жена, уверявам ви, че не съм. Нито пък съм самотна, зажадняла за любов жена, която ще бъде лесна плячка за един силен и мъжествен янки, тръгнал да търси краткотрайни удоволствия. И нека ви предупредя, че винаги имам

зареден пистолет и знам как да го използвам. — Сините ѝ очи се присвиха заплашително, а гласът ѝ се сниши още повече. — Само посмей да ме пипнеш и ще те убия, капитан Нортуей.

Кърт слушаше безмълвно, втренчил тъмнозелените си очи в лицето ѝ. Настойчивият му поглед притесняваше Хелън, но тя знаеше, че трябва да му устои, за да успее да отправи своята хладнокръвна заплаха.

Ледени трънки полазиха по гърба ѝ, когато чу тихия му баритон.

— Аз съм янки, госпожо Кортни, а не животно. — Кърт постави ръка на масата пред нея. — Разгледайте тази длан добре.

Тя погледна тъмната мускулиста ръка, а той добави с нисък глас:

— Тази ръка никога не е докосвала жена — той замълча за миг и Хелън отново вдигна очи и срещна погледа му, — която не е пожелала това.

ГЛАВА 4

Кърт отдръпна ръката си, бутна стола назад и пъргаво се изправи. Но не се отдалечи. Остана там, надвесен над нея, и продължи да я гледа търпеливо и неподвижно като хищна котка. Тъмните му тревистозелени очи останаха приковани в нея с обезкуражаваща настойчивост. Той протегна ръка — същата онази с дълги пръсти, загоряла от слънцето, която преди малко бе на масата пред нея.

Хелън преглътна с мъка и несъзнателно постави слабичката си бяла ръка върху неговата гладка длан. Дъхът ѝ секна, когато ръката му се затвори и обгърна нейната. Усети как пръстите ѝ изпукаха в топлата му длан. Здравно стиснал ръката ѝ, той нежно, но властно я изправи на крака.

Хелън лекичко се опита да се измъкне, но той я държеше здраво. Силните му загорели пръсти се плъзнаха нагоре и обвиха крехката ѝ китка. После Кърт вдигна ръката ѝ пред мургавото си лице и смислено я разгледа.

Тъмнозеленият му взор премина по всеки пръст поред.

— Госпожо Кортни, нужно ли е да ви предупреждавам, че трябва да държите тази нежна бяла ръка далеч от мен.

Хелън се наежи.

— Не ставайте смешен!

— Смешен ли? Аз не смятам така. Уважавам факта, че вие сте жена, която е обичала и е била обичана от своя съпруг — Той приведе широките си рамене, а дишането му премина във въздишка: — Позволете ми и аз да изразя същите опасения. Аз обичах жена си със страстна преданост. И сигурно подобна възможност изобщо да не ви е хрумвала, но вероятно и аз не желая да ме докосват ръцете на друга жена. Можете ли да разберете това?

— Аз... аз... да... да... мога — кимна Хелън.

Той веднага пусна ръката ѝ.

— Добре. Значи вече се разбираме малко по-добре. Ако искате, може да спите със своя револвер, но той няма да ви е нужен, за да се

защитавате — усмихна се Кърт и отстъпи крачка назад. — Поне не и от мен.

Присвила очи, Хелън го наблюдаваше как се обърна, слезе по стъпалата на верандата и прекоси двора с широка крачка и гъвкава походка. Стъпваше бавно като котка, а плавните му движения излъчваха грация и мъжествена увереност.

Именно в този момент Хелън реши, че не го харесва. Ни най-малко. И то не само защото беше омразният враг, завоевателят янки. Тя не би харесала високия мургав Кърт Нортуей дори да бе роден тук, в областта Болдуин.

Точно неговият хладен, самоуверен маниер, способността му да я кара да се чувства глупаво и неудобно, я вбесяваха. Тя беше свикнала да властва. Беше свикнала да се чувства напълно компетентна и способна да се справя с трудни ситуации и трудни хора.

Особено с мъже.

От деня, в който Уил бе заминал на война, тя спокойно и кротко беше обезкуражавала множество мъжки набези с яростни погледи и решителна предизвикателност. Какво нахалство! Той да я предупреждава да държи ръцете си далеч от него! Виж ти! По-скоро адът ще замръзне, отколкото тя да пожелае да докосне това нагло северняшко копеле!

— Капитан Нортуей! — извика тя след него, и сините ѝ очи святкаха от обида.

Кърт спря, обърна се и я погледна.

— Да, мадам?

— Аз... аз... — заекна Хелън, после въздъхна и поклати глава. Духна ядосано един немирнен кичур руса коса от челото си и каза: — Ще почистим жилището сега, този следобед. Ако свършим навреме, можеш да започнеш да ореш. Иначе ще се заемеш с редовната си работа утре призори.

— Много добре — каза Кърт, — но наистина няма нужда да помагате за почистването. Мога и сам.

Все пак Хелън помогна.

Ако в мръсната стая трябваше да се настани само Кърт Нортуей, тя нямаше да се притеснява. Но тъй като там цяло лято щеше да живее петгодишно момченце, което през краткия си живот бе видяло твърде

много нещастия, тя искаше да направи каквото може, за да стане помещението обитаемо.

Докато измореният и прокуден от дома си Чарли спеше на канапето под разлистения дъб, Хелън и Кърт се заеха да оправят жилището.

Кърт изнесе прашния пухен дюшек да се проветри на слънце, а Хелън свали прогнилите пердета от прозорците. Кърт си подсвиркуваше, докато влачеше мебелите навън, за да ги измият. Хелън бе завързала косата си с бяла кърпа, бе облякла отново изцапаната сива работна рокля и метеше пода с метла от палма с дълга дръжка.

Кърт носеше едно след друго ведра с вода от кладенеца. Хелън изнесе домашен сапун и четки с твърд косъм. Застанали на ръце и колене, те търкаха дървения под. Работеха усилено, пълзяха, жулеха, бършеха и правеха широки дъги от пяна с твърдите насапунисани четки. Всеки се бе съсредоточил в работата си и не съзнаваше, че може да се сблъскат. Двамата почистваха различни части на стаята и бяха обърнати в противоположни посоки, така че бавно, но сигурно се движеха заднишком на четири крака един към друг.

Неминуемо беше да се сблъскат.

Поклащащата се задница на Хелън звучно се удари в здравия мускулест задник на Кърт. Хелън трепна и извика, рязко пое въздух. Раменете им се удариха. Хелън ахна. Кърт въздъхна. Завъртяха глави. Лицата им бяха само на сантиметри и двамата се озоваха загледани един в друг право в очите.

Очите на Хелън хвърляха мълни от гняв. Във вторачения поглед на Кърт се четеше извинение и загриженост.

— Ударих ли ви? — попита той, като бързо се обърна на колене и с лице към нея и вдигна ръце, за да я прихване.

— Не — увери го Хелън и нервно го блъсна в гърдите. Отскубна се и скочи на крака. — Вие довършете това. Аз ще отида до къщата да взема кърпи и чаршафи.

Тя дръпна кърпата от главата си и изчезна. Кърт седна на пети и я изпрати с поглед, докато тя профуча през отворената врата. Поклати тъмната си глава. Отвращението на хубавата вдовица от него беше доста силно. А и враждебността на малкия му син бе също толкова голяма. Очертаваше се едно наистина ужасно, дълго и неприятно лято.

Кърт сви рамене и продължи да работи.

А в къщата Хелън застана пред скрина от кедрово дърво, където държеше бельото. Наведе се, седна пред него и издърпа най-долното чекмедже, в което бяха наслагани изхвърлените от употреба завивки — закърпени, скъсани или на лекета. Грабна два пожълтели чаршафа от неизбелено домашно платно и две различни калъфки за възглавници. После затвори чекмеджето, изправи се, постоя така с оръфаните постели, праметнати на ръката ѝ, и си каза, че те са съвсем добри за леглото на един янки. И за да се убеди в това, дори кимна одобрително с глава.

Ами невинното малко момченце, обади се отвътре един натрапчив глас, трябва ли и то да спи на такова грубо платно? Трябва ли да положи русата си главица върху грапавите парцаливи калъфки само защото баща му е участвал във войната на другата страна?

Хелън въздъхна и постави неизбелените чаршафи обратно, откъдето ги беше взела. От едно горно чекмедже на скрина извади снежнобели, меки като коприна постели и две подходящи калъфки с нежна дантела по края. И като си мърмореше наум, тя се върна в пристройката при Кърт Нортуей.

Двамата заедно оправиха леглото. Чистите бели чаршафи издаваха лек аромат на кедър. Като се стараеше да избегне тревистозелените му очи, тя прекара ръка по гладките завивки, после пъкна една възглавница под брадата си и надяна върху нея калъфката с дантелите.

Сложи възглавницата в горния край на леглото и я пооправи. Усетила прикования в нея поглед на Кърт Нортуей, тя се наежи.

— Какво има? — попита тя, като вдигна очи съвсем навреме и улови замечтания израз в гъбините на зеления му поглед. Кърт моментално излезе от своя унес и се усмихна. Но не и тя. — Защо сте ме зяпнали, капитане?

— Съжалявам, мадам — гласът му беше съвсем тих и нисък. — Последната жена, която видях да пъха възглавница под брадичката си, та да ѝ сложи калъфка с дантели, беше моята съпруга. — Широките му плещи се спускаха и издигаха. — Бях забравил това... до този момент... докато вие не го направихте съвсем по същия начин.

— Съжалявам, ако съм ви навяла мъчителни спомени, капитане. — Тя вдигна втората възглавница, мушна я под брадичката си и

започна да намъква наскоро изпраната калъфка. — Но аз винаги съм го правила по този начин. Така както ме е научила моята баба.

Тя му хвърли облечената възглавница и се обърна. Той я улови, вдигна я до лицето си, вдъхна дълбоко чистия, свеж аромат, а после внимателно я постави на леглото до другата.

Хелън се озърна и видя, че Чарли бе застанал на вратата, прозяваше се и търкаше очи с юмручета. Тя му се усмихна, но той не отвърна на усмивката. С топъл нежен глас Хелън го попита дали иска и той да помогне. Чарли не каза нищо. Накрая се обърна, седна на чардака и подпря брадичка върху дланите си.

Хелън хвърли загрижен въпросителен поглед към Кърт. Той само поклати глава, сякаш за да каже, че не знае какво да прави с мълчаливия Чарли.

Те самите говореха съвсем малко — не трябваше да губят време в приказки, за да свършат всичко. Когато късно следобед приключиха работа, вече никой не можеше да каже, че това бе същата прашна, неподдържана стая, в която бяха влезли преди обяд.

Нови пердета на сини и бели карета красяха прозорците. Износените мебели блестяха и ухаеха приятно на лимон. Тишлайфер, изплетен с любов и внимание от бабата на Хелън покриваше изподраскания висок скрин, а върху малката квадратна масичка бе постлана покривка, също на бели и сини карета, която стигаше чак до пода.

Един стол с облегалка беше дръпнат към масата. Останалите, които бяха негодни, тъй като плетените им седалки отдавна се бяха разкъсали, бяха грижливо наредени в дъното на стаята. На пода до железния креват, който сега приличаше на пухено легло, бе проснато извито чердже, приготвено за босите крака, които ще стъпват върху него.

Синя стъклена купа с кичести жълти нарциси украсяваше перваза на предния прозорец. А на нощното шкафче, до току-що оправеното легло в искряща тумбеста ваза бе натопена прекрасна бледорозова роза.

Уморени, мръсни, с мокри от пот дрехи Хелън и Кърт стояха и гледаха резултата от своята работа.

— Чарли, влез — извика Кърт, — ела да видиш новия ни дом.

Хелън се обърна и зачака с надеждата, че Чарли ще влезе вътре. Може би видът на чистата просторна стая — толкова различна сега с чистите чаршафи и новите пердета на прозорците — ще го развесели. Ще го накара да се почувства повече като у дома си.

Тя спря поглед върху тесния гръб на момченцето, седнало на чардака, и започна да го увещава:

— Татко ти е прав, Чарли. Сега стаята изглежда наистина хубава. Ела вътре и ще ти покажа къде да подредиш нещата си. Можеш да заемеш долното чекмедже на скрина, а, Чарли?

Момчето не помръдна. Не отговори. Просто остана там, където си беше и както си беше — седнал на чардака, с лакти на колене, подпрял лице с ръцете си. Недосегаем. Хелън погледна Кърт разтревожено.

Той ѝ се усмихна и каза:

— Е, на мен наистина ми прилича на дом, госпожо Кортни.

Хелън не отвърна. Тя пристъпи напред и нервно оправи купчинката бели кърпи до голямата порцеланова купа и каната за вода върху скрина. После за последен път обгърна стаята с поглед и отиде до вратата.

— Вечерята е след един час — обяви тя.

— Ще бъдем там — каза Кърт и я последва.

Хелън кимна, мина покрай необщителното дете и се отправи по пътеката към къщата. Няколко метра по-нататък погледна през рамо.

Чарли продължаваше да седи на чардака, да се цупи все така уплашен и нещастен. Мъничкото му, бледо личице бе замръзнало в тъжна гримаса. Баща му стоеше зад него усмихнат и изглеждаше напълно доволен и спокоен, а белите му зъби проблясваха на фона на бронзовия загар на лицето му.

Хелън врътна глава и продължи напред.

Божичко, очертаваше се едно дълго, неприятно лято.

ГЛАВА 5

— Доминик! Доминик! Дом, влизай вътре, ако ще влизаш!

Същата вечер, когато дойде време за лягане, Хелън, боса, облечена в бялата си батистена нощница, стоеше на страничната веранда и нетърпеливо викаше своя непослушен котарак. Ако не успееше да го накара да влезе сега, този несъобразителен Доминик ще я събуди посред нощ, като започне да дращи с острите си нокти по затворената врата и жално да мяука.

— Дом за последен път те викам. Ако не влезеш веднага, изобщо няма да те пусна!

Никаква следа от него.

С леки стъпки Хелън прекоси широката тераса и подпря ръцете си на високия до кръста ѝ парапет. Надвеси се напред и потърси с очи изгубения котарак. Погледът ѝ обходи най-отдалечените кътчета на занемарения двор чак до овощната градина и ореховата горичка отвъд. Огледа обширното, заобиколено от дървета пасище на север от къщата. Примижа и се взря в гъстите, диви гори покрай голите ниви на фермата.

Никъде не видя святкащи очи на животно.

Ни вест, ни кост от Дом.

Хелън не беше настроена да участва в игричките на разглезената котка, затова се обърна и тръгна към спалнята, но спря. Изведнъж се сети за наемателите и се зачуди дали са заспали. Дали мургавият янки спеше спокойно? Тя се запъти към задната част на къщата.

Само след няколко крачки спря и сви крехките си рамене. Какво я интересува това? Нека севернякът стои буден ако ще и цяла нощ или пък да си ляга с кокошките — беше ѝ все едно. Важното е да става преди изгрев и да си изпълнява задълженията.

Хелън се прозина и се върна в спалнята.

Доминик седеше пред отворената врата, укорително приковал в нея необикновено зелените си очи, характерни за породата му. Обвиняваше я сякаш не той, а тя беше хойкала по тъмното.

— Ах, ти, зеленооко дяволче! — сгълча го добродушно тя. — Ако не слушаш, може да те пратя да спиш при северняка в плевнята.

В отговор Доминик само отегчено затвори зелените си очи и широко се прозина. Хелън се засмя, наведе се, взе котката на ръце и влезе вътре. Щом се озова в стаята, Доминик се извъртя, отскубна се от ръцете ѝ и пъргаво скочи на високия пухен дюшек. Протегна се в долния край на леглото, изпъна няколко пъти предните си лапи, извади острите си нокти и дръпна завивките. После се прозина още веднъж, положи аристократичната си глава върху тях, лениво отпусна клепки и притвори котешките си очи.

Дом беше заспал дълбоко.

За кой ли път на Хелън ѝ се искаше да можеше да заспи също така лесно като котарака. Колко хубаво бе просто да се протегнеш и в същия миг да потънеш в спокоен, ненарушаван от нищо сън.

С нея не ставаше така. Никога не можеше да заспи бързо, колкото и усилено да бе работила, колкото и уморена да беше, когато си лягаше. Откакто Уил замина на война, за нея леглото бе едно самотно, понякога дори страшно място.

Хелън седна на края на леглото с въздишка. От резбованата дървена кутийка върху нощното шкафче извади елипсовиден медальон с капаче. Отвори го. От малката снимка вътре ѝ се усмихваше младият и красив Уил Кортни.

Хелън се взря дълго и замислено в засмения Уил. После вдигна медальона към устните си и целуна снимчицата. Щракна капачето и го постави обратно в инкрустираната кутия. Пресегна се към заредения пистолет, пхна го под възглавницата си и си спомни думите на мургавия янки: „Револверът няма да ви е нужен, за да се защитавате... Поне не от мен.“

Може би. Но все пак щеше да се чувства по-добре, ако знае, че ѝ е подръка. Както винаги.

Хелън изгаси лампата и си легна. Протегна се блажено, въздъхна, но не затвори очи. Какъв смисъл имаше? Щеше да лежи будна през половината нощ. Също както... също както... също както...

Преди да довърши мисълта си, Хелън Кортни беше вече дълбоко заспала.

Кърт Нортуей обаче не беше.

Синът му спеше до него, но той беше съвсем буден. Лежеше по гръб, с ръце под главата и се чудеше защо не може да заспи.

Тази чиста, просторна стая бе най-хубавата квартира, в която бе настаняван от началото на войната. Леглото беше меко и удобно, чаршафите, изпрани наскоро, ухаеха леко на кедр. Лунни лъчи чертаеха красиви фигури по пода и стените. Нежният ветрец полюшваше синьо-белите карирани перденца. Тишината на нощта успокояваше, унасяше в сън.

Не беше гладен. Не беше мръсен. Не му беше студено. Не му беше и горещо. Не лежеше някъде на твърдата земя. Не се ослушваше за дебнеш враг. Не трябваше да мисли дали ще доживее до изгрева.

И въпреки всичко не можеше да заспи.

Кърт не можа да обуздае безпокойството си, отметна завивката и стана. Прекоси стаята на пръсти, измъкна се през вратата и седна на чардака.

Нежният полъх откъм залива разхлаждаше разгорещеното му тяло и развяваше тъмните кичури на косата му. Приятният ветрец носеше сладникавия аромат на орлови нокти. Високо над него, пълната лятна луна плуваше спокойно в небето и посребряваше цялата земя.

Кърт бавно вдигна замислен поглед към романтичната картина.

Завладя го нарастващо чувство за самота. И той неминуемо си спомни една друга нощ. Друго време. Друго място.

В съзнанието му живо и ярко изпъкна споменът за онази прекрасна топла нощ, когато той и младата доверчива Гейл лежаха голи, облени в лунна светлина, изтегнати върху леглото в младоженческата си стая. Целуваха се. Разговаряха. Смееха се.

Любеха се.

Кърт почувства познатото присвиване в гърдите. Дали щеше някога да се спаси от тази болка? Откакто войната беше свършила и се беше събрал отново с Чарли, неговата съпруга му липсваше повече отвсякога.

Конски тропот.

Равномерното барабанене на конски копита изтръгна Хелън от дълбокия спокоен сън. Тя сепнато се събуди, скочи, грабна пистолета

изпод възглавницата и се втурна през тъмната стая. С разтуптяно от уплаха сърце неспокойно изтича на терасата, готова да се изправи срещу неканения среднощен гост.

Изпълнала треперещи ръце право напред, тя стискаше заредения пистолет и пристъпваше към парапета готова да даде предупредителен изстрел, а после да се прицели.

Внезапно отпусна пръста си и не натисна спусъка, като видя коня.

Едрият червено-кафяв жребец на онзи янки препускаше из ограденото от дървета пасище откъм северната страна на къщата. Стопанинът беше възседнал силното животно.

Хелън полека свали оръжието.

На фона на перленосивата светлина на настъпващата зора конят и ездачът представляваха прекрасна гледка. Приличаха повече на митично видение, отколкото на реални същества от плът и кръв.

Хелън примигна, за да се увери, че са истински.

Никога не бе виждала кон да се движи с подобна грация и скорост като този бързоног жребец. Нито пък някога бе виждала ездач, който да управлява такова огромно породисто животно с такава лекота като мъжа върху гърба му.

Севернякът беше гол до кръста. Имаше широки мускулести рамене. Избелелите сини униформени панталони се спускаха ниско под стройните му бедра и обгръщаха плътно здравите му хълбоци и дълги крака. Ходилата му пъхнати в стремената, бяха боси. Невчесаната му, гарвановочерна коса се развяваше буйно, а по мургавото му красиво лице бе изписан израз на истинска неподправена наслада.

Изглежда, ранното утринно лудуване му доставяше също такава удоволствие, каквото и на бързия кон. Хелън се прехласна и без да ще, се почувства обзета от тяхната радост. Спусна тежкия револвер надолу до себе си, постоя така с леко разтворени устни и за няколко откраднати мига се отдаде на чистосърдечна радост. Не смееше нито да мръдне, нито да диша и мълчаливо наблюдаваше съвършено изваяния мъж, възседнал съвършено изваяния жребец. И докато гледаше красивата двойка, се улови, че се усмихва глуповато.

Изведнъж се намръщи — в средата на широкото пасище съзря Беси, млечната крава. Хелън се завъртя и побърза да се прибере.

Всякаква следа от усмивка и радост беше изчезнала.

Вместо тях у нея се надигна гняв.

Първата сутрин на първия си работен ден при нея този янки се занимаваше с проклетия си кон, вместо да издои кравата! Беше разяснила с кристална яснота, че първата му работа всеки ден е да издои кравата. Явно той не бе обърнал внимание на това. Сега препускаше из пасището, яхнал своя жребец като безгрижно момченце, а тя трябваше да се заеме с доенето.

С всяка измината минута Хелън се разгневяваше още повече. Изми се, облече се набързо и тръгна през голямата тиха къща. Като си повтаряше наум всички унищожителни нападки, които щеше да отправи към безотговорния янки, тя се втурна в кухнята, но веднага се закова на място.

До мивката върху дъсчената сушилка за чинии стоеше голямото ведро за мляко, покрито с чиста, суха кърпа за съдове. Заинтригувана, но все пак изпълнена с недоверие, Хелън пристъпи към шкафа и отдръпна внимателно кърпата.

Ведрото беше пълно догоре с прясно, разпенено мляко.

Колкото и да се мъчеше, Хелън не можеше да открие никакъв недостатък в работата на северняка, нито в способността му да се справя с многобройните задължения, свързани с поддържането на фермата.

Все пак тя не го харесваше, макар че трябваше да признае, че той се държи с неизменна учтивост и почителност. Личеше, че е джентълмен и че притежава интелект. Но беше твърде самоуверен, за да й допадне. И което бе още по-лошо, той излъчваше неуловим, животински магнетизъм, който я притесняваше. Около него имаше нещо... нещо... опасно. Сякаш под този хладен външен блясък се таеше нещо примитивно, дивашко.

Не й се нравеше той да застава твърде близо до нея или да й подава ръка, когато става от стол, или да я приковава с тези зелени като гората очи. В негово присъствие изпитваше смущение и се объркваше, той я караше да се чувства неудобно.

Независимо от всичко това, още от първата сутрин той действително се бе заловил здраво за работа и бе смъкнал от плещите

й бремето на повечето задължения. Ореше сам като впрягаше стария Дюк и излизаше на полето още преди Хелън да успее да измие съдовете от закуската.

Тя бе доволна и благодарна, че имаше такъв помощник, на когото можеше да разчита. Преди неговото пристигане прекарваше целия ден на нивата и бе изоставила много други свои намерения. Сега щеше да има възможността да изпере и изглади, да избие малко прясно масло, да набере плодове от овощната градина, да подкастри розовите храсти, да оплеви двора, да прекопае занемарените цветни лехи, да опече хляб и да почисти къщата както трябва.

Седмицата сякаш прелетя във вихъра на тези занимания.

Късно вечерта в петък Хелън беше в кухнята и приготвяше вечеря. Докато стоеше до готварската печка и пържеше пиле, тя размишляваше върху изминалите няколко дни.

Учудваше се колко много работа бяха успели да свършат заедно със северняка по време на краткия му престой. Житото беше почти засято — задача, която щеше да ѝ отнеме поне още една седмица, ако беше сама.

И за да бъде справедлива, трябваше да признае, че мъжът не се плашеше от тежък труд. Без да се оплаква, той работеше усилено от сутрин до мрак и спираше само за малко, когато тя му носеше обяда на нивата. Тогава сядаше на сянка под някое дърво, лакомо изгълтваше храната и незабавно се връщаше към работата си.

По устните на Хелън заигра лека усмивчица, докато обръщаше едно препържено пилешко бутче в тежкия черен тиган.

Каквото и да занесеше на северняка за обяд, каквото и да сложеше пред него за вечеря, той се държеше така, сякаш то беше най-прекрасното ядене, което някога му е поднасяно.

Усмивката ѝ изведнъж изчезна.

Искаше ѝ се и Чарли да има здравеняшкия апетит на баща си.

Хелън поклати обезпокоено глава.

Малкият Чарли беше потиснат и затворен в себе си. Отказваше да говори. Почти не докосваше готвеното от нея ядене. Мъчно ѝ беше за Чарли. Той бе толкова малък и толкова тъжен, беше съвсем невръстно детенце всъщност. Майка му ужасно му липсваше. Баща му беше чужд човек за него.

Изражението, което забелязваше много често в големите кафяви очи на Чарли, ѝ върна яркия спомен за времето, когато тя беше почти на неговата възраст. Веднъж баба ѝ и дядо ѝ заминаха за Нови Орлеан и я оставиха у приятели. Когато се върнаха, тя се вкопчи отчаяно в тях и ги замоли никога вече да не я изоставят.

Горкичкият Чарли. Сигурно и той се чувстваше изоставен, самотен, уплашен. Също като нея в онзи момент.

Също както често пъти се чувстваше и сега, когато нощем лежеше будна в тъмното, обзета от безпокойство и самота.

ГЛАВА 6

Мълвата се разнесе много скоро.

Само след броени дни хората в Спениш форт зашушука, че една от тяхното съсловие се била държала непристойно.

— Чухте ли? — попита Хати Прайс, розовобузата съпруга на банкера, когато и този петък следобед дамите се събраха у тях със своите ръкоделия. — Някакъв мръсен, презрян янки живее, представяте ли си, там, в старата семейна ферма, при овдовялата внучка на Джексън Бърк.

— Възмутително! — гневно възкликна Мери Лу Ридъл, жена на средна възраст, вдовица на полковник Тайсън Б. Ридъл.

— Непростимо! — заяви Роуз Лейси.

Двамата ѝ синове бяха ранени във войната.

— Просто не може да е истина — рече очарователната тъмнокоса Ясмин Парнел.

Овдовяла през последните дни на войната, Ясмин приемаше личната си трагедия със спокойствие и начинът, по който продължаваше да изпълнява обществените и благотворителните си задължения, бе възхитителен.

А шивачката Бетси Рийд, забележителната моделиерка на най-красивите костюми на Марди Грас в Мобайл, поклати посивяващата си глава, завъртя очи към небето и каза:

— О, нейният съпруг, младият Уил Кортни, този прекрасен южняк и джентълмен, който отдаде живота си за Каузата.

Скандално! Позорно! Срамно!

Всички единодушно се съгласиха, а очите им святкаха. Присъствието на един янки във фермата на Хелън бе отвратително. То не можеше да се опише с думи.

Въпреки това, дамите прекараха целия следобед в разговори именно за него. Колкото и противна да бе тази тема, те не можеха да я подминат. Размишляваха за потресаващите неща, които може би се случваха там, в дома на стария Бърк.

Ами че, в края на краищата, мъжът беше янки и в такъв случай със сигурност не беше джентълмен. Младата Хелън Кортни трябва да е имала достатъчно здрав разум, за да разбере, че се излага на постоянна опасност от физическа атака от страна на един низък скот от Севера.

— А може би няма нищо против мъничко опасност — подхвърли дръзката, наскоро омъжена Кити Пейпър, като намигна и отметна тъмните си лъскави къдрици. — Чух, че севернякът бил доста красив. Катраненочерна коса, тъмна като на индианец кожа, здрав и строен.

— Кити Пейпър, затваряй си устата веднага — сгълча я майка ѝ, изчервена и разгневена.

— Мамо, само повтарям онова, което чух — упорстваше Кити. — Мили боже, смятах, че ще искате да знаете.

Жените, всяка с ръкоделие в ръцете си, кимнаха и устремиха нетърпеливо очи към младата засмяна Кити. Тя се изкиска, сложи ръка върху пълничката си висока гръд и им довери тайната с тих глас като малко момиченце:

— И така, аз не съм виждала този янки лично, но баба Бакстер каза на Мейнис Кинг, която предала на Бет Форестър, която пък споделила с Луис Даунинг, а тя — на мен... — Кити спря и си пое дъх, — че у онзи янки имало някаква „обузdana диващина“!

— Кити Пейпър! — сгълчаха я всички в хор.

— Подайте ми шишенцето с амоняка — промълви Мери Лу Ридъл. — А Хелън е такова красиво младо създание, висока, крехка, с тази разкошна златиста коса... Какво ли си мисли тя!

Красивата крехка дама със златистата коса много скоро научи темата на техния разговор и какво мислеха жените, както и всички други в Спениш форт, за това, че бе подслонила един янки.

В събота следобед, след като отхвърли предложението на Кърт да отиде вместо нея, Хелън впрегна стария Дюк в каруцата и измина осемте мили до града.

Хелън винаги очакваше с нетърпение ежеседмичните си посещения в селището. Отиваше там, за да купи някои необходими провизии, но оставаха няколко часа, след като поръчката ѝ биваше изпълнена. Обикновено в събота в града идваха и други жени и тя

обичаше да се среща с тях. Това беше заслужена и приятна награда след дългата седмица на усилена и самотна работа във фермата.

Точно тази събота обаче у Хелън се беше загнездило подозрението, че следобедът може да не се окаже чак толкова забавен.

Ръцете ѝ се изпотиха, когато подкара стария Дюк по главната улица покрай канцеларията на шерифа и Общинския затвор на Болдуин, кръчмата „Ред Роуз“, магазина за мебели на Бийкъм, редакцията на местния вестник.

Когато мина покрай една кантора с много прозорци и стъклена врата с надпис „Предприятие Лъвлес“, изписан с декоративни златни букви, Хелън стисна зъби. Не беше трудно да си представи могъщия богаташ Найлс Лъвлес вътре, седнал важно зад масивното си махагоново бюро.

Чувстваше се доста притеснена, когато спря стария Дюк, завърза юздите за ръчката на спирачката и слезе пред универсалния магазин на Джейк.

През целия път до града си казваше, че всичко е наред. Съвсем наред. По всяка вероятност никой не знаеше за северняка и неговия син. Но дори и да знаеха, не биха си помислили нищо. Тя винаги бе наемала сезонни работници, за да ѝ помагат при пролетната сеитба, не беше нейна вината, че не можа да намери никого от местните тази година. Хората несъмнено щяха да разберат.

Беше сбъркала.

Още щом прекрачи прага на мрачния смесен магазин на Джейк Отри, разбра, че мълвата бе плъзнала. Една групичка мъже, които се мотаеха покрай щанда за стъклария, я видяха, кимнаха едва — едва и веднага започнаха да говорят съвсем тихо помежду си. Хелън беше сигурна, че говорят за нея. И за северняка.

Без да им обръща внимание, тя изправи рамене и продължи право към един голям щанд, зад който мършавият, брадясал Джейк Отри вадеше торбички с тютюн за дъвки от една дървена кутия.

— Здравей, Джейк. Как си днес? Доста топъл ден за началото на май, а? Чак ме хваща страх какво ли ще бъде през август.

— Госпожо? — промърмори Джейк и това беше всичко.

Така постъпи човекът, който при най-малката възможност бе готов да бърби с часове. Хелън не можеше да влезе в магазина на Джейк, без той да я осведоми най-подробно за всичко случило се през

седмицата. Но не само това — той винаги любезно бе предавал съобщения между нея и множеството ѝ приятелки и познати.

Но не и днес.

Джейк нямаше какво да каже и отвърщаше кратко с „Да“ и „Не“ или „Не знам“, когато тя го запиташе за нещо. Той беше не само необичайно мълчалив, но и необичайно бърз при изпълнението на поръчката ѝ. Както никога преди.

Очевидно Джейк искаше тя да се махне от магазина му час по-скоро. С престорено безразличие Хелън спокойно му каза довиждане. Прибра покупките си и се обърна да си върви. Нито един от мъжете не ѝ предложи да отнесе множеството продукти до каруцата.

Хелън въздъхна и пъшкайки, успя да домъкне тежкия товар и да го метне зад седалката върху леглото на каруцата. Пое си дъх, огледа се и зърна сестрите Ливингстън, които се приближаваха по сенчестия тротоар.

Хелън веднага се усмихна. Тя истински се радваше, че вижда двете ексцентрични стари моми. Хрумна ѝ нещо — ще покани вечно развълнуваните, изпълнени с трепет жени да пийнат по една ледена лимонада в ресторанта на хотел „Бейсайд“. Тя ще ги черпи. Те ще умрат от радост, горкичките, бог да ги благослови.

Хелън тръгна напред. Дребничките, беловласи сестри Ливингстън вдигнаха глави и я видяха. После нарочно пресякоха улицата, извърнаха очи и заговориха припряно една на друга.

Хелън се закова на място, смаяна, сякаш някой я бе ударил през лицето. Огледа се неспокойно наоколо. Дали някой бе забелязал как сестрите Ливингстън открито бяха изразили хладното си отношение към нея? Ами ако срещне и други приятели, дали и те щяха да я отрежат по същия начин?

Хелън стоеше под топлите лъчи на майското слънце и усещаше как леденият вятър на порицанието и отлъчването от обществото я смразяваха до мозъка на костите. Болеше я. Много я болеше, но можеше да ги разбере. Тези мили хора имаха пълно основание да мразят янките. Тя самата мразеше янките! Но все пак ѝ се искаше хората от града да разберат изключителното затруднение, в което се намираше.

Опита се да преглътне сълзите, които лютяха в очите ѝ, и забърза към сигурното убежище на своята каруца. Хвърли се върху високата

кожена седалка, отвърза дългите юзди и незабавно подкара стария Дюк. Без да поглежда встрани, обърна двуколката и удари коня по гърба с необичайна сила.

Дюк се стресна, наостри уши, изцвили сърдито и препусна по главната улица така бързо, както от години не бе препускал.

Хелън въздъхна облекчено, когато фасадите на спенишфортските сгради останаха зад нея. Тя продължи нататък. Разпръснати къщи ограждаха главната улица в южния край на града. На един от предните прозорци у Логанови се появи лице — Франсис Логън надничаше иззад завесите. На отсрещната страна Мъртъл Тедфорд стоеше на верандата с ръце на кръста и укорително клатеше посивялата си глава.

Едва ли можеха да ѝ го кажат по-ясно. Нейната постъпка се тълкуваше като предателство и нелоялност. Каква измяна! Хората от града бяха ужасени.

Хелън стисна зъби и си каза, че всъщност това няма значение. Не може да има. Тя нямаше да го позволи.

Имаше една — единствена цел в живота си. Да задържи — сега и завинаги — владението си върху фермата, в която три поколения от семейство Бърк бяха живели, бяха се смели, бяха се обичали. И умирали. Откакто през 1798 година дядо Джексън Д. Бърк бе разчистил земите наоколо и бе построил къща за невестата си, техният род бе наричал това място свой дом.

Фермата, горите край нея и къщата, в сегашния им вид, бяха нейни. Тя беше последният потомък на Бърк. Всичко зависеше от нея. Ето затова бе наела капитана от Федералната армия — за да може да задържи своя дом.

Нежното лице на Хелън доби суров вид. Тя вдигна брадичка предизвикателно.

Щом се налагаше да използва помощта на един презрян янки, за да не загуби земята си, така да бъде. Нека хората си говорят.

Единственият кореняк в Алабама и Спениш форт, който нито клюкарстваше, нито търпеше приказки по адрес на Хелън в свое присъствие, беше Хамилтън!

Хамилтън Майнър Гръбс вече приближаваше седемдесет и първия си рожден ден, но беше жизнен като младо момче. Беше среден на

ръст, набит и тежеше поне двадесет и пет килограма повече от нормалното, защото цял живот си бе угаждал с твърде мазни и сладки храни. Никой не обичаше обилното ядене повече от Хамилтън Гръбс и закръгленият му корем доказваше това.

Този корем се подрусваше нагоре — надолу и се люшкаташе като вълни в залив всеки път, когато се засмееше. А той се смееше често. Толкова често, че дори го наричаха Джоли Веселяка заради безгрижния му стоворчив характер. Пълничкият Джоли имаше топчеста глава, червендалесто лице с бузи като ябълки, редици здрави бели зъби — всичките истински — и сини очи, които вечно блестяха радостно и дяволито.

Беловласият старец, който живееше сам на едно малко парче разчистена от дървета земя до фермата на Бърк беше най-близкия съсед на Хелън. И най-близкият приятел.

Джоли Гръбс познаваше Хелън от малка. Той бе крачил напред — назад по широката веранда заедно с неспокойния дядо на Хелън, когато се раждаше баща ѝ. И после отново бе крачил напред — назад заедно с баща ѝ през горещата лятна нощ на 1839 година, когато самата тя се появи на белия свят пищяща, с червено лице.

Джоли и неговата съпруга Мег бяха първите, които дотичаха във фермата веднага щом в Спениш форт пристигна вестта, че параходът „Делта Принсес“, превозващ стоки и пътници по крайбрежието на Луизиана, е потънал и младите родители на Хелън завинаги са погребани във влажния гроб под водата, когато тя беше едва на четири години.

Джоли беше до леглото на скъпия си стар приятел Джексън Бърк, когато той пое последния си хриплив дъх. А също и когато слабичката вдовица на Джексън — единствената жива кръвна родственица на Хелън — го последва две години по-късно.

Той беше там, за да изпрати булката. И пак той беше там да я утешава, когато младата невеста овдовя.

Веселякът Джоли Гръбс знаеше всичко за Хелън Кортни, повече от всеки друг, с изключение може би на Ем Еликът. Ем Еликът беше най-добрата приятелка на Хелън. Двете биха връстнички и другаруваха от деца. Джоли предполагаше, че те споделят най-съкровените си тайни!

Но сега той знаеше за Хелън нещо, което Ем не знаеше. Той знаеше, че един тъмнокос янки и малкият му син живеят в дома на стария Бърк. Ем Еликът беше заминала за Нови Орлеан, за да прекара няколко седмици у свои братовчеди, и още не бе научила за северняка.

А Джоли знаеше, защото именно той беше насочил Нортуей и се гордееше с отличната си способност да преценява хората. След съвсем кратък разговор с Кърт Нортуей в Спениш форт миналия вторник, Джоли веднага разбра, че той е почтен човек, който няма да представлява никаква заплаха за една прекрасна млада жена като Хелън.

Нортуей имаше нужда от работа.

Хелън имаше нужда от някой, който да свърши работата.

И така, Джоли Гръбс бе изпратил капитана от войските на Севера при вдовицата от Юга.

Той седеше на стола, подпрян до фасадата на универсалния магазин на Джейк, загледан след високия янки, който бе извел червеникавокафявия си жребец от града и се бе отправил към фермата на Хелън.

А сега, в този топъл съботен ден сините очи на Джоли заблестяха, когато реши да направи едно късно следобедно посещение във фермата на Бърк. Той въздъхна и тръгна да търси старата си сламена шапка.

Едно наистина тъжно стечение на обстоятелствата бе събрало две толкова чужди съдби под един покрив.

ГЛАВА 7

Когато стигна завоя и подкара стария Дюк между дърветата по алеята към крайбрежното си имение, Хелън въздъхна облекчено. Дебелата прохладна сянка на надвисналите дъбове я погълна и чак тогава за пръв път този следобед ѝ стана по-топло. Много по-топло, отколкото докато караше по главната улица на града, а яркото майско слънце печеше право над главата ѝ.

Крехките рамене на Хелън в миг се отпуснаха спокойни. Целия следобед ги бе държала високо изправени. Беше си наложила фалшивата маска на пълно безразличие и сега най-последно можеше да я захвърли. Никога през живота си не се беше завръщала във фермата с такава радост. Нямаше търпение да се добере до сигурното убежище на дома.

Искаше ѝ се никога вече да не се налага да напуска своя пристан — старата къща, обърната към залива — и сега се надяваше да прекара една спокойна, тиха вечер сама на верандата, удобно разположена в любимия си люлеещ се стол. Там щеше да седи до насита. Както навремето, когато беше малка и наблюдаваше светлините на Мобайл, блещукащи ярко над залива, и следеше движението на речните кораби, които излизаха от пристанището и се отправяха към Нови Орлеан, Билокси и Пас Кристиан.

Закриляна. Защитена. В безопасност.

Хелън се появи изпод балдахина на сянката и реши, че не трябва да ходи до Спениш форт поне две седмици. Дотогава Ем сигурно ще се върне от Нови Орлеан. Ем ще я подкрепи както винаги.

Ема Луис Еликът беше приятелка от стари времена. Още от дете тя беше нейна изключително предана довереница, на която можеше да се разчита. Семейството ѝ принадлежеше към южняшката аристокрация и беше много уважавано. Майката на Ем беше с банкерски произход, а Еликътви имаха синя кръв и родът им водеше началото си от тронове на Англия и Франция.

Но Ем не би дала и пукната пара за приказките на хората от града. Никога не беше им обръщала внимание. Щеше да разбере, че е било абсолютно наложително и щеше да го приеме, без да я осъжда.

Хелън зави по коларския път, който водеше към пристройките на фермата. Дръпна юздите на стария Дюк точно пред дървената ограда и се намръщи — тъкмо в този момент Кърт Нортуей, привел глава, излизаше от плевнята.

Всеки път, когато го видеше, тя се объркваше и нервираще. А днес — повече отвсякога. Заради него бе изтърпяла обида и унижение, беше се почувствала отчуждена от приятели и съседи. И сега, като го гледаше, я обземаше негодувание и неудържимо отвращение.

Този висок мургав янки се разхождаше из имота ѝ, все едно че той беше собственикът. Не беше чудно, че хората от града се сърдеха.

Кърт тръгна към Хелън. Докато вървеше, намъкваше работната си риза и пъхаше дългите си ръце в ръкавите, но не си направи труда да я закопчае. Остави я разтворена, разкрила голите му гърли. Хелън не можеше да не забележи гъстите катраненочерни косми, които плътно покриваха твърдите плоски мускули, стесняваха се надолу към корема му и очертаваха плътна тъмна линия.

Той се приближаваше все повече и Хелън настръхна. Бързо захвърли юздите, стъпи с крак на дървеното стъпало на каруцата и се завъртя, готова да скочи на земята. Беше решила да слезе, преди той да стигне до нея. Но не успя.

Кърт беше по-бърз от нея.

— Готово — каза той като я прихвана, за да ѝ помогне.

Хелън внезапно почувства омайващата топлина, която се излъчваше от стройното му тяло, долови мириса на сгрята от слънцето плът. Прииска ѝ се да му изкрещи да се махне по-далеч от нея. Но преди да го направи, той отстъпи назад. Тя се извърна към него, необяснимо смутена и ядосана. Сините ѝ очи гледаха студено.

— Капитан Нортуей, изорахте ли южната нива?

— Да, госпожо. Цялата.

Тя кимна рязко.

— Но предполагам, че не сте оплевили лозето, затова смятам...

— И това е направено. Веднага след обяда се погрижих и за тази работа.

— Наронихте ли царица за...

— Крините са пълни.

Изящно извитите вежди на Хелън се вдигнаха укорително.

— А животните нахранени ли са?

— Всичко живо във фермата е нахранено, с изключение на стария Дюк — тук той се ухили като момченце и добави: — Всъщност, с изключение на вас, мен и Чарли.

Обезоръжена от неоспоримата изпълнителност и енергичност на северняка, Хелън се сопна:

— Тогава предлагам веднага да започнете да поправяте оградата долу при...

— Толкова ли лошо беше? — прекъсна я Кърт.

— Кое? — погледна го въпросително тя. — Кое да е било лошо?

— Посещението ви в Спениш форт.

— Посещението ми в... не разбирам за какво говорите.

— Напротив, много добре разбирате.

— Не, не разбирам! Целия следобед в града прекарах чудесно.

Кърт поклати тъмната си глава, постави длан върху голия си корем, лениво я плъзна надолу и пъкна тънките си, загорели от слънцето пръсти в ниско изрязания колан на избелелите си сини панталони.

— Няма защо да се преструвате пред мен, госпожо Кортни.

Хелън смутено осъзна, че очите ѝ бяха проследили бавното прелъстително движение на ръката му към панталоните, вдигна рязко глава и го изгледа гневно.

— Напълно сте прав, капитане! Не е нужно да се преструвам.

— Тогава спрете — нареди той кротко. — Хората от града не са били любезни с вас. Заради мен.

Искаше ѝ се да се махне от погледа ѝ и грубо се опита да го блъсне, да го отстрани от пътя си. Но щом постави ръце на косматите му гърди, яките му пръсти здраво обгърнаха китките ѝ.

Един дълъг миг двамата останаха нащрек, вторачени един в друг, а ръцете на Хелън, опрени, хванати като в капан, върху гърдите му. Докосването до твърдите къдрави косъмчета и гладката разгорещена плът под тях бе толкова странно, толкова страшно за чувствителните ѝ пръсти.

За Кърт нежният допир на слабите женски ръце до голата плът на гърдата му бе също толкова странен и страшен, топлите длани

притискаха тъмните плоски зърна и той внезапно почувства как гърдите му неволно се надигат и коремът му се стяга.

Всеки чакаше другия да се отмести.

Магията бе развалена от боботещия глас на Джоли Гръбс, който високо и радостно извика: „Здравейте“.

Кърт и Хелън рязко се отдръпнаха един от друг, сякаш бяха заловени, че правят нещо нередно.

С лице, почервенияло от гняв, отчаяние и неудобство Хелън се обърна към приближаващият беловлас мъж.

— Здравей, Джоли. Как си днес?

— Не мога да се оплача — отвърна той, докато пристъпваше към тях и си вееше с орфаната широкопола сламена шапка.

Хелън се усмихна, после се обърна към Кърт и троснато рече:

— Погрижете се за Дюк и приберете каруцата! — завъртя се и се понесе като вихрушка, но после погледна назад и изсъска едва чуто. — Освен това, капитане, закопчайте дрехите си, за бога!

Джоли Гръбс нарочно бе изчакал да минат петте дни между вторник и събота и чак тогава да отиде до фермата на стария Бърк. Смяташе, че по този начин, преди да ги посети и да провери как са, ще даде време на капитана и неговия син да се настанят. А също и на Хелън да свикне с двамата.

Когато стигна до фермата, Джоли завари трима души, които се чувстваха доста неловко заедно. Хелън беше станала съвсем различна. Винаги жизнерадостна, дружелюбна, готова на всякакви щуротии, сърдечна и отзивчива, сега тя изглеждаше необичайно напрегната, притеснена, почти скована.

Правеше всички възможно, за да избегне погледа на капитана.

Кърт Нортуей беше учтив, искрено почитателен, с безупречно поведение на джентълмен от Юга. Но изглеждаше свит в себе си, сякаш съзнателно се мъчеше да се въздържа. Въпреки привидно отпуснатата му стойка, Джоли усети дълбокото му вътрешно напрежение, бдителност и нервност.

А момчето?

Да, малкият Чарли Нортуей беше напълно недосегаем. Детето се беше затворило в себе си и не желаше да споделя чувствата си с

никого. Огромните му кафяви очи излъчваха страх, недоверие и тъга. Те бяха се отпечатали и върху извитите надолу детски устнички и постоянно клюмналата брадичка.

Джоли се самопокани за вечеря и веднага прие собственото си предложение да остане.

Знаеше, че по всяка вероятност Хелън не позволява севернякът и синът му да влизат в къщата, и затова нарочно направи още едно предложение в присъствието на Кърт, за да не може Хелън да го отхвърли — да вечерят всички заедно на задната веранда, за да могат да се възползват от прохладата на бриза.

Както винаги Джоли имаше отличен апетит — мляскаше одобрително и ядеше с огромно удоволствие. След като погълна лакомо няколко парчета препържено до златисто пиле, той се пошегува, че предястието му е харесало, и попита какво ще има за вечеря, а сините му очи блестяха развеселено.

Кърт се засмя от учтивост, Хелън също се усмихна любезно. Мрачното изражение на Чарли не се промени.

Джоли излапа две дебели парчета ябълков пай, отдръпна се от масата, изсумтя доволно и охлаби колана си с една дупка по-назад. Въздъхна с наслада, извади пура от джоба на ризата си, поднесе я към носа си и я подуши. Тогава забеляза завистливото пламъче в зелените очи на Кърт Нортуей.

— Ще запалиш ли с мен, капитане? — попита той и измъкна още една пура от джоба си.

— Благодаря, господин Гръбс — отвърна Кърт и взе предложената му пура.

— Няма нужда от толкова официалности, синко. Казвай ми Джоли. Всички ми викат така. — Той погледна към Хелън, която бе стиснала зъби. — Нали, Хелън, момичето ми? — Но преди тя да успее да отговори, той пак се обърна към Кърт. — Знаеш ли как наричахме Хелън, когато беше малко хлапенце на две-три годинки?

— Хамилтън Майнър Гръбс — предупредително извика Хелън, — само да посмееш!

С все още блеснали очи, Джоли поклати гузно глава и не се доизказа, защото знаеше, че щом Хелън се обръща към него с пълното му име, значи тя говори сериозно. Той се покашля и отклони разговора

към по-безопасни теми, като настоя Кърт да им разкаже за дома си в Мериленд.

Кърт нямаше голямо желание, но Джоли упорито го заразитва. Макар че не проявяваше голям интерес към онова, което Кърт разказваше, Хелън все пак научи, че още от малък той бе живял и работил в голяма конеферма и че собственикът ѝ го бе научил на всичко, което трябва да се знае за отглеждането на хубави чистокръвни коне. По-нататък въпросите на Джоли разкриха, че Кърт щял да получи своя собствена земя от човека, който бил като баща за него, споразумението им било Кърт да работи за Уилис Дънстън още пет години и в замяна щял да се сдобие с парче първокласно мерилендско пасище в съседство с неговото.

Джоли инстинктивно разбра, че няма да може да измъкне нищо повече от Кърт, затова прехвърли разговора към времето, реколтата и приближаващия Болдуински областен панаир. Докато говореше, внимателно наблюдаваше и преценяваше всеки един от тримата, които седяха на масата с него, но се чувстваха неловко. Вероятно не би могъл да направи нищо за явната безизходица, в която се намираха двамата възрастни. Това беше тяхна грижа. Трябваше някак да се оправят... или пък не.

Но той твърдо реши да се заеме с мълчаливия, унил Чарли.

И колкото по-скоро, толкова по-добре.

ГЛАВА 8

На другия ден Джоли Гръбс отново се появи във фермата и наруши тихото спокойствие на ленивия неделен следобед, когато яхнал едър сив скопен кон премина по алеята с дървета от двете страни. Той препускаше в галоп, подвикваше и размахваше сламената си шапка като някой буен, непокорен младеж.

Хелън беше в двора откъм южната страна на къщата — режеше рози и ги пускаше в една кошница. Тя чу врявата, вдигна поглед, забеляза Джоли и поклати усмихната глава.

За Джоли Гръбс казваха, че притежава „прекомерна склонност към лудории и безразсъдство“, и в това твърдение имаше голяма доза истина. За седемдесетгодишен човек, преживял доста загуби и мъка, Джоли бе успял да запази учудващо весел нрав. Любопитството му беше безгранично, оптимизмът — непоклатим, а жаждата му за живот — заразителна.

С гръм и трясък Джоли стигна на няколко метра от Хелън и спря така рязко, че чак буци пръст се разхвърчаха наоколо. После се смъкна от седлото и метна юздите на земята. Сивият кон закрочи полекичка, като пръхтеше и клатеше глава, но господарят не му обърна никакво внимание.

Джоли се завтече към Хелън с най-лъчезарната си усмивка. Имаше вид на човек, който крие някаква много пикантна тайна.

— Вече минава три часът. Малко си позакъснял за обяд, Джоли — засмя се Хелън.

— По дяволите, тогава ще трябва да остана за вечеря — рече той и я обгърна в кратка, но силна мечешка прегръдка, сякаш не се бяха виждали цели дни.

— Наистина — съгласи се тя, когато той я пусна и провери дали розите не се бяха изсипали от кошницата. — И така... какво си намислил? Решил си нещо, познавам по немирния ти поглед — усмихна му се тя.

Джоли сложи сламената шапка на главата си и каза:

— И до там ще стигна, но първо ми кажи какво стана вчера в града. — Белите му вежди се вдигнаха въпросително.

— Защо, всичко мина нормално — продължи да се усмихва Хелън. — Съвсем добре. — Тя не виждаше никаква причина да обременява този добър човек, който и без това твърде много се безпокоеше за нея. — Честна дума.

— Сигурна ли си, чедо? — погледна той скептично. — Всички са чули, че този янки е тук, знам аз. Някой спомена ли ти нещо за него?

— Абсолютно никой — каза тя съвсем честно, но пропусна да добави, че никой не ѝ бе казал ни една думичка.

— Е, ако имаш някакви затруднения, просто кажи на стария Джоли. Няма да позволя никой да обижда моето момиче. Ами че когато бях по-млад извиках един човек на...

— Знам — прекъсна го Хелън, която неведнъж беше чувала историята за скандалния дуел в Спениш форт. — Няма да има никакви затруднения, затова се успокой. И ми обещавай, че няма да участваш в никакви дуели, за да защитаваш честта ми — допълни тя и подръпна лявото му ухо.

— Обещавам. Но все пак, ако някой се държи нагло с теб, ти само ми кажи и ще го...

— Какво те води насам днес следобед с този лукав блясък в очите? — прекъсна го тя отново, за да отклони към друга тема разговора.

Джоли се ухили и се озърна, за да се увери, че са сами.

— Къде е капитанът?

— Предполагам, че е долу при кошарата и разчесва онзи огромен дорест жребец — каза Хелън. — Той прекарва там всяка свободна минута.

— А момчето къде е?

— Ако не лежи равнодушно на канапето под дъба, значи седи на задната веранда на пристройката — въздъхна тя уморено. — Горкичкото момченце. Страхувам се, че състоянието му е почти безнадеждно.

Усмивката на стареца отново се върна, лъчезарна като майско слънце.

— Виж ти! Хелън Бърк Кортни — сгълча я Джоли, — знаеш, че не е така. Няма ни едно божие чадо на земята, което да е в

безнадеждно положение. А най-малко — едно такова русичко момченце.

— Не знам — продължи тя замислено. — Опитвах се да поговоря с него. Сигурна съм, че и баща му е опитвал, но... — тя вдигна рамене. Джоли се изсмя на нейния песимизъм.

— О, какво, по дяволите, разбирате вие двамата от петгодишни момченца! Нищичко. Оставете тая работа на мен. Само след седмица ще накарам това дете да се смее и да бърбори безспир. — Той поклати глава, за да наблегне на думите си. — А след две ще вдига врява като мен.

Хелън нежно се усмихна на милия беловлас старец.

— Е, добре, господин Магъоснико, ако наистина успееш да извършиш такова невероятно чудо, никога вече няма да се съмнявам в теб.

— Ти само помисли — пошушна той поверително — с какво ще нахраниш стария магъосник довечера, а аз ще се хващам на работа.

— Напълно справедливо — каза Хелън, хвана го за ръка и тръгна с него към задната портичка. Там той се раздели с нея, намигна ѝ и се отправи към плевнята.

Хелън постоя малко, като се чудеше какво ли си беше наумил. Надяваше се стареца да не се разочарова кой знае колко, когато разбере — а това неминуемо щеше да стане много скоро, — че Чарли Нортуей е абсолютно неподатлив, дори на убедителния чар на едно такова симпатично момче, каквото беше Джоли Гръбс.

Джоли весело си подсвирваше, докато вървеше към плевнята. Забеляза Чарли, седнал на верандата и сърдечно го поздрави. Чарли го погледна, но не отвърна.

— Татко ти тук ли е, Чарли? — попита Джоли.

Чарли не продума. Но Джоли не се отказа и се провикна.

— Капитан Нортуей, тук ли си? Аз съм, Джоли Гръбс.

Кърт веднага се появи и поздрави стария джентълмен с уважение. После Джоли каза на Кърт, че трябвало да вземе триона на Хелън, като нарочно говореше високо, за да го чуе и Чарли.

— Разбира се — отвърна Кърт. — Вчера го наточих. Ей сега ще го извадя от навеса.

Джоли тръгна след Кърт.

— Имаш ли представа къде мога да намеря едно гладко дебело дърво, за да си отрежа парче ей толкова дълго и толкова широко? — показва той с ръце.

— При бараката с огнището са струпани разни останки от дървен материал — каза Кърт. — Сигурен съм, че ще намерим нещо подходящо.

— Отлично — зарадва се Джоли. — Прекрасно. Но има и още една последна дреболия. Ще ми трябва хубаво дълго въже, достатъчно ново и здраво, за да издържи тежестта на човек. На голям човек имай предвид. Имате ли нещо такова в навеса за инструменти или в плевнята?

— Може и да има.

Кърт не го попита какво смята да прави с триона, дъската и въжетото. И то не защото не го интересуваше, а защото се бе досетил за плана, а и Джоли знаеше, че е така.

Само след час на един от ниските разперени клони на разлистения дъб в задния двор беше пронесена здрава въжена люлка. И един доста закръглен белококс мъж, седеше в новата люлка, люлееше се радостно напред — назад и се смееше така, сякаш никога през живота си не беше се забавлявал повече.

Клекнал ниско зад прикритието на дървената ограда, Кърт Нортуйей наблюдаваше как Джоли се люлее и се надяваше, че примамката му ще се окаже успешна. А Хелън стоеше вътре в къщата пред кухненския прозорец, склучила ръце зад гърба си и гледаше неспокойно навън.

Най-сетне, след като изминаха няколко дълги минути, Чарли отиде до задната портичка. Дом, който беше задрямал точно зад нея, се събуди и нетърпеливо го посрещна. Искаше да се сприятелят и макар че Чарли гледаше полунамръщено, полуусмихнато, лъскавият синкаво — сив котарак се уви около босите му крака и замърка гърлено.

Чарли пристъпи боязливо към белокосия мъж на люлката, а Дом го последва. С периферното си зрение Джоли забеляза момчето, забави люшкането и почти спря. Не се престори на изненадан, че вижда Чарли. Нито пък скочи да го покани да се полюлее и да опита новата люлка.

— Ще ме залюлееш ли, Чарли? — викна той и детето веднага застана зад него.

Чарли така и не забеляза тържествуващия поглед, проблеснал в сините очи на Джоли, когато усети, че две малки ръчички бутат с всичка сила широкия му гръб.

— Бравооо! — изкрещя Джоли, като засили люлката с крака уж, че Чарли бе успял да го залюлее. — По-силно! — викаше той радостно. — Още по-силно! Давай!

Чарли Нортуей продължаваше да мълчи, но буташе и пъшкеше и тичаше напред — назад, напред — назад, тупкаше с късите си крачета и пак буташе стареца на люлката, който не спираше да се смее.

След известно време Джоли рече:

— Оха, стига толкова, Чарли — и спря люлката.

После слезе, извади носна кърпа от джоба си и избърса зачервеното си лице. Иззад кърпичката гледаше крадешком как Чарли предпазливо заобиколи люлката и се качи. Без да продума, Джоли мушна кърпичката в джоба си, пристъпи зад момчето и лекичко го побутна.

Старецът нарочно възпираше движението на люлката, защото знаеше, че ако Чарли е като всички други момчета, много скоро ще поиска да се залюлее по-бързо, по-нависоко. Да, но трябваше да го помоли, иначе нямаше да стане.

И двамата изчакваха.

Джоли съзнателно не обръщаше внимание на нетърпеливите знаци, които детето му отправяше с движения на тялото. И едва не се поддаде, когато Чарли наведе русата си главица назад и го погледна умолително с големите си кафяви очи. Но той беше по-стар и по-мъдър от едно упорито малко момче — поклати бялата си глава и не отстъпи. Чарли беше обезсърчен. Той започна да клати тялото си напред — назад, да пъшка и да прави физиономии.

Най-сетне се предаде.

— Ще ме засилиш ли малко? — попита Чарли, като отново изви глава назад и погледна към Джоли. — Моля те.

Така между двамата се зароди другарство и разбирателство. Лицето на беловласия старец разцъфна в широка доволна усмивка. Момченцето също му отвърна с усмивка.

— Чарли, момчето ми — рече Джоли и обгърна мъничката му брадичка в жилестата си загрубяла ръка, — ще те накарам да полетиш.

Чарли Нортуей бързо се привърза към мъдрия отстъпчив старец, който му напомняше за починалия му дядо. В този топъл неделен следобед те станаха истински приятели.

Скоро Чарли започна да се учи от Джоли как да дялка, да лови риба, да плува, да хвърля камъчета по водна повърхност и още стотици други неща, които едно малко момче трябваше непременно да знае.

Кърт Нортуей беше благодарен на стария човек. Той не знаеше какво значи да си баща. Джоли Гръбс знаеше, защото беше отгледал трима синове.

Три буйни, симпатични, приятни момчета, които израснаха и станаха умни, надеждни, улегнали мъже.

Прекрасни мъже, които заслужиха уважението на своя баща.

Почтени мъже, които го караха да се гордее. Смели мъже, които загубиха живота си във войната.

ГЛАВА 9

Найлс Лъвлес извади от джоба на жилетката си златния часовник, украсен с диаманти, и го погледна. Три часът. Отмести стола с високата кожена облегалка от масивното махагоново бюро и се изправи.

Прекося просторната си кантора и спусна щорите на множеството прозорци, които гледаха към главната улица. После заключи остъклената външна врата, на която с красиви златни букви беше написано „Предприятие Лъвлес“.

Тогава Найлс Лъвлес се усмихна и се пресегна към отлично ушитото си сиво ленено сако, окачено на закачалката. Облече го подръпна надолу двуредната жилетка под него, която добре се съчетаваше със сакото, и оправи коприненото шалче на врата си.

Лъвлес взе широкополата плантаторска шапка от закачалката, постави я леко килната върху русата си глава и прекара палец и показалец по ръба на периферията отпред. Плъзна добре поддържаните си ръце по гладко избръснатите бузи, близна върха на показалеца и заглади ниско подрязаните краища на гъстите си кестеняви мустаци.

Премина безшумно по плюшения килим на кантората си. Точно пред задната врата той спря и измъкна от джоба на сакото си малка кутийка от синьо кадифе. Отвори я и извади искряща огърлица диаманти и смарагди, пусна скъпоценния накит в предния десен джоб на прилепналите си сиви панталони и захвърли кадифената кутийка.

През задната врата Найлс Лъвлес излезе на тясната уличка и се усмихна още по-широко. Великолепната карета с красивите черни коне бе докарана точно както бе поръчал.

Качи се и излезе на главната улица. След това подкара на север към края на Спениш форт, като по пътя докосваше леко шапката си за поздрав и се усмихваше на приятели и познати по улицата. Не беше изминал и четвърт миля, когато забеляза две копринени чадърчета да се поклащат малко по-напред встрани от пътя.

Той дръпна юздите на черните коне, спря каретата и скочи на земята, за да поздрави сестрите Ливингстън, което ги изпълни с трепет и ги накара да зацвърчат като птички. Сестрите се прибираха към дома си.

Найлс Лъвлес настоя да ги откара до вкъщи и двете страшно се развълнуваха. Започнаха да пискат, да треперят и да се кикотят безпомощно, когато едрият рус мъж галантно повдигна всяка от тях и им помогна да влязат в каретата, тапицирана отвътре с виненочервена кожа.

Найлс благовъзпитано ги попита как са със здравето и с интерес изслуша безбройните оплаквания, които те заизреждаха, като често се прекъсваха една друга. Когато всяка болестка и страдание бяха обсъдени, той небрежно попита дали знаят някоя „пикантна клюка“ и като каза това, им намигна.

Сестрите избухнаха в силен, звънлив смях, но след малко се съвзеха и с блеснали очи извикаха в хор:

— Е, нали знаете, ние не обичаме да одумваме стари приятелки, но... чухте ли за младата вдовица Кортни?

Той кимна и тъжно се намръщи.

— Сам, ковачът, ми каза, че госпожа Кортни наела някакъв капитан от Севера. Казва, че този янки живеел в самата ферма на стария Кърк заедно с нея!

Сестрите се изчервиха и заклатиха глави.

— Не е ли скандално? — рече Керълайн, по-старата. — Ами порядъчните хора никога вече няма да искат да общуват с нея! Знам, сестро, че е така, и аз лично не бих имала нищо общо с нея!

— Не мога да кажа, че ви обвинявам — съгласи се Найлс. — Ние всички сме ужасно разочаровани от младата вдовица. — Той също поклати глава. — Тя ще разбере, че благочестиви люде като нас няма да търпят подобно съмнително поведение.

Сестрите Ливингстън разпалено изразиха съгласие и продължиха да дърдорят безспир за мръсния янки и глупавата вдовица, докато най-накрая каретата изтрополи и спря на миля от Спениш форт пред техния дом — внушителен навремето си, но сега занемарен и западнал.

Когато Найлс Лъвлес ги остави там, те започнаха да махат лудо с ръце и да викат към него да предаде най-сърдечните им поздрави на

скъпата си съпруга Патси. Той пък им хвърляше усмивки, кимаше, обещаваеше, че ще ги предаде, и накрая потегли, а сестрите продължиха весело да бърбят какъв прекрасен джентълмен е Найлс Лъвлес.

— Какъв предан любещ съпруг е той — възбудено рече Керълайн.

— Да. И какъв баща — така сляпо привързан към двете си малки синчета — добави Силест, по-младата.

Хванати за ръце, сестрите забързаха по каменните плочи на пътеката към къщата, като не спираха да говорят за добрия почтен Найлс Лъвлес.

Найлс Лъвлес продължи своя път. Бързоногите черни коне все препускаха на север. След още една миля той отби голямата карета от главния път и зави по една частна алея, над входа, на която бдяха добре подбрани каменни статуи, донесени от Италия.

Найлс вече изгаряше от желание да стигне час по-скоро до голямата двуетажна къща на края на дългата, постлана с речни камъчета алеи, която се виеше между гъсти, високи борове.

Той нетърпеливо скочи долу и остави каретата на чакащия лакей. Премина с бърза крачка през добре поддържания двор до сенчестата веранда, изкачи задните стълби, прекоси широката тераса и влезе през задната врата.

По лицето му се разля усмивка на задоволство и приятно предчувствие още, преди да затвори и заключи вратата след себе си.

— Скъпа, аз съм — извика той и се втурна през притихналата просторна къща, като смъкваше дрехите си по пътя.

Плантаторската си шапка и сивото ленено сако окачи в антрето с мраморния под. Сивата жилетка и коприненото шалче паднаха върху килима на стълбите, а златните копчета на ръкавелите му се разпиляха, докато сваляше бялата си риза.

— Скъпа, къде си? — повика я той, когато стигна до широката площадка на края на стълбите. — Татко търси малкото си момиченце. Татко сваля колана си.

Той се усмихна още по-широко, докато измъкваше гладкия, черен, кожен колан от гайките на панталона си. После продължи до края на хладния тих коридор към последната врата, която беше оставена отворена.

Лицето му беше поруменяло, гърдите му се издуваха от възбуждение. Пристъпи нетърпеливо през отворената врата.

И тогава я видя в полумрака на спалнята, седнала пред тоалетната масичка спокойно да разресва дългата си тъмна коса с четка със златна дръжка.

Беше облечена в красива рокля от бледожълта тафта с набрани къси ръкави и широки поли на волани. Мъничките ѝ крачета бяха обути в меки жълти пантофки от ярешка кожа. По пълните розови устни и красивото безупречно гладко лице нямаше никакъв грим. В затъмнената спалня жената наистина изглеждаше като невинна ученичка на не повече от четиринайсет — петнайсет години.

Найлс тръгна към нея, като мятеше заплашително края на дългия си кожен колан напред — назад по дебелия килим. Тя чевръсто завърза разпиляната тъмна коса с жълта сатенена панделка и откри младото си лице. Скръсти белите си ръце в скута и зачака.

— Моето ангелче беше ли добро момиченце днес или тате трябва да го наказва? — рече Найлс Лъвлес и се приближи към седналата жена.

— Бях много добричка, татенце. Не заслужавам пердах.

— Сигурна ли си?

Найлс спря, застана точно пред нея разкрячен в неприлична поза, като продължаваше да размахва колана напред — назад.

С ръце в скута и кръстосани крака тя вдигна големите си невинни очи към него и каза:

— Да, татенце, сигурна съм. През целия ден се държах много добре. Някои дни съм била непослушно момиче и съм заслужавала нашлапване. Но днес заслужавам подарък, задето съм била толкова добра.

Тя свенливо наклони глава на една страна, облиза сочните си устни, спусна гъстите си ресници и многозначително сведе поглед към напрегнатите му слабини.

Широката усмивка на Найлс Лъвлес се превърна в сладна, похотлива гримаса, сърцето му лудо заблъска, кръвта кипна във вените му.

— Ще дам подаръче на моето ангелче, ако то обещае да ми даде нещо в замяна.

Тя се усмихна, скочи от кадифеното столче, запляска с ръце и заподскача като зарадвано малко момиченце.

— Ще ти дам! Ще ти дам! — обещаваше тя. — Дай ми подаръка. Искам си подаръка.

Той се разсмя, обви шията ѝ, придърпа я към себе си и я целуна. Накрая поглади разтворените ѝ устни със своите и нарочно погъделичка бузите и брадичката ѝ с гъстите си, остри мустаци. Знаеше колко много обича да я гъделичка навсякъде с мустаците си.

— Бебчо трябва да намери подаръка си, ако иска да го получи — рече той и захапа долната ѝ устна с остриите си бели зъби, а после вдигна глава.

Тя затанцува възбудено около едрия мъж в облак от жълти волани и развята лъскава коса, като потупваше и опипваше джобовете му с палави търсещи пръстчета. И се кикотеше, щом той простенеше, ахнеше, потрепереше. В десния джоб на панталона му тя откри и измъкна огърлицата с диаманти и смарагди.

Изпищя от радост, прегърна високия рус мъж и бързо се завъртя пред него, за да закопчае огърлицата на лебедовата ѝ шия. После се изкиска лекомислено, доволна от подаръка.

Също толкова доволна, колкото беше и той от онова, което тя веднага му даде в замяна.

Тя дръпна кожения колан от ръката му и започна да го размахва напред — назад, също като него преди малко. Заповяда му да се разсъблече докрай. Когато той остана съвсем гол в сенчестата стая, тя закачливо обви колана около слабите му хълбоци и го придърпа към себе си.

Извади върха на розовото си езиче и облиза устните си. После попита:

— Какво точно подаръче ще иска голямото ми сладко татенце от своето малко бебче?

Тя се наведе към него и започна възбуждащо да облизва косматата му гръд, като оставяше влажна, следа надолу през средата на тялото му към стегнатия корем, а после отново бавно нагоре около двете втвърдени кафяви зърна.

— Кажи ми, за да бъда добро момиченце и да не се налага милото татенце да заголва задничето ми и да го нашляпва.

Найлс вече дишаше шумно и тежко, голото му тяло се гърчеше чувствено и той промърмори на пресекулки:

— Ти знаеш. Бебчо знае какво искам.

Тя се усмихна превзето, гризна влажните му от целувките гърди с острите си бели зъбки, вдигна глава и погледна разгорещените му от страст очи.

— Ако тате не го каже на глас, няма да си получи подаръчето — продължи да скимти тя, имитирайки бебешки говор.

И като знаеше, че мръсните думи я възбуждат толкова, колкото и него, Найлс ѝ обясни с най-цветисти изрази какво точно иска да му направи тя.

В следващия миг вече седеше на кадифеното столче и пъшкеше от огромно плътско удоволствие, а тя бе коленичила между разтворените му крака. Изглеждаше толкова сладка, толкова невинна в момичешката си жълта рокля и панделка в косата.

Тя немирно задържа страстния му поглед, докато отмяташе дългата тъмна коса от лицето си, после седна назад на пети, наведе се и постави нежните си устни върху пулсиращия връх на набъбналия му член.

Нямаше и следа от невинност в начина, по който тя му доставяше удоволствие с опитни устни, зъби и език, но беше много мило наистина. Почти го влуди, преди да го докара до пълна наслада.

Половин час по-късно един задоволен Найлс Лъвлес намъкваше отново сивите си панталони, докато тя опипваше огърлицата от диаманти и смарагди около шията си. И за да поведе някакъв разговор, тя го попита дали е чул потресаващата новина.

— Имаш предвид Хелън Кортни и онова северняшко копеле? — рече той, докато закопчаваше панталоните си.

— Ъхъ. Няма ли да провали плановете ти? Е, скъпи, след като има мъж във фермата, дали няма да успее да произведе добра есенна реколта? И да изкара достатъчно пари, за да си плати данъците и да задържи...

— Решил съм да не позволя да се случи подобно нещо. Искам тази земя, цялата. И ще я получа — после се усмихна и добави: — Ако не си забелязала, трябва да ти кажа, че винаги успявам да получа онова, което искам.

— Забелязала съм — усмихна се тя. — Виждал ли си този янки в града? Как се казва?

Той сви рамене.

— Не съм го виждал. Дори не съм чувал името му, но който и да е той, аз си имам планове за него. Ще се погрижа до две — три седмици или да е напуснал Алабама, или да се озове в областния затвор. И в двата случая Хелън ще трябва да се съгласи с предложението ми за покупката преди края на лятото.

— Толкова си умен, скъпи — похвали го тя. — Чух, че севернякът бил доста красив. Сигурно ще започнат приказки за тях двамата... съвсем сами в онова затънтено място.

— Естествено, ще има приказки, така и трябва. — Той поклати пръст пред лицето ѝ. — Отсега нататък не искам да имаш нищо общо с Хелън Кортни, разбра ли? Не искам хората да говорят за теб, скъпа.

— Найлс, ти си толкова грижлив и внимателен.

С върха на малкото си пръстче Найлс докосна огърлицата от смарагди и диаманти върху трапчинката на шията ѝ.

— Няма да се разсърдя, ако споменеш пред някои нейни приятелки, че подозираш, че Хелън и севернякът са... хм...

— Но, разбира се, скъпи. — Усмивката ѝ постепенно премина в уж сърдито цупене. — Трябва ли да се обличаш! Та ние тъкмо започнахме да се отпускаме.

Той се ухили и я целуна по бузата.

— Съгласен съм, че трите „П“ са най-важното нещо в живота, но все пак трябва да побързам.

Ти му хвърли невинен поглед.

— Писане, пеене, поезия? Те ли са най-важните неща в живота?

— Не, миличкото ми — отвърна той и отново и придърпа в прегръдката си. — Пиене, пари и плътски наслади.

Тя се засмя и рече:

— Е, скъпи, ти си имаш пари. Остани при мен и ще ти дам пиене и плътски наслади.

— Изкушаваш ме, но наистина трябва да тръгвам. Малката ми женичка дава важен обяд в чест на сенатор Ригс по моя молба. Обещах на Патси да се прибера рано.

— Ммм. — Ясмин въздъхна и склучи ръце зад гърба му. — Тогава се надявам, че ще те видя след няколко часа.

— О? — Дланите му обгърнаха тънкия ѝ кръст. — И ти ли ще присъстваш на обяда на Патси, скъпа моя?

— Не бих помислила дори да пропусна такова празненство, скъпи — измърка тя.

Ясмин Парнел, уважаваната, възхитителна чернокоса трийсет и три годишна богата вдовица се усмихна лукаво на почитания красив, рус, трийсет и седем годишен семеен мъж Найлс Лъвлес:

— В края на краищата Патси е една от най-близките ми приятелки.

ГЛАВА 10

Когато първите бледи проблясъци на зората обагриха небето на изток, Кърт Нортуей се запъти към кошарата. Дългоопашата чинка, кацнала на най-горната дъска на оградата, отправяше своето весело приветствие към новия ден. А откъм овощната градина, от една напъпила праскова, се обаждаше присмехулник.

Без риза в хладния утринен час, Кърт тихичко си свирукаше и сливаше своя поздрав към настъпващия изгрев с песента на птиците. Чувстваше се учудващо отпочинал и бодър, макар да не бе спал повече от обикновено.

Този път имаше нещо повече от обичайното му безпокойство. Той беше смаян.

Синът му, затвореното петгодишно момче, през последните няколко дни — от неделя следобед, бе започнал да се отпуска. Старецът Джоли притежаваше някакво особено обаяние, което правеше чудеса с мълчаливия Чарли. Кърт не беше чувал сина си да се смее, а сега щастливият смях ехтеше в ушите му.

За пръв път от много време насам му беше леко на сърцето. Той се приближи към кошарата, обзет от нетърпение да възседне силния Рейдър за ежедневната езда. Рейдър също с нетърпение очакваше разходката. Едрият дорест кон започна да цвили още преди да бе видял Кърт. Жребецът, който подскачаше неспокойно в тясното, покрито с кал, ограждение, усети, че господарят му скоро ще бъде там.

Когато Кърт се появи в слабата светлина на зората и отвори широко вратичката, Рейдър изцвили силно и се втурна напред да го поздрави.

— Какво ще кажеш, момче? Готов ли си да потичаеме? — рече Кърт, като пристъпи вътре и нежно погали гладката шия на жребеца.

Рейдър зацвили, запряхтя и заклати огромната си глава нагоре — надолу, сякаш отлично разбираше какво говори господарят му. А може би разбираше. От деня, в който получи Рейдър като новородено конче, Кърт бе говорил на първокласния жребец като на човек.

Възбуденото животно започна да се гуши и да бута голите гърди на Кърт с кадифената си муцуна, готово, изпълнено с нетърпение да започнат поредната си езда. После закачливо захапа голото рамо на Кърт. Той отблъсна главата му, мина покрай него и тръгна към барачката до кошарата.

Знаеше, че Рейдър го следва плътно по петите, и продължи:

— Няма да повярваш, Рейдър, като ти кажа. Чарли наистина започна да се смее и да говори.

Мушнал огромната си глава през отворената врата Рейдър само изпръхтя скептично.

— Знаех си. Нали ти казах, че няма да ми повярваш — рече Кърт.

Той откачи юздата от гвоздея, пъкна мундщука в устата на Рейдър, надяна му оглавника и внимателно извади щръкналите му уши над кожените ремъци.

После, докато пристягаше катарамата на ремъка под челюстта, той пошушна в наостреното му ухо:

— Хей, не съм казвал, че той говори и се смее с мен.

Рейдър оголи зъби. Кърт се усмихна, шляпна жребеца, взе седло в ръка и го последва, метна го върху гърба на Рейдър и завърза ремъка под корема му.

Рейдър обърна глава и изгледа нетърпеливо своя господар. Едрото му гладко тяло потръпваше, а дългата му опашка се мяташе насам-натам. Държан дълго затворен, той се беше уморил от бездействие. Сега искаше да потича.

Кърт се ухили, праметна дългите кожени юзди над главата на коня, сложи ботуш на стремето и с лекота се метна върху гърба му. Рейдър веднага се спусна напред, изскочи от кошарата и зави по пътеката, която водеше право към ограденото с дървета пасище на север.

Дългата тясна пътека минаваше между зеленчуковата и овощната градина. Звучната песен на присмехулника се усили, докато жребецът преминаваше покрай добре оформените редици плодни дръвчета покрай пътеката.

Хванал свободно юздите в една ръка, Кърт обърна гладко избръснатата си буза към лекия бриз, който появяваше откъм залива. Внезапно обзет от въодушевление, той се разсмя щастливо, а вятърът

го обгърна от всички страни като хладен, свеж ручей. Изкушаваше се да запее с цяло гърло и да събуди целия свят. Но не запя.

Отметна глава назад и се усмихна на себе си. Рейдър набра скорост, сърцето му заби по-бързо, също както на ездача върху гърба му. Вятърът се усили и Кърт се усмихна още по-широко, приведе тъмната си глава напред, затвори очи и позволи на хладните пръсти на вятъра да рошат гъстата му коса.

Когато вдигна глава и отвори очи, той я видя.

Хелън беше в зеленчуковата градина на края на един дълъг ред зелен грах. Не беше надвесена над стеблата, макар че с една ръка стискаше престилката си, пълна с набраните грахови шушулки.

Кърт дръпна юздите и застана, безмълвно загледан в нея.

Тя стоеше неподвижна като статуя, вперила взор в слънцето, което бързо се показваше зад хоризонта. Вятърът бе уловил полите на сивата ѝ работна рокля, притискаше избелялата тъкан по нежните женствени извивки и я издуваше около крехкото ѝ тяло. В светлозлатната ѝ коса, вързана високо на тила, просветваха огнени отблясъци.

Лицето ѝ бе обърнато в профил и за миг придоби непоносимо скръбен вид. Вълна на състрадание и дълбока нежност обви Кърт.

Усети как сърцето му лудо бие в гърдите. Изведнъж като светкавица, му мина мисълта, че тази тъжна млада жена бе познала твърде малко щастие. Беше още почти момиче, а нямаше кой да се грижи за нея. Нямаше съпруг. Нямаше семейство. Нямаше си никого.

Деликатната ѝ красота бе похабена. Тя заслужаваше да носи елегантни рокли, и да води безгрижен живот, изпълнен с приятни забави и летни пикници. Спокойни разходки с карета сред природата, целувки под лунните лъчи и разгорещени страсти.

Вместо това имаше само борба за оцеляване. Едно сурово, трудно съществуване, изпълнено с изнурителен труд. Друсане с каруцата до града веднъж на две седмици, самотни вечери и дълги самотни нощи.

След малко Хелън въздъхна, бавно коленичи и продължи работата си, без да забележи, че той я наблюдава.

Нещо го привлече към нея и той тихичко смушка Рейдър напред.

Хелън се беше навела над граха, кършеше нежните зелени шушулки и ги пускаше във вдигнатата си престилка. Чу тропота на

конските копита и замръзна на място. После вдигна глава и бавно я обърна. Видя го.

Той беше на по-малко от петдесет крачки, очертан на фона на бледата зора.

Отвори уста да продума, но не каза нищо. Нито пък тя. Последва дълъг напрегнат миг, в който и двамата останаха загледани един в друг — той, възседнал жребеца, тя — коленичила долу.

Дъхът ѝ замря. Внимателно наблюдаваше мургавия мъж. Той не пришпори коня напред, нито слезе от него. Просто седеше спокойно там, върху износеното войнишко седло, небрежно хванал юздите, а настойчивите му, зелени като гората очи бяха вперени право в нея.

Хелън полека се изправи на крака и сграбчи неспокойно пълната си престилка. Усети как у нея започна да се надига странно вълнение. Една едва забележима стъпка я приближи към него. Тя не разбра, че бе помръднала. Но Кърт разбра.

Той рязко си пое дъх и веднага смушка послушния Рейдър с колена. Жребецът тръгна напред. Хелън гледаше как неясните очертания на двамата се приближават.

Тя не помръдваше, сякаш изпаднала в транс. Големите ѝ сини очи се бяха приковали върху красивото мургаво лице на Кърт. Тя не го укори, когато той отби едрото животно и го подкара през добре поддържаната ѝ градина.

Крехките стъбълца хрускаха под тежките копита, докато конят и ездачът приближаваха, но Хелън не забелязваше нищо. Намеренията на северняка възбудиха любопитството ѝ дотолкова, че тя насочи цялото си внимание към него.

Какво ли искаше? Какво ли щеше да направи? На нея? С нея?

Сърцето ѝ започна да бие от странна смесица на страх и очакване. Тя го наблюдаваше внимателно, докато той връхлиташе отгоре.

За миг през ума ѝ мина мисълта, че едрият силен жребец и мургавият мъж върху него ужасно си приличат.

И двамата притежаваха една и съща небрежна елегантност на движенията, едни и същи стегнати, изпъкнали мускули, едни и същи очи, гледащи сякаш в унес, но всъщност зорки като на ястреб. Една и съща способност и сила да вълнуват и да удовлетворяват. Или да плашат и покоряват.

Без да бърза, Кърт караше Рейдър към Хелън. Тя стоеше неподвижна, неспособна нито да отстъпи, нито да пристъпи.

Той погледна надолу към надигнатото ѝ лице. И двамата все още не продумваха. Хелън не можеше да отмести поглед, хипнотизирана от тези яркозелени очи, чието изражение не можеше да разбере.

След още няколко удара на сърцето Кърт внезапно слезе от седлото и здраво сграбчи Хелън през кръста. С пресъхнало гърло, с очи, вперени в неговите, тя, без да мисли, пусна престилката и постави ръце върху широките му голи плещи.

Усърдно събирания грах се разпиля забравен на земята.

Кърт се усмихна и я вдигна с такава лекота, сякаш бе малко дете. Невъзмутимо и властно я постави да седне странично на седлото пред него. Без да откъсва очи от въпросителния ѝ поглед, Кърт се пресегна към набраната ѝ пола, която се беше засукала.

Отметна над коленете ѝ тежките дипли заедно с фустата, обърна Хелън напред и прехвърли дългия, строен крак над шията на жребеца. Когато тя бе удобно настанена върху коня, той подкара огромното животно, без да се постарее да дръпне надолу повдигнатата ѝ рокля.

Хелън също не си направи труда.

Нито пък се противопостави, когато, яздейки надолу по пътеката към северното пасище, Кърт протегна ръка и разбърка косите ѝ и те се разпиляха по раменете като вълни на златен водопад.

Тя не можа да чуе как мъжът, в чиито обятия се намираше сега, рязко си пое дъх. Нито пък разбра, че Кърт трябваше да събере всичките си добре тренирани умения за въздържание, за да не зарови лице в цялата тази благоуханна, златиста коприна. Когато неговият съюзник, вятърът, подхвърли един дълъг, бляскав кичур към бузата му, голият корем на Кърт се сви и той обърна лице, за да вдъхне дълбоко.

Само след миг Рейдър бе оставил зад гърба си пътеката, градината, плодните дръвчета и бе стигнал до обширното пасище между дърветата. Едрият жребец без никакво предупреждение се спусна през отворената врата в стремителен галоп. Сварена неподготвена, Хелън с всички сили се блъсна назад в яките гърди на Кърт. Тя се разсмя, стресната и изненадана, опита се да се изправи, но почувства силния обръч на мускулестата му ръка да се плъзга около кръста ѝ, да я пленява и притиска обратно към него.

Тя не се опита повторно.

Тогава осъзна, че всъщност не желае да се отдръпне от приятната сигурност на тази загоряла от слънцето ръка. Жребецът препускаше така силно, че от земята хвърчаха искри. Хелън никога не се бе качвала на толкова бърз кон. Той галопираше с такава скорост, че чак сърцето ѝ спираше.

Беше страшно. Беше опасно. Беше вълнуващо.

Жребецът препускаше по пасището, а гърбът на Хелън бе плътно притиснат до широките гърди на Кърт толкова плътно, че удивителната топлина на гладката му кожа преминаваше през тънката тъкан на роклята ѝ. Хелън неспокойно вдъхна и клепачите ѝ почти се спуснаха над блесналите ѝ сини очи.

Колкото и да бе странно, тя чувстваше някаква божествена закрила и защита в могъщата прегръдка на този чужд човек. Сякаш целият студен, застрашителен свят всичко в него не можеха да я докоснат, да я наранят.

Хелън нарочно престана да мисли за всичко друго, освен за откраднатия миг на щастие. Смееше се от удоволствие, докато вятърът откъм залива брулеше бледите ѝ бузи, шибаше разпуснатите ѝ коси и притискаше роклята раменете и гърдите ѝ. Полата ѝ се вдигна още по-високо, изду се около коленете и разкри обувките ѝ в чорапи крака.

Беше ѝ все едно.

Дори се разсмя още по-силно.

Както и мъжът зад нея.

Кърт се смееше сред кичурите копринена златна коса, които гъделичкаха лицето му. Очарован от прелестното, неочаквано отдаване на Хелън на непринудената радост от утринната езда, той се наслаждаваше на звъна на нейния смях и се смееше заедно с нея.

Толкова прекрасен и сърдечен женствен смях. Искрен златен смях, който издаваше истинската същност на жената, скрита под обичайния си суров вид. Жена, която се смееше така чистосърдечно до забрава, като тази златокоса вдовица, без съмнение, беше отзивчива, грижовна без задръжки. Чувствена, страстна жена, която някога е знаела как да живее пълноценно и да обича дълбоко, с цялото си сърце. Веселият ѝ мелодичен смях го увери, че не бе забравила напълно всичко това. Просто беше малко загрубяла, както и той самият.

Напоследък не беше се смял много. Не беше живял. Не беше любил.

Очите им блестяха от радост и те продължаваха да препускат с вятъра из пасището между дърветата. Държаха се като две безгрижни деца, каквито наистина бяха през тези няколко откраднати мига. Веселият звън на безразсъдното им ликуване се смесваше с тропота на остри копита, чаткаци по твърдата земя, с подрънкването на стремена и задъханото свистене на мощните дробове на Рейдър.

Хелън едновременно се страхуваше, че това диво, опасно препускане ще продължи безкрай, и се боеше, че ще свърши. Разумната ѝ, разсъдлива половина крещеше на мургавия янки да дръпне юздите на огромния жребец, да го спре и да я свали върху безопасната твърда земя.

Но неразумната, лекомислена, дрзка половина му шепнеше да направи точно обратното. С всеки удар на сърцето тя нямо го молеше да препуска още и още. Да не спира. Да я задържи завинаги притисната до мускулестите му гърди. Да я обгръща здраво със силната си ръка. Цяла вечност.

Той разбра посланието ѝ, сякаш тя го беше изрекла с думи. Нежното ѝ тяло предаваше всяко нейно желание. Кърт не можеше да бъде по-щастлив. Той изпитваше същото. Също жадуваше да препуска вечно — бързо и волно — със златокосата жена в обятията си.

Утринните разходки винаги му доставяха удоволствие, но нищо не можеше да се сравни с днешното. Никога не бе изпитвал дори наполовина такова вълнение. Сърцето му туптеше бурно в гърдите. Чувстваше се целият изпълнен с живот, сякаш кръвта му се отдръпваше и после мощно плисваше във вените до всяка частица от тялото му и той тръпнеше от глава до пети.

Продължаваха да яздят лудо.

Слънцето бързо се издигна в лятното небе и вече надничаше безмилостно. Гладкото, лъскаво тяло на Рейдър бе мокро от пот. По голия гръб и дългите ръце на Кърт се стичаха блестящи струйки. Красивото лице и шията на Хелън бяха осеяни с капчици влага.

В своето въодушевление не бяха забелязали жегата и неудобството.

Но тъкмо когато жребецът, мъжът, и жената бяха на върха на щастието, Кърт Нортуей направи ужасно лекомислена, досадна

грешка. Ръката му се притегна собственически около кръста ѝ, и той през смях изрази мислите си на глас.

— О, госпожо Кортни — извика той през вятъра, — кажете ми честно. Нима това не е най-добрият начин да се наблюдава изгревът?

В същия миг Хелън настръхна.

Действителността нахлу със звука на дълбокия му мъжки глас и ѝ напомни коя е тя и кой е той.

Мълчаливо му даде да разбере, че разходката им бе приключила. Кърт послушно дръпна юздите, като се проклрнаше, задето беше развалил магията.

Изчервени, разгорещени, задъхани почти колкото Рейдър, те се върнаха във фермата. Там Кърт внимателно смъкна Хелън от коня и като се усмихна колебливо, понечи да слезе.

Тя го спря.

Щом нозете ѝ докоснаха земята, Хелън напълно се съвзе. Тя вдигна ръка в отбранителен възпиращ жест. Щастливата усмивка се бе отдръпнала от поруменялото лице. Високото ѝ чело се беше сбърчило. Тя трепереше вътрешно. Какво я бе подтикнало към такова необмислено поведение? Какво, за бога, бе смятала, че прави?

— Слънцето напече — каза Кърт кротко от гърба на коня. — Предлагам да изчакаш до залеза, за да продължиш брането на граха.

Хелън го прониза с поглед. Дългата му гъста, катраненочерна коса беше силно разрошена и падаше в очите му. Голото му тяло, цялото мокро, блестеше под жарките лъчи на слънцето. Бисерни капчици пот просветваха между къдравите черни косъмчета, покрили мускулестата му гръд.

Като го гледаше надвиснал над нея, полугол, напълно овладян и спокоен, Хелън се ядоса. Очевидно споделената близост по време на ездата не беше го засегнала изобщо, а на нея краката ѝ бяха омекнали. Чувстваше се слаба и разтреперена. Едновременно смразена и разгорещена.

— Капитан Нортуей — сопна се гневно тя, — какво ви кара да ми давате предложения? Смятам подобни съвети за неуместни и излишни. Позволете да ви припомня, че с години съм управлявала тази ферма съвсем сама. Нямам нужда от нахален янки, който да се меси в работата ми и да казва какво трябва и какво не трябва да правя. — Тя сложи ръце на кръста. — Аз командвам тук, не вие. Може и да сте

капитан, но тук, за този имот, отговарям аз. Не ме интересуват вашите предложения, препоръки или идеи как да поддържам фермата. Разбрахте ли ме?

— Естествено — потвърди той, като се чудеше какво бе предизвикало такова силно избухване.

— Правилният отговор, капитане, е „Да, госпожо Кортни“.

Развеселен, но и малко ядосан, Кърт повтори:

— Да, госпожо Кортни.

— Така с по-добре. Хайде, сега и двамата имаме работа — напомни му тя, а сините ѝ очи хвърляха искри.

— Да, госпожо.

— След като приключиш с оранта за днес, трябва да започнеш да копаяш отводнителен канал при гьола за водопой на добитъка. Смяташ ли, че ще се справиш с това?

— Ще позволите ли да напомня почтително на подозрителната, обзета от съмнения господарка, че имам значителен опит в копаенето на окопи.

Хелън стисна зъби. Присви сините си очи.

— Сигурна съм, че е така, капитане. Окопи, от които да стреляте срещу нищо неподозиращите войници на Конфедерацията!

ГЛАВА 11

Хелън нервно отметна заплетената от вятъра коса от очите си, които святкаха с явна враждебност. Обзета от желание да увеличи разстоянието между себе си и Кърт колкото може повече, тя се въртна и се отдалечи.

Кърт остана загледан след нея, замислен за враждебното ѝ отношение. Знаеше, че нейната неприязън не беше насочена лично към него, а към омразния неприятел, чието въплъщение бе. Неговата армия — завоевател я бе превърнала във вдовица, бе посяла разруха, бе разорила семейства. И сега разгроменият Юг бе принуден да живее под властта на янките. Мобайл беше окупиран.

В съзнанието на Хелън, самият Кърт носеше пряка отговорност за всичко това.

Той въздъхна, сви рамене и си каза, че нищо не може да се направи. В продължение на няколко великолепни минути златокосата вдовица почти беше забравила да го мрази. Сега съжаляваше за това. Срамуваше се, че си бе позволила да се наслаждава на ездата с него. Гризеше я съвестта, задето бе забравила и се бе смяла, бе позволила на един янки, който е убивал, да я обгърне с ръка.

Кърт поклати глава и обърна задъхания Рейдър назад към кошарата.

Бе искал единствено да направи Хелън Кортни щастлива, но беше причинил повече зло, отколкото добро. Сега тя щеше да бъде нащрек повече отвсякога. Щеше да бъде просто вежлива към него.

Кърт беше прав.

През целия ден Хелън умишлено странеше. Беше си поставила за цел да го избягва. Дълбоко се срамуваше от своето неприлично поведение и се учудваше от временната загуба на здрав разум. Ами ако някой разбере? Тя потрепери при тази мисъл. И обеща пред себе си, че вече никога няма да допуска подобно ужасно провинение, подобно отвратително поведение.

Хелън изпита облекчение, когато дългият напрегнат ден най-сетне свърши. През цялото време бе полагала усилия да избягва северняка и в същото време внимаваше Чарли да не забележи това, защото не смееше да рискува да разстрои нежната детска душа. Това бе трудно и уморително. Като ходене по въже без предпазна мрежа под него. Вечерта, когато намъкна нощницата си, вече беше напълно изтощена. Но не само от тежката работа.

Тя се прозина, седна в края на леглото, извади златния медальон и целуна снимката на Уил. Изгаси газената лампа, изтегна се по гръб в пухеното легло и изпъна ръце под главата си. Разглезеният котарак не се беше появил, но Хелън бе твърде изморена, за да мисли за това. Нека обикаля цяла нощ — тя имаше нужда от почивка.

Затвори очи, сгуши се още по-дълбоко в мекото легло, въздъхна полека и зачака съня. Усещаше как изопнатите, напрегнати мускули по цялото ѝ тяло започват да тупкат и да се отпускат.

Не след дълго, блуждаеща в приятния унес между будно състояние и сън, Хелън отново се озова върху огромен силен жребец в обятията на огромен силен мъж. Препускаше с вятъра и се смееше.

Хелън се сепна, осъзнала, че се усмихва глупаво. Отвори очи и потрепери. Плъзна ръка под възглавницата и напипа хладната стомана на заредения револвер.

Успокоително беше да чувства, че има сигурна защита, в случай че севернякът си е въобразил нещо след сутрешната езда. Само един погрешен ход от негова страна и тя няма да се поколебае да използва оръжието.

Той се появи пред нея от мрака.

Прекоси притихналата стая. Лекият нощен бриз откъм залива развяваше гарвановочерната му коса назад и откриваше изваяното му лице. Зелените очи горяха от пламенна страст. Сребърна лунна светлина галеше широките, загорели от слънцето плещи.

Той приближаваше с тиха, ужасяваща непоколебимост и беше съвсем ясно защо е дошъл. Беше дошъл за нея. Тя трябваше да се спасява — и то веднага. Но тялото ѝ не реагираше на заповедта, изпратена от ума. Тя продължаваше да лежи там, неподвижна, докато нейният тъмен прелъстител я връхлиташе.

С отворени очи, с разтуптяно сърце Хелън най-сетне успя да мушне ръка под възглавницата. Пръстите ѝ докоснаха твърдата

стомана, но отказаха да сграбчат пистолета.

Той стигна до леглото и спокойно се разсъблече. Когато свали всичко от себе си, един дълъг миг остана там напълно гол, докато тя се мъчеше да накара пръста си да се свие и да натисне спусъка. Лунният блясък подчертаваше високата, стройна мускулиста фигура и му придаваше божествен вид.

Един властен бог на любовта, дошъл да я отведе в рая.

Сърцето на Хелън биеше лудо в гърдите, когато той седна на леглото и обърна лице към нея. Погали бузата ѝ. Тя потръпна от допира му. Наведе се и прекара устни по нейните. Тя тихо простена. Блесналите му очи задържаха погледа ѝ, докато пръстите му бавно и сръчно разкопчаваха редицата ситни копченца по средата на износената ѝ памучна нощница.

С ръка все още върху пистолета тя гледаше безпомощно, докато той разгръщаше нощницата, отмяташе я и я галеше. Гърдите ѝ набъбнаха. Дъхът ѝ избликваше неспокойно, учестено.

Красивата му глава бавно се наведе и той започна да целува очите, бузите, устните, шията.

И първото нещо, което тя осъзна, бе, че пръстите ѝ вече не докосваха твърдия хладен метал, а топла гладка плът.

Острите нокти на Хелън се спуснаха страстно към гърба му, докато горещите устни на Кърт преминаваха по пламналата ѝ буза към чувствителното място под ухото. Водена изцяло от чувствата си, тя се предаде и забрави за оръжието.

Устните ѝ нетърпеливо срещнаха неговите, ръцете ѝ плътно го обгърнаха. Целувките му прокараха огнена пътека по шията ѝ, докато я вдигаше от леглото и я поставяше в скута си. Устните им безпогрешно се откриваха, докато Кърт свали нощницата.

Когато и тя остана гола, той се изправи под лунната светлина. Взе я в мощната си прегръдка и започна да я целува, докато най-сетне, останала без дъх, откъсна устни от неговите и зарови лице в шията му. Притискаше се силно към него и сякаш единственото, което някога бе желала, бе този тъмен бог на любовта да я направи своя.

Кърт се обърна, постави коляно върху дюшека, качи се върху високото пухено легло и внимателно положи Хелън върху възглавниците. После се отпусна до нея, устните му отново търсеха и намираха, ръката му докосваше тръпнещото ѝ тяло с приятна милувка.

Хелън се понесе между великолепните висини на екстаза, когато топлите удивителни устни започнаха своето интимно пътешествие по голата ѝ, откликваща плът. Тя се възбуждаше все повече и повече при всеки допир на гладкия му тръпнещ език, при всяко гризване на блестящите му бели зъби и вече не можеше да лежи неподвижна. Блуждаещите му устни отдаваха почит на копнеещите ѝ гърди, на потреперващия корем, на тръпнещите бедра, а Хелън стенеше и хълцаше, и се мятеше лудо в леглото.

Мургавото лице на Кърт се спускаше неумолимо все по-ниско над голия ѝ пулсиращ корем. Възбудата ѝ нарастваше. Главата ѝ се мятеше насам-натам върху възглавницата. Ръката ѝ бясно замахна встрани и се удари в нещо твърдо.

Гравираната дървена кутийка на нощното шкафче се разби с трясък на пода и в същия миг Хелън се събуди.

Изправи се сепната. Сърцето ѝ биеше безумно. Нощницата ѝ се бе усукала около кръста. Тя скочи от леглото и коленичи на пода. Нещата от дървената кутийка се бяха разпилели по протъркания килим.

От треперещите ѝ устни се изтръгна сподавено ридание. Горещи сълзи бликнаха от очите ѝ, тя седеше там, люлееше се напред — назад и трепереше от срам и унижение.

Живият, еротичен сън беше толкова истински, че лицето ѝ пламна от чувство за вина и отчаяние. Сякаш този янки наистина я бе целувал, докосвал, наслаждавал се на голата ѝ плът. Все още мъчително възбудена от невероятно живия сън, тя чувстваше, като че ли в действителност бе изневерила на Уил. Мразеше се за това.

Но още повече мразеше северняка.

На следващата сутрин Хелън стоеше навъсена на предната веранда с чаша горещо черно кафе в ръка, все още ужасно разтресена от отминалата нощ. Гъста утринна мъгла се стелеше над залива. Спокойните, защитени води бяха напълно забулени в плътен, непроницаем облак. Мобайлското пристанище отвъд широкия залив не се виждаше.

Тя силно примижа, но не можа дори да различи високите кули на форт Гейнс, стабилното ново укрепление, построено през войната да

пази входа на залива Мобайл.

Тя се намръщи се разочаровано.

Ако бурните води на течението отвъд залива са обвити в непрогледна мъгла, никакви корабчета няма да могат да пристигат и да заминават от мобайлския кей, което значеше, че Ем Еликът няма да може да се прибере от Нови Орлеан тази сутрин, както очакваше.

Хелън постави емайлираната чаша на парапета на верандата, извади последното кратко писъмце на Ем от джоба на вехтата си синя престилка и го препрочете.

Скъпа Хелън,

Прибирам се у дома, защото не мога да стоя тук повече! На първи юни, четвъртък, в девет часа сутринта ще стъпя на мобайлския кей и кълна се, че ако Куп не е там да ме чака, ще се обеся. Или по-скоро ще обеся него, когато накрая го открия. Около обед ще съм вече във фермата. Куп разбра колко много съм му липсвала, най-сетне се вразуми и сега не може да чака нито ден повече, за да се ожени за мен.

С любов: Ем.

Хелън сгъна бележката и я пхна обратно в джоба си. После отново отправи взор към обгърнатия в мъгла залив. Плътната пелена сигурно нямаше да се вдигне цяла сутрин. Може би Ем щеше да се появи във фермата чак късно след обед или дори утре. Най-добре да се захваща за прането.

Хелън тръгна обратно да влиза.

Чу шум.

Спря, завъртя глава и се ослуша. През всеобхватната мъгла не виждаше абсолютно нищо, но в утринната тишина долиташе ритмичният тропот на бързи конски копита. Тя поклати невярващо глава.

Нортуей и неговият жребец.

Хелън неволно потрепери.

Севернякът разхождаше проклетия си кон, независимо от мъглата — толкова гъста, че не можеше да види ръката пред лицето си.

Беше неразумно и дръзко от негова страна. Едва ли имаше по-необмислена и безразсъдна постъпка. Изключително опасно.

Сърцето на Хелън се разтуптя. Тя с мъка преглътна и вдигна ръка към пресъхналото си гърло. Но веднага си каза, че всъщност се безпокоеше за жребеца, а не за неговия ездач. Тревожният сън не значеше нищо! Мъжът не значеше нищо! Пет пари не даваше за това, какво ще стане с безотговорния янки, нека си троши глупавата глава, щом като иска!

А тя искаше Ем Еликът да се завърне у дома. Хелън отново се взря замислено и нетърпеливо в далечината към мобайлските докове. Нищо не беше се променило. Заливът беше напълно потънал в мъглата. Пристигането на Ем, без съмнение, щеше да се отложи.

Хелън тръгна навътре към къщата и лекичко се усмихна. Обзалагаше се на цялото си състояние, че този път Куп нямаше да рискува. Доколкото познаваше шерифа, сигурна бе, че в този миг той стои на кея в Мобайл.

Висок, източен трийсет и осем годишен мъж, с червена къдрава коса, посивяла на слепоочията, с дълбоко разположени, зелени като тюркоаз очи, широка уста и сребърна звезда, забодена на белия колосан нагръдник, чакаше на мобайлския кей и нервно мачкаше шапката си в големите си луничави ръце.

Името му беше Брайън А. Купър. Шериф Брайън А. Купър. Високият червенкос шериф стоеше сам в сивата стелеца се мъгла и не искаше да напусне своя пост, независимо от сериозните съмнения, че сутрешното параходче от Нови Орлеан ще пристигне скоро.

Ако изобщо пристигнеше.

Шерифът се страхуваше да си тръгне.

Шериф Брайън А. Купър, завърнал се от войната преди по-малко от шест седмици, бе получил най-много ордени от всички алабамци, служещи на Конфедерацията — факт, за който той не обичаше много да се говори. Руменото му лице се изчервяваше още повече от неудобство, когато някой споменеше това.

Но независимо дали му харесваше или не, Брайън А. Купър беше уважаван и почитан герой в своя роден град и в щата Алабама, и по целия Юг.

И не от мълчаливия майор Купър, а по-скоро от неговите началници и другари научаваха хората за смелите му подвизи. Беше предвождал не една битка срещу врага. Беше раняван три пъти. Беше държан в претъпкан юнионистки затвор, преди да успее да избяга след пет ужасни месеца, прекарани там. Беше страдал от глад и студ през зимата, от жега и малария през лятото. Веднъж дори го бяха сметнали за мъртъв и го изоставили, когато разгроменият му полк бил принуден да се оттегли след една кървава битка в Чатануга, Тенеси.

Командирът на противниковите войски го беше намерил и отвел в една юнионистка полева болница, където се бяха погрижили за раните му. Когато здравето му се възстановило, майор Брайън А. Купър бил продаден на Конфедерацията — разменили го за някакъв янки с висок чин.

Войниците, които бяха служили под негово командване, се кълниха, че по-смел човек не е живял никога. Юнионистките офицери, които бяха излизали срещу храбрия южняк, имаха същото мнение за неустрашимия червенокос майор от кавалерията.

Когато най-после дългата кървава война приключи, Брайън А. Купър беше заменил медалите си на майор от войната, със сребърната звезда на „човек на закона“ и бе встъпил отново в стария си пост на главен шериф на област Болдуин. Хората топло го посрещнаха у дома, тупаха го по гърба и казваха, че сега ще спят по-спокойно.

Техният голям герой от войната не се страхуваше от никого, съгласяваха се с гордост всички. И бяха прави. Нямаше човек, от когото шериф Брайън А. Купър да се страхува. Но все пак, огромният, стеснителен и любезен шериф беше уплашен до смърт от една дребничка тъмнокоса жена.

Шериф Брайън А. Купър бе „ухажвал“ госпожица Ема Луис Еликът от онази нощ, когато се бяха срещнали в Бон Секур през лятото на 1859 година на една вечеря с ястия от стриди. Малкото рибарско селце Бон Секур — едно истинско „спокойно пристанище“ — се оказа точно обратното за шерифа.

Той не беше поканен на шумното лятно събиране на богаташките кръгове. Беше повикан да разреши един дребен конфликт. Незначителното затруднение беше оправено още преди той да пристигне. Но едно друго истинско затруднение очакваше там нищо неподозиращия шериф.

Още щом пристъпи под светлината на люшкаците се японски фенери, той бе увлечен във водовъртежа на бяла коприна, тъмни блестящи очи, възбуждащи парфюми и женски разговори.

Той беше с цяла глава по-висок от госпожица Ема Луис Еликът и тежеше два пъти повече, и въпреки това тя успя без чужда помощ да го повали. Тъмнокосата тъмноока двайсет и една годишна чаровница го бе държала като доброволен пленник през цялата вечер.

И до ден-днешен.

Така че сега шериф Брайън А. Купър стоеше в гъстата мъгла на мобайлския кей и съвсем не смяташе да си тръгва. Не би посмял. Естествено, големият бял параход с гребното колело отзад можеше да разцепи мъглата и да се появи с Ем, застанала на високата палуба. Ако не го намери там, той наистина ще се окаже в затруднение.

Девет часът дойде и отмина.

Мъглата започна да се разрежда и да се разсейва към морето. Бледи ивици слънчева светлина надзърнаха през кея. На пристана настъпи оживление. Девет и трийсет. Слънцето хвърли ярки снопове. Хора заприиждаха откъм хотелите, някои мъкнеха багаж. Десет. Общите работници започнаха да товарят закотвените товарни кораби със стока за превоз към северните пристанища.

В десет и пет „Бялата Камелия“ с пътниците, наредени покрай парапета, изникна от леката мъгла, изсвири силно и навлезе в пристанището, под топлите лъчи на слънцето.

Присвитите тюркоазни очи на шериф Купър се вдигнаха към високата палуба. И наистина там стоеше Ем, хвърляше целувчици и се усмихваше. Минути по-късно тя изтича по подвижното мостче право в обятията му.

— Целуни ме, Куп — заповяда тя и обви ръце около шията му. — Целувай ме толкова, колкото съм ти липсвала и колкото ти на мен ми липсваше.

— О, Ем, скъпа — промълви той, като се озърташе нервно наоколо, целият изчервен и усмихнат смутено, — внимавай как се държиш. Не сме сами.

— Не сме? Е, тогава хайде да отидем някъде, където ще бъдем сами. — Тя склучи облечените си в ръкавици ръце на тила му и се повдигна на пръсти.

— Да речем, например, в сватбения апартамент на хотел „Конд“.

— Ем Еликът! — сгълча я той, а лицето му пламна. — Или се дръж прилично, или...

— Или какво, шерифе? Ще ме арестуваш? — засмя се тя лъчезарно, махна ръце от врата му и ги вдигна пред лицето му. — Давай, шерифе, щракни белезниците и ме отведи.

— Шшт! — Куп сграбчи ръката ѝ, нахлупи шапката на главата си и повлече Ем към чакащата карета.

Ем винаги успяваше да го изненада и очарова. За благовъзпитана дама като нея тя бе твърде агресивна, но именно това качество, изглежда, бе така неудържимо привлекателно. Направо страшно. Той никога не знаеше дали да бяга да спасява кожата си, или да я държи под око.

Щом се качиха в каретата и зачакаха да разтоварят куфарите ѝ от трюма на „Бялата Камелия“, Ем се обърна към него и дръпна шапката от главата му. Свали ръкавиците си, прекара пръсти през рижите му къдрици и каза:

— Куп, ако не ме целунеш, ще спра да дишам, докато посинея и умра. Да пукна, ако лъжа.

Ухилен като момченце, смутеният, заплепен човек на закона нежно обхвана бледата ѝ буза в огромната си луничава ръка, наведе се и се подготви да залепи бърза целувчица на другата ѝ буза. Но дръзката, страстна Ем бе по-бърза от въздържания, благовъзпитан Куп.

Тя чевръсто се обърна и вдигна лице, така че широката му уста срещна нейната. Преди да успее да се отмести, тя здраво стисна яката на ризата му и топлите ѝ меки устни вече настойчиво го увещаваха. Куп нямаше шансове срещу бляскавия поглед, благоуханния аромат, нежната кожа и закръглените форми на този непобедим противник. Когато Ем го целуна, той омекна в ръцете ѝ. Веднага щом сладките ѝ устни поемеха контрола, той губеше контрол над своите устни и разум.

Ем знаеше това.

Затова сега го целуваше така, сякаш наоколо нямаше никой. Целуваше го така, както знаеше, че той обича най-много. Целуваше и с всички сили се мъчеше да го накара да спре да шикалкави и да се отпусне.

Куп разбираше какво цели тя.

Но това съвсем не му помогна да се овладее, когато пръстите на краката му се сгърчиха във високите кожени обувки.

ГЛАВА 12

Гъстата мъгла все още не се бе вдигнала, когато Хелън слезе по стъпалата на задната веранда, прекоси широкия двор и тръгна към плевнята заедно с Дом, който плътно я следваше по петите.

Двамата с котарака спряха на няколко крачки от отворената врата на пристройката и Хелън извика:

— Капитан Нортуей! Чарли! Днес е ден за пране. Ако ми хвърлите мръсните си дрехи, ще ви ги изпера.

Преди да се доизкаже, Чарли се появи самичък на вратата. Русата му косичка беше разрошена и беше облечен в ризка до колената. Той се прозина, разтърка очи и почеса коремчето си през белия памучен плат на нощницата си.

Изглеждаше толкова малък, толкова сънен, толкова пленителен.

— Чарли, съжалявам — рече тихо Хелън и предпазливо се приближи, — събудих те, извинявай.

Тя не очакваше отговор. Красивото русо момченце бе започнало да разговаря с Джоли, но все още нямаше какво да каже на нея. Или на баща си.

И наистина Чарли само попита обезпокоено, примижал нагоре към нея.

— Джоли тук ли е вече?

Хелън усети, че дъхът ѝ спира в гърлото. Тя нетърпеливо пристъпи още по-близо и рече:

— Не, не. Още не. Джоли ще идва ли пак тази сутрин?

Чарли кимна и отвори уста да каже още нещо, но маймунджилъците на Дом го разсеяха. Разглезеният синкавосив котарак искаше да привлече вниманието на Чарли. И за по-сигурно Дом се беше обърнал, тихичко се бе измъкнал във влаещата се мъгла и бе изчезнал.

За да се спусне отново, хукнал право към малкото момче, и да се закове на място, на сантиметри от босите му крачета.

Дом впи странните си зелени очи в Чарли и започна да издава жални гърлени звуци. В същия миг съненото дете се ухили, клекна на пети и поглади с малката си ръчичка копринената козина по гърба на животното.

Котаракът много обичаше това.

Той измяука, замърка и се просна доволен в краката на Чарли. После отметна назад красивата си глава и съвсем открито го прикани да го погали под брадичката. Чарли веднага разбра и направи точно това.

Дом замърка доволен.

Чарли се изкикоти, погледна нагоре към Хелън със сияещи кафяви очи и рече:

— Тя ме харесва.

— Той — усмихна се Хелън. — Дом е котарак. Той те харесва дори много, бих казала.

— И аз така мисли — долетя дълбок мъжки глас точно зад гърба на Хелън.

Тя се сепна и бързо се обърна. Кърт Нортуей изникна от носещите се облаци мъгла. Той се усмихна непринудено, пристъпи напред и застана до Хелън, а тъмнозелените му очи бяха приковани единствено в малкото русо момченце.

Очите на Хелън останаха вперени в Кърт.

Както обикновено, той не носеше нищо друго, освен избелелите си, ниско изрязани кавалерийски панталони. Хелън се улови, че неспокойният ѝ поглед проследява очертанията на здравата му мускулеста фигура — от широките яки рамене до протритите черни ботуши на краката му. Припомни си буйната утринна езда предишния ден и как се чувстваше тогава, притисната до тази стройна, здрава фигура.

Но не си спомняше дългия белег, който сега виждаше съвсем ясно. Той започваше от кръста му, спускаше се надолу и се губеше под колана на панталоните му. Чудеше се как е могла да пропусне нещо така видно и за един кратък миг я обзе необяснимото желание да протегне ръка и да докосне бледата лъскава неравност, която загрозяваше гладката загоряла плът.

Гореща вълна обля бузите ѝ. С надеждата, че смущението заради снощния ѝ сън не се е изписало на лицето ѝ, тя се покашля без нужда.

— Капитане, съберете мръсните си дрехи, донесете ги при задната ограда, за да ги изпера, ако желаете.

Кърт вдигна очи от сина си към нея. Тъмнозелените му очи я пронизваха. Той се засмя и рече:

— Много любезно от ваша страна, мадам. Но има един проблем... какво ще облека, докато перете дрехите ми?

Напълно объркана, Хелън махна с ръка едва — едва.

— Ами сигурно имате...

— Два чифта панталони — довърши той. — Сега нося здравите. Другият е скъсан. Освен панталоните имам още точно три парцаливи сини униформени блузи и една бяла риза.

Чарли слушаше и очите му шареха от единия към другия възрастен. Накрая гордо заяви:

— Аз пък имам ето толкова — изправи се той на крака и разпери десетте пръстчета на ръцете си, — струва ми се — добави той, като се намръщи, защото не беше съвсем сигурен. После наклони глава назад, за да погледне нагоре към Кърт. — Нали така, капитане?

— Точно така — потвърди Кърт с равен глас, без да издава никакво чувство.

Но сърцето му подскочаше лудо в гърдите и върховете на пръстите му се сковаха. За пръв път Кърт Нортуей чуваше единствения си син да се обръща направо към него. Това бе толкова неочаквано и вълнуващо, че на Кърт му идваше да се разсмее с глас и да закрепци от радост. Но в същото време бе като онемял и усети, че нещо го стегна в гърлото.

Нямаше значение, че Чарли го бе нарекъл „капитан“ вместо „татко“. Това беше нормално. Очакваше се. Детето постоянно чуваше, че всички останали го наричаха „капитан“. И Джоли, и Хелън се обръщаха към него по този начин.

— Десет ризи — добави Кърт и си помисли, че е вярно.

Чарли наистина имаше десет ризи. Но всичките бяха избелели, оръфани и омалели за израстващото момче. Повече от всичко му се искаше да може да си позволи да купи нови дрехи на единствения си син.

— Мисля, че може би всичките са мръсни — продължи Чарли и вдигна крехките си рамене.

— Ако ги изнесеш — каза Хелън, — ще ги изпера и изгладя още днес.

Чарли наклони глава на една страна и попита:

— А какво ще облека, за да отида за риба с Джоли?

Хелън се наведе и нежно постави ръце на тесните му раменца.

— Обуй едни панталонки и си събери останалите неща. Сега е лято. Днес можеш да ходиш без риза.

— Както прави капитанът ли?

— Както прави капитанът — потвърди Хелън. — Тя махна ръцете си и се изправи. — Хайде сега, отивай вътре да събереш мръсните си дрехи.

Чарли се поколеба, сякаш обмисляше нещо. После срамежливо се пресегна, хвана дясната ръка на Хелън в двете си ръчички и я помоли с тих, изпълнен с надежда глас.

— Влез да ми помогнеш.

Хелън се озова в много неудобно положение.

Тя наистина не искаше. Без съмнение, Нортуей щеше да ги последва, а тя не желаше да влиза вътре заедно с капитана. Имаше нещо тревожно интимно да стои с него в стаята, където той спи всяка нощ. Освен това беше ужасно неприлично. Баба й Бърк сигурно би се намръщила на подобно свободно държане.

Но последното нещо на света, което искаше Хелън, бе да откаже на това мило, нежно дете. Самата покана на Чарли беше знак, че той започва да ѝ вярва.

Хелън влезе с Чарли, а Дом се шмугна между краката им пред тях.

Кърт ги последва.

Но нарочно остана до отворената врата. Изправи се там неподвижен, облегнал гръб на касата на вратата, отпуснал високата си стройна фигура. Бе разбрал, че присъствието му може да се стори застрашаващо за Хелън, и затова умишлено запази дистанция.

Ризката беше износена и избеляла от много пране. Детето имаше огромна нужда от дрехи. На Хелън ѝ се прииска да може да купи на Чарли нови дрехи, но нямаше толкова пари.

Тя отиде до масата, вдигна вехтата ризка, усмихна се и рече:

— Хоп, ето една. Остават още девет.

Чарли я наблюдаваше усмихнат. Спусна се през стаята, а Дом хукна след него. Грабна друга мръсна ризка от облегалката на един стол, завъртя се и я вдигна високо да я покаже на Хелън.

— Станаха две — посочи тя дрешката и сви два пръста.

И тогава започна надпревара.

Жива, забавна игра, кой ще открие най-много мръсни ризи. Котаракът реши, че тези лудории са твърде уморителни, поклати укорително царствената си глава, скочи върху неоправеното легло, изтегна се и притвори очи, като че ли искаше да каже: „Събудете ме, когато свършите с тия глупости“.

Хелън веднага забрави за присъствието на Кърт. Тя тичаше заедно с Чарли из разхвърляната стая, търсеше. Всеки път, когато някой от тях откриеше богато находище, се разнасяше триумфиращ вик на задоволство.

Кърт през цялото време остана на мястото си и през спуснатите си клепачи наблюдаваше как двамата се бяха разиграли. Изкушаваше се да се включи и той, но не смееше. Невъзможно бе да се намеси и да рискува преждевременно да прекрати веселбата.

Той си мълчеше и му беше много забавно дори само като наблюдател. Гледаше ги как се гонят лудо из стаята, крещят и се смеят, а Хелън се държеше така, сякаш е на годините на Чарли.

И докато ги наблюдаваше как препускат, изпаднали в забрава, Кърт не можеше да реши кой от двамата бе по-чаровен — неговият малък, рус, облечен в нощничка, син или слабичката, златокоса жена — дете.

Изваяните му устни се разтегнаха в истински блажена усмивка. Той се спусна бавно надолу, приклепна на пета и праметна ръка върху бедрото си.

Оживената игра продължаваше.

Накрая, когато преброиха всички ризи без една, Хелън високо извика и гласът ѝ отекна:

— Девет! Остана още една!

С почервеняло от смях лице и сияещи кафяви очи, Чарли тревожно се завъртя в кръг, като оглеждаше навсякъде, пламнал от желание той да намери последната риза. И да победи Хелън.

От удобната си позиция при вратата Кърт съзря липсващата дреха. Сега и той се почувства почти като дете и едва сдържа радостта

си. Започна усилено да се мъчи да привлече вниманието на Чарли, без Хелън да разбере, и най-накрая успя.

В един момент Чарли отчаяно насочи големите си очи право към баща си и го погледна въпросително. Кърт се ухили и с едно едва забележимо движение на тънкия си показалец посочи към неоправеното легло. Русата главица рязко се извъртя, погледна натам, но не видя нищо друго, освен изпомачканите бели чаршафи и задрямалия Дом, и пак се обърна бързо към Кърт.

Кърт почука с показалец по пода и отново кимна с глава към леглото. Чарли сложи ръце на колене, наведе се, надникна под леглото и забеляза ризката.

Изведнъж закипя от въодушевление, не можа да се сдържи и избухна в смях. Вдигна ръка да затисне устата си, но Хелън вече се беше обърнала и поглеждаше ту към Чарли, ту към Кърт.

Тайната беше изписана на лицето на момчето. То се втурна към леглото. Хелън се спусна след него. Започнаха да се надбягват през стаята, като пицяха така силно, че стреснаха заспалия Дом. Котаракът вдигна ядосано глава и ги загледа гневно, докато те коленичиха и запълзяха под леглото. И двамата скимтяха и се влачеха напред по корем и се хвърляха към ризата.

Боричкаха се, пресягаха се, кискаха се.

Кърт гледаше, ръкопляскаше и се смееше.

В разгара на веселбата и лудориите, след като бе извикал за поздрав няколко пъти, без да получи отговор, на вратата се появи Джоли Гръбс и се смая. Пусна на верандата двата тежки куфара, които носеше, почука силно на касата на вратата и мушна побелялата си глава вътре.

Не можеше да повярва на очите си.

Хелън и Чарли бяха под леглото, кикотеха се и се боричкаха. Полата и фустата на Хелън се бяха засукали около коленете ѝ, а дългата бяла нощница на Чарли се беше нагънала и вдигнала почти до кръста. Кърт Нортуей гледаше, смееше се и аплодираше цялата щуротия.

— Боже мой — проникна се Джоли високо, — дали не съм сбъркал фермата? — Той скръсти ръце пред гърди и добави: — Това не може да са хората, които познавам.

Кърт се усмихна, пъргаво скочи на крака и кимна на Джоли да влезе. Стисна ръката на стареца и каза:

— Няма грешка, Джоли! Това е същият дом.

— Джоли! Джоли! — развика се Чарли нетърпеливо изпод леглото. — Ние сме! — Той изпълзя отдолу, забравил за мръсната риза. — Аз съм, Чарли Уитни Нортуей!

— Е, да, така е — рече Джоли, като клатеше глава.

Разтвори набръчканите си ръце и поглади русата глава на Чарли. Сконфузена и засрамена, Хелън се измъкна изпод леглото, като се чудеше какво ли си мисли Джоли.

Силно изчервена, тя спря за малко и без да поглежда към Кърт, каза:

— Капитане, ако обичате, донесете ми дрехите си за пране при задната ограда. Не мога да чакам цял ден!

Тя се втурна навън, едва не се препъна в двата куфара, които Джоли бе оставил на верандата, и измърмори, достатъчно високо, за да я чуят вътре, по адрес на мъжете, че никога нищо не оставяли на мястото му.

Джоли и Кърт се спогледаха виновно.

Чарли дръпна ръката на Джоли и рече:

— Ще ходим ли за риба? Ще ходим ли? Ще ходим ли?

— Веднага щом се облечеш — успокой го Джоли. — Рибата няма да кълве, като види мъж по нощница. Намъквай си панталоните и да вървим.

Чарли изтича до високия скрин, коленичи и извади чифт къси моряшки панталонки от дъното на чекмеджето.

— Няма да се бавя — извика той, притисна панталоните до гърдите си и хукна зад завеските на малката ниша, която използваха за съблекалня.

Кърт се усмихна на Джоли и рече:

— Отивам да оправя оградата, ако не искам да си изпатя.

— Почакай, синко — спря го Джоли, — внеси онези двата куфара, които оставих на пътя на Хелън.

Кърт донесе тежките куфари и ги остави на леглото, както му нареди Джоли. Той ги разкопча, развърза ремъците и ги отвори. После каза:

— Джеси, най-малкият ми син, беше горе-долу колкото тебе на ръст, капитане. Защо всичките тия здрави дрехи да се похабяват. Има и ризи, и панталони, и костюми. Даже и няколко вратовръзки, и обувки и... и... — Джоли замълча и вдигна рамене.

— Джоли, не мога да...

— Джеси, синът ми, вече няма нужда от тях.

Кърт долови тъгата, която помрачи сияещите сини очи на Джоли. Не знаеше, че Джоли е имал син.

— Джеси е бил убит във войната — каза тихо Кърт и думите му прозвучаха по-скоро като констатация, отколкото като въпрос.

Джоли кимна.

— Джеси и двамата му братя. Роберт беше най-големият. Дани беше средният ми син. А Джеси — бебето ми.

Кърт остана задълго загледан в пода пред краката си, после вдигна глава и погледна Джоли право в очите.

— Съжалявам, Джоли. Божичко, наистина съжалявам.

— Знам, синко, знам. — Джоли нежно прекара пръсти по дрехите, грижливо подредени в отворения куфар. — Вземи ги. Джеси имаше отличен вкус. Беше много елегантен младеж. Ти ще изглеждаш добре в неговите неща.

— Благодаря. Няма да е лошо да имам няколко прилични дрехи — усмихна се Кърт. После нежно постави ръка на рамото на стареца и добави съчувствено. — Джоли?

— Да?

— Как можеш да ми простиш? Защо и ти не изпитваш същата омраза към мен както другите? — Той погледна Джоли право в очите — Имаш достатъчно основания да ме мразиш дори повече от всички останали.

Кърт смъкна ръка от рамото на Джоли и загледа съсредоточено към куфарите, натъпкани с дрехите на изгубения син.

Джоли въздъхна уморено и призна:

— Изгубил съм много време в приказки и гръмки фрази на ярост, омраза и скръб. И знаеш ли какво? Не можах да променя нищо. Абсолютно нищичко — после добави усмихнато: — Не тая никаква злоба към теб, капитане. Ако Алабама беше твоят дом, тогава щеше да воюваш за Конфедерацията. Както и Джеси би воювал за юнионистите, ако живеехме горе на север. — Той сви рамене. —

Провидението е поставило теб от едната страна, а Джеси и братята му — от другата. Ръката на съдбата случайно е избрала да пощади твоя живот, докато моите момчета... — той поклати бялата си глава и махна с ръка, за да покаже, че не иска да говори повече за това.

— Мъдър човек си ти, Джоли Гръбс. И добър.

— Не знам — отвърна Джоли, но все пак бе поласкан. После продължи със сериозен вид. — Ще ми се и другите хора тук да се отнасяха гостоприемно към теб, капитане. Но не мога да кажа, че е така. Те са южняци до мозъка на костите. Войната свърши, но те бяха бити, и то много лошо. Синьото и сивото, както никога, не се съчетават добре.

— Разбирам — рече Кърт. — Не очаквам хората от града да се държат приятелски. Но няма значение.

В очите на Джоли се появи тревожен израз.

— Ех, синко, възможно е да се сблъскаш с нещо повече от хладно отношение. Имаме си някои доста луди глави в Спениш форт, ако разбираш какво имам предвид.

— Ще си отварям очите.

— Така ще е най-добре. И за всеки случай, ще...

Кърт го прекъсна.

— Не мога да разбера едно нещо, но ти сигурно можеш да ми помогнеш.

— Ще се опитам — отвърна Джоли.

— Когато яздех сутринта, се натъкнах на три доста пресни небелязани гроба. Там горе, отвъд северната нива.

— Юнионистки войници — поклати глава Джоли, — от флотата на Фарагът. Бяха на борда на един настъпващ патрулен кораб и попаднаха на мина в залива. Обезобразените им тела бяха хвърлени на източния бряг и аз ги погребях. Смятах да сложа някакъв знак, но...

— Готов съм, готов съм — развика се Чарли и изскочи иззад паравана. Затича се към Джоли, гол до кръста, само по къси моряшки панталонки и с развързани обувки на краката.

— Готов? — насмешливо възкликна Джоли. — Та ти още не си си облякъл риза и обувките ти не са завързани.

— Хелън каза, че мога да ходя и без риза.

— Наистина ли? Е, щом Хелън казва така, тогава предполагам, че всичко е наред. Вържи си обувките и да тръгваме.

Чарли се смръщи.

— Не знаеш как? — престори се на учуден Джоли. — Ех, дявол го взел, крайно време е да се научиш. — Той седна направо на пода. — Ела при мен. Сега ще те науча как да се връзваш.

Докато Джоли седеше на пода и търпеливо показваше на Чарли как да върже връзките си, Кърт извади всичко от куфарите. От купчинките сгънати дрехи си избра чифт тъмни рипсени панталони и светлосиня риза. Панталоните му лепнаха, сякаш бяха шити специално за него. Ризата му беше малко тясна в раменете, но дължината на ръкавите беше добра.

Тримата излязоха заедно от жилището.

Навън Джоли и Чарли изоставиха Кърт, заобиколиха пристройките и предпазливо се отправиха през надвисналата мъгла надолу по една пътечка към любимото място на Джоли за риболов — на вълнолома при залива.

Кърт остана загледан след тях, докато потънаха в гъстата мъгла. После се обърна, погледна към къщата и послушно се отправи към задния двор, за да занесе на Хелън дрехите си за пране.

Както му беше наредено.

ГЛАВА 13

През влачещата се утринна мъгла Хелън не можа да види, че Кърт се приближава към нея. Нито пък чу котешките му стъпки. Но когато той спря на няколко крачки, тя усети присъствието му така ясно, сякаш се бе пресегнал и я бе докоснал.

Знаеше, че той е там. Знаеше също така, че я наблюдава с онова откровено мъжко любопитство, което толкова много я дразнеше и притесняваше. Усещаше и топлината на зеленоокия му прям поглед, който я измерваше и преценяваше от глава до пети.

Хелън потрепери вътрешно.

Беше се надвесила над черния котел за пране, от който се вдигаше пара. Изведнаж рязко се извърна, стиснала здраво пръчката за разбъркване.

— Капитане, не обичам хората да се промъкват зад гърба ми!

— Извинявам се, госпожо. — Кърт веднага пристъпи напред в едно ярко петно слънчева светлина, пробилото мъглата. — Може би трябваше да извикам, че идвам.

— Да, наистина, трябваше. За в бъдеще, ако обичате, запомнете, че, че... — Хелън млъкна и се вторачи в него със зяпнала от учудване уста.

Нямаше я избелялата му синя войнишка униформа — единствените дрехи, в които някога го беше виждала. Сега той изглеждаше напълно различен. Изглеждаше чист и спретнат и беше още по-красив в тъмните рипсени панталони и светлосинята лятна риза. Плътно прилепналите панталони стояха идеално на дългите му крака и тесен таз. Синята риза от памучна батиста, отворена при яката, се изпъваше от широките му рамене и очертаваше яките му бицепси. Тъмните косъмчета прозираха едва — едва през тънкия плат, изопнат върху гърдите му.

Той беше изключително мъжествен.

Стиснал в сгънатата си ръка мръсната униформа, свита на топка, той бавно се завъртя пред нея и показа гърба си, за да го разгледа по-

добре. Когато отново се обърна, с лице към нея бе засмян, а тя се беше начумерила, събрала красиво извитите си вежди, а нежните ѝ полуразтворени устни бяха стиснати в тънка строга линия.

Кърт остана разочарован като малко момче. Очакваше, че тя ще е доволна, задето е сменил противната юнионистка униформа, която толкова ѝ вадеше очите. Но явно беше сбъркал. Нямаше значение с какво е облечен. Тя изобщо не изглеждаше доволна.

— Разочарован съм, госпожо — каза той нехайно с нисък глас. — Мислех си, че ще одобрите новия ми вид. Не изглеждам ли поне малко по-добре?

Хелън наистина смяташе, че изглежда по-добре, отколкото се полага за един мъж — особено янки, — но продължи да се мръщи и нарочно се съсредоточи върху дългата му черна коса, която се къдреше покрай яката на синята риза.

— Капитане, имате нужда от подстригване — сбърчи тя нос неодобрително. — Веднага идете в Спениш форт при бръснаря. Още тази сутрин.

Той вдигна загорялата си ръка към косата. Тънките му пръсти преминаха през гъстите кичури по слепоочието му.

— До града има осем мили — каза той. — Ще загубя цяла сутрин, вместо в това време да ора.

— Много е мъгливо, за да орете — отвърна Хелън. — Ако тръгнете сега, ще успеете да се върнете до пладне или малко след това.

Сега пък Кърт започна да се мръщи.

— Не мога. Не мога да направя това, мадам. — Той погледна за миг към далечния хоризонт и после отново към нея. — Нямам пари. Не мога да платя дори за едно подстригване.

— Аз мога — каза тя, без да го поглежда. И като се обърна да разбърка дрехите, които се варяха в тежкия черен котел, повдигнат на крака над огъня, тя добави: — Имам малко скътани пари.

— Не искам да вземам парите ви.

— Приемете го като аванс за онова, което ще ви дължа, когато дойде време за жътва. — Тя вдигна очи към него, а после към вързопчето дрехи, мушната под мишница. — Дайте си прането, капитане.

Кърт ѝ подаде мръсната избеляла униформа. Хелън я взе, обърна се към котела и застана така, сякаш се готвеше да ги пусне във врящата

сапунена вода.

Поколеба се за миг.

Погледна отново към Кърт. В гълбините на сините ѝ очи святкаше предизвикателство. После хвърли всичко в оранжевите пламъци под котела.

Хелън стоеше вцепенена и гледаше как дрехите се подпалиха и започнаха да горят. Огнените езици ближеха омразната жълта кавалерийска нашивка, която се спускаше надолу по единия син крачол. Примижа през пушека, който се вдигаше нагоре, докато сплетените капитански пагони, красящи овехтялата униформена куртка, се възпламениха, набръчкаха и почерняха. Тя смушка с пръчката горящата дреха с месинговите копчета и я бутна цялата в най-буйните пламъци.

Усмихна се тържествуващо и погледна многозначително към Кърт, сякаш го предизвикваше да ѝ се противопостави. Очакваше да види в очите му пламтящ гняв или поне известна тъга, но остана разочарована.

Кърт спокойно издържа на погледа ѝ и също се усмихна.

— Благодаря ви, госпожо — каза той с тих, дълбок глас. — Много съм ви признателен, задето направихте това. Може би сега и двамата ще започнем да забравяме всичко, което се е случило, докато съм носил тази синя униформа.

Кърт бе пресякъл всяка възможност да го нарани и това я вбеси. Тя остави пръчката настрана, сложи ръце на кръста си и пристъпи към него. Сините ѝ очи горяха също като огъня, който току-що бе погълнал орфаната униформа, и тя извика с леден глас.

— Капитан Нортуей, с времето вие може да забравите, но аз никога няма да забравя. Не искам да забравя. Няма да забравя. Искам да помня всичко. Ще отнеса омразата към цялата ви армия убийци в гроба и отвъд гроба дори. Ще помня за вечни времена.

Настъпи дълго мълчание. После той заговори спокойно.

— Не, няма да помните, госпожо. Знам как се чувствате сега, но времето лекува и най-дълбоките рани. Вие сте млада, здрава, красива...

— Не ме наричайте красива! Не искам да бъда красива за вас или заради вас! За вас не съм жена, а работодател. Помнете това добре отсега нататък.

Кърт погледна прелестното ѝ лице, почервеняло от вълнение. Тя се беше разгорещила много повече, отколкото трябваше в този момент. Беше сигурен, че знае причината — очарователната, самотна млада вдовица беше мислила за него като за мъж, и това не ѝ харесваше. Мразеше себе си, защото бе видяла в него мъжа, а не само омразния капитан от юнионистката армия.

Но Кърт беше състрадателен човек и реши да запази тези мисли за себе си, затова само добави:

— Разбира се, мадам. Не исках да ви разстройвам.

— Да ме разстройвате? Аз не съм разстроена! — продължи тя разпалено и за доказателство се насили да се разсмее. — Ако някога наистина се разстроя, повярвайте ми, веднага ще разберете. — Тя отстъпи назад и добави с леко писклив глас: — Не се тревожете, капитане. Вие не сте способен да ме разстроите.

Кърт полека пристъпи напред.

— Да, предполагам, че е така.

Хелън отстъпи още една крачка.

— Уверявам ви, не сте способен.

Кърт бавно се придвижи напред с още стъпка и се усмихна непринудено.

Хелън пак се дръпна назад и отвърна с усмивка.

— А вместо това чувствата ви са наранени, нали?

Кърт уверено се приближи към нея.

Хелън отстъпи, сякаш за да се защити.

— Трябва ли да се питам защо? — каза тя с подигравателен тон.

Кърт не пристъпи напред. Пъхна ръце в джобовете на тесните, рипсени панталони и я прикова с пронизващите си зелени очи.

— Госпожо Кортни — гласът му бе толкова нисък и тих, че прозвуча почти като милувка, — знам нещо, което и вие вече знаете.

Хелън разбра какво имаше предвид той. Тя наистина го знаеше. Надутата му мъжка гордост бе накърнена от мисълта, че той изобщо не може да ѝ въздейства. Не се съмняваше, че суетният капитан от войските на янките бе свикнал около него да се въртят множество жени и да се хвърлят сами на врата му. И сега най-нахално бе предположил, че тя ще се държи също така глупаво, както другите.

Е, да, но беше сбъркал.

— Да, капитане, знам. — Сините ѝ очи святкаха и потвърждаваха увереността ѝ, че именно тя командва тук. — Идете да оседлаете коня си, докато взема пари от къщата. Не искам да гледам рошавата ви глава нито минута повече.

Тя се обърна и се отдалечи.

Кърт остана на мястото си. Възхищаваше се на царствената ѝ осанка, на съблазнителното полюшване на полите ѝ, на блясъка на златистата коса, докато преминаваше през петна от ярка слънчева светлина и отново потъваше в мъглата.

Невъзмутимият му поглед следваше всяка нейна стъпка. Той стоеше там разкъсан от две противоречиви желания — да я нарани, като се спусне след нея, за да я грабне и ѝ покаже грубата действителност, че той е мъж, а тя жена, или да я предпазва и брани от себе си и от самата нея.

Кърт бавно вдигна двете си ръце, пригладя дългата си черна коса, обърна се и се отправи към кошарата, за да оседлае Рейдър.

Когато изведе жребеца, очакваше да види Хелън отново при котела за пране, но я нямаше никъде наоколо. Пусна поводите на Рейдър, каза му да не мърда и тръгна към къщата. Стигна до задната веранда и забеляза лъскавите монети, оставени на най-горното стъпало.

Наведе се, взе парите и ги мушна дълбоко в джоба на панталона си. Устреми поглед към задната врата, завъртя глава, послуша се — не чу нищо. Вдигна рамене, върна се при коня, възседна го и пое по алеята.

От полумрака на хладната тиха всекидневна Хелън го наблюдаваше, докато се отдалечаваше, яхнал своя жребец. Гледаше как препусна в лек галоп по пътеката покрай къщата и после свърна по тесния коларски път. Продължи да гледа след него даже след като зави зад ъгъла и се понесе на юг, като ту се губеше в мъгла, ту отново се проявяваше под сноп сияйни слънчеви лъчи, а дългата му тъмна коса проблясваше като лъскава черна коприна на ослепителната светлина.

Хелън несъзнателно притаи дъх и остана така загледана, докато най-сетне той зави по сенчестата алея и изчезна от погледа ѝ.

Чак тогава пусна тежките завеси да паднат свободно. Въздъхна облекчено и тръгна през къщата. Изскочи през задната врата и забърза разтревожено към големия черен котел да провери прането.

Като стигна, вдигна колчето за разбъркване, мушна го в кипящата вода и извади една ризка — малка момчешка ризка, която беше ужасно изцапана преди, а сега като по чудо отново беше снежнобяла. Щом видя идеално чистата дрешка, я обзе чувството на задоволство, като след добре свършена работа.

Безпокойството след снощния сън започна да я напуска заедно с неприятния мъж, когото току-що бе изпратила в града. Както всички сънища, и добри, и лоши, той вече не изглеждаше така действителен и все по-трудно си го спомняше. Слава богу!

Най-после Хелън започна да си тананика, както правеше всеки път, когато переше.

ГЛАВА 14

Кърт очакваше хладен прием в Спениш форт. Знаеше, че е крайно нежелан в града, който все още таеше омраза към янките. Това не го притесняваше много. Той бе закоравял през войната, пък и по природа бе саможив, така че никога не бе търсил и не бе имал нужда от одобрението на когото и да било, освен на себе си.

И в мирно време, и по време на война той бе живял според собствените си норми на поведение. Бе останал сам от четиринайсетгодишна възраст и бе вършил мъжка работа още като момче. Не бе споделял планове си, сам бе уреждал сметките си и бе лекувал скритите си болки и рани.

Беше служил на своята страна с чест и гордост. Беше убивал в битки, хладнокръвно и без угризения. Като войник, предан на своята родина, му бе възложена задача и той я бе изпълнил с изключително усърдие. Едва ли някой би могъл да направи повече.

Когато стигнаха покрайнините на Спениш форт, Рейдър отметна едрата си глава назад и изпръхтя. Кърт постави успокоително ръка на гладката му шия, потупа го нежно и каза:

— Всичко е наред, приятелю. Успокой се, момче. Хайде, спокойно. И с по-трудни положения сме се справяли през войната. Ще преживеем и един следобед в Спениш форт.

Рейдър наостри уши, изцвили и забърза напред. Като господаря си и той се бе примирил и величествено се понесе нагоре по пътя към крайната цел.

Първото нещо, което Кърт види над извисяващите се борове и вековни дъбове бе флага на Конфедерацията със златните ресни по края. Окачен на дълга борова пръчка, флагът на въстаниците гордо се развяваше от бриза, полъхващ откъм залива.

Вперил очи в нагънатите от вятъра звезди и ленти, Кърт бавно и дълбоко си пое дъх, усмихна се скептично и влезе в сънния южняшки град.

Главната улица, по която се отиваше в Спениш форт, се простираше на север и на юг. От двете ѝ страни, южно от търговската част, бяха наредени една срещу друга множество жилищни сгради — и големи, и малки. Кърт не обръщаше глава нито наляво, нито надясно, но знаеше, че го наблюдават.

Продължи напред. Скоро къщите останаха зад него и стигна до търговската част. Мина покрай обществената баня до градската конюшня. Насреща бяха редакцията на вестника, железарията, дъскорезницата и кабинетът на зъболекаря. Отдясно две издокарани дами, които излизаха от магазина на шапкаря, го видяха и се стреснаха така, като че ли самият Луцифер бе влязъл на кон в техния град. Те се дръпнаха назад, вкопчени здраво една в друга, и се вторачиха в него със зяпнала уста.

Кърт им кимна и се усмихна, като види как жените ахнаха смаяни и ужасени се втурнаха обратно към сигурното убежище на шапкарския магазин. Мъжете, насядали по дървените тротоари, не бягаха от него в панически страх, но крещяха обиди и заплахи, на които Кърт не обръщаше внимание.

На спирката на дилижанса при товарната гара, от току-що пристигналата от Феърхоуп кола слезе елегантно облечена жена. Когато Кърт премина от там, тя погледна право към него. Но за разлика от двете дами при шапкарския магазин тя нито ахна, нито се отдръпна ужасено, нито побърза да избяга. Изпод скъпата си шапчица тя погледна към него с неустрашимо любопитство. После кокетно спусна гъстите си ресници над тъмните си искрящи очи.

Разбра, че е привлякла вниманието му, затова хвърли още един поглед към него. Усмихна се едва забележимо, обърна се бавно, заобиколи спрелия дилижанс и се отправи към тротоара. Беше доста апетитна, закръглена жена. Елегантната ѝ бледолилава лятна рокля подчертаваше бялата ѝ кожа, стегнатата горна част прилягаше плътно и предизвикателно разкриваше пицните ѝ женствени форми.

Кърт продължи да гледа след нея, докато тя се качи на тротоара, при което за миг се показаха два тънки, добре оформени глезена, обути в лъскави чорапи от чиста коприна. Тя не се обърна повече да го погледне, но Кърт разбра, че нарочно бе показала глезените си заради него.

Дамата пусна издутите си поли и тръгна величествено по дървения тротоар. Мъжете по улицата вдигаха шапките си за поздрав, усмихваха се и се държаха така, сякаш сред тях се движеше кралица.

Жената спря пред една кантора с много прозорци, няколко сгради по-нагоре. Сложи облечената си в ръкавица ръка върху дръжката на остъклената врата, на която с красиви златни букви бе написано: „Предприятие Лъвлес“. Кърт присви очи. Жената влезе и затвори вратата след себе си.

„Предприятие Лъвлес“.

Това сигурно беше кантората на Найлс Лъвлес, богатия аристократ земевладелец, за когото му беше говорил Джоли. Същият онзи Найлс Лъвлес, който твърдо бе решил да стане собственик на фермата и горите на Хелън. А очарователната дама, която влезе вътре? Може би беше разглезената госпожа Найлс Лъвлес.

Кърт мина покрай смесения магазин на Джейк и спря Рейдър, когато стигна до шарената табелка пред бръснарницата на Скийтър. Смъкна се от седлото. Завърза дългите поводи на Рейдър за стълба, потупа жребеца по гърба и каза в ухото му:

— Няма да се бавя.

Макар да чуваше гневно мърморене, макар от всички страни на улицата да усещаше враждебни погледи, които следяха всяко негово движение, Кърт дори не трепна. Без много да бърза, той се качи на тротоара, запъти се право към отворената врата на бръснарницата и влезе.

Вътре имаше два стола и двата бяха заети. Високо кльоцаво момче в бяла престилка бръснеше единия клиент. На другия стол седеше мъж на средна възраст, който имаше само един тесен полукръг коса, опасващ главата му отзад. Нисък, тантурест човек усърдно подстригваше подковата от тънки кичури. Кърт реши, че това е Скийтър.

Скийтър вдигна очи към Кърт, огледа го критично, намръщи се и рече:

— Имаме доста работа тази сутрин.

— Да, виждам — усмихна се Кърт и седна на дългата дървена пейка до стената. — Аз не бързам. Ще почакам.

Той остана там цялата сутрин. В бръснарницата постоянно идваха хора за подстригване и бръснене и биваха обслужвани веднага.

Наближаваше пладне, когато най-сетне и двата стола се опразниха и бръснарите останаха без работа.

Кърт стана от твърдата пейка, протегна се и прекоси малката бръснарничка. Взе една чиста бяла кърпа от лавицата до стената, преметна я около врата си и я върза отзад. После седна на стола на Скийтър.

— Време е за обяд — каза Скийтър на високия си кльоцав колега и погледна многозначително към Кърт.

Кърт остана на мястото си. Скийтър изприпка до външната врата, погледна назад към Кърт и с кимване на главата му показа, че трябва да излезе.

— Обикновено и двамата имаме по един час обедна почивка. В това време можете да...

— Ще почакам — прекъсна го Кърт и не помръдна.

Месестото лице на Скийтър почервения. Той затръшна вратата и окачи табелката „Затворено“.

Двамата бръснари се спогледаха, вдигнаха рамене, шмугнаха се в задната стаичка и оставиха Кърт сам. Той продължи да седи на бръснарския стол и спокойно да върти палците си под бялата кърпа.

Наближаваше пладне, когато Хелън приключи с прането. Тя стоеше до черния котел и изстискваше водата от току-що изплакнатите чаршафи, когато дочу слаб вик. Вдигна поглед. Очакваше да види подстриганият янки да се приближава с коня си към нея.

Но по алеята с дъбовете, надолу от къщата, се зададе лъскава черна карета. За миг Хелън остана неподвижна с тежкия мокър чаршаф в ръце и примижа срещу ярко грейналото вече слънце.

Една ръка в бяла ръкавица усилено размахваше дантелена кърпичка иззад завеската на страничния прозорец на луксозната карета и след малко оттам се подаде глава с гладки тъмни къдрици.

— Хелън! Хелън! Върнах се! — викаше Ем Еликът. — Къде си? Върнах се!

— Ем! — тихичко възкликна Хелън, усмихна се, пусна чаршафа обратно в синята вода за плакнене и започна да бърше ръцете си в престилката. После хукна към нея.

Ем вече беше отворила вратата и скочи долу още преди възрастният, важен кочияш на Еликътови да успее да слезе и да помогне на въодушевената си господарка. Ем вдигна високо издутата си пола и затича презглава към Хелън, като викаше през цялото време.

Двете жени се хвърлиха в обятията си, прегърнаха се сърдечно, после се откъснаха една от друга и хванати за ръце започнаха да скачат, да се кикотят и да пицят от радост като ученички.

Старият Даниел, преданият посивял кочияш на Еликътови, се почеса по тила, поклати глава и започна да мърмори под носа си:

— Мене ако питат, не трябва да очакваме, че господарката Ема ще порасне някога и ще стане изискана дама като майка си. През повечето време се държи така, все едно че е обезумяла, пък и не съм сигурен, дали изобщо има ум в главата си. Да пици като заклано прасе само защото е видяла госпожа Кортни! Ама че работа! — Той завъртя късогледите си очи към небето. — Бог знае как ли се е държала, когато госин Куп е отишъл да я посрещне на мобайлския кей. Сигурно е посрамила цялото семейство и като някоя повлекана е целувала и прегръщала шерифа пред всички посред бял ден. Хм! Направо не знам какво ще излезе от тая работа...

— Ами... тръгнала съм направо към чистилицето, Даниел — извика Ем над рамото на критично настроения стар семеен слуга, докато двете с Хелън минаваха покрай него на път за къщата.

— Може и така да стане, ако не оправиш поведението си — изсумтя Даниел и се качи в каретата да подремне.

Ем и Хелън се разсмяха и хванати под ръка забързаха към къщата, като и двете говореха една през друга.

— ... но трябваше да разбера, че тайните ми планове няма да се осъществят — оплака се Ем.

— ... сигурна съм, че всички говорят за това... — разтревожено продължи Хелън.

— ... и се надявах, че Куп ще осъзнае, че не може повече да живее без мен...

— ... но аз просто нямах друг избор, затова наех...

— ... беше заминал за цели четири години през войната, та как можех да очаквам, че сега за десет дни...

— ... и бих направила всичко необходимо, за да задържа тази земя...

— ... почти омекнал, но после се осъзна...

Бяха стигнали до предната веранда. Ем изведнъж прекъсна мисълта си и попита:

— Къде е твоят янки?

— Той не е моят янки!

— Кити Пейпър каза, че чула, че бил красив и имало нещо загадъчно и примитивно в него. — Тя вдигна вежди. — Така ли е?

— Мисля, че не е съвсем отблъскващ — сви рамене Хелън. — Не съм мислила много по този въпрос.

— Чакам, за да го огледам? Надявах се да го видя днес.

— Да го видиш? — повтори Хелън недоверчиво. — Боже мой, Ем, ти няма да го видиш.

— Обзалагам се, че ще се срещна с него — засмя се развеселено Ем, а Хелън ядосано поклати глава.

Вече бяха влезли в тихата прохладна къща. Хелън вървеше напред към спалнята си, където можеха да поседят и да се насладят на бриза откъм залива. Там Хелън бързо смени прогизналата след прането рокля, а Ем изрита обувките си, качи се на мекото пухено легло, седна и подви крака. Смъкна белите си памучни ръкавици и ги захвърли на нощното шкафче. Разхлаби дантелената яка на роклята си и отметна полюшващите се тъмни къдрици назад от лицето си.

Ем бърбеше безспир.

Горчиво се оплакваше на Хелън, че посещениято ѝ в Нови Орлеан не бе извършило никакво чудо с нейния голям, упорит, червеносок любим. Куп се кълнеше, че тя му е липсвала ужасно много, но очевидно не достатъчно, за да ѝ направи предложение, както бе очаквала.

После призна, че е постъпила глупаво, като е смятала, че подобно чудо може да се случи. В края на краищата, едрият смелчага, когото обичаше, е бил далеч от нея по време на цялата безкрайно дълга война и през онези самотни четири години я беше виждал само два пъти. Но въпреки това, когато конфликтът най-после бе приключил и той се бе завърнал у дома завинаги, не я беше помолил да се омъжи за него.

Ем продължи да разправя и за отегчителния си престой в Карсън Сити, в оная къща пълна с досадни братовчеди. Призна си, че когато най-накрая се прибрала оттам, дръпнала Куп вътре в каретата и

хубавичко го нацелувала и здравичката се постарала да го накара да се предаде. Разказа как духнала в ухото му и му прошепнала, че ако посетят набързо мировия съдия, после ще могат да прекарат останалата част на деня в хотел „Конд“, където да се отдадат на нещо повече от целувки.

— Ем Еликът, не си казала това наистина, нали? — смъмри я Хелън.

— Казах го, естествено — категорично отсече Ем. — И то почти подейства. Веднага разбрах, защото усетих как слепоочията му запулсираха учестено. Но уви, моят любим е истински пуритан и поставя дълга над всичко друго. И така той отвърна, че до обяд трябвало да се върне в Спениш форт, за да прекара единствения тамошен затворник до Мобайл, където да бъде изправен пред съда — разсмя се добродушно и добави: — Представяш ли си? Да ме победи един най-обикновен крадец!

Постепенно страстите на Ем се поохладиха, след като бе успяла да осведоми Хелън най-подробно за почти всеки миг от всеки ден на отсъствието си. Хелън седеше на леглото, опряла гръб на високата махагонова табла в горния край на леглото, обгърнала с ръце вдигнатите си колене. И се смееше. Ем винаги разказваше много цветисто и забавно и на Хелън ѝ ставаше по-леко дори само като седеше и слушаше бърборенето ѝ.

Когато най-после разказът ѝ за Куп и Нови Орлеан завърши, тя рече:

— А сега ще затворя голямата си уста и ти ще ми разправиш какво се е случило тук, докато ме нямаше. Казвай сега всичко за твоя янки и...

Смехът на Хелън рязко секна.

— Ем Еликът, казах ти, че той не е „моят“ янки.

— О, нали разбираш какво имам предвид. Как стана така? Обзалагам се, че Джоли го е изпратил тук. Доколкото разбрах, севернякът имал малък син. Как изглежда момченцето? И как изглежда този янки? Казвай, казвай, казвай! Започвай от самото начало. — Ем се просна назад по гръб, вдигна ръце над главата си и зачака.

— Не ме обвиняваш, нали?

— За какво? — Ем повдигна глава от дюшека и погледна Хелън.
— За това, че си наела един мъж със здрава гърбина, за да ти помага да

поддържаш тази ферма — Тя пак се отпусна на леглото. — Не мисля, че е нужно.

— Знаех си, че ще кажеш така — отбеляза с благодарност Хелън.

И после разказа на най-добрата си приятелка за Кърт и Чарли Нортуей.

Хелън говореше надълго и нашироко за Чарли и споменаваше баща му много малко. Тя млъкна по средата на изречението си и рече:

— О, Ем, ти разбираш защо бих наела един янки да ми помага. Просто нямах друг избор. Защо и другите не могат да разберат?

— Защото другите не виждат по-далеч от върха на дългите си носове — изсумтя Ем — Трябва ли да те е грижа какво говорят и мислят, щом като успяваш да поддържаш фермата си?

— Предполагам, не трябва.

— Разбира се, че не трябва. На мен не ми пука! Ами, сигурно целият проклет град клюкарства непрестанно за мен, че съм гонела Куп. Но какво от това? Пет пари не давам, знаеш ли. — За потвърждение Ем се разсмя, но изведнъж спря и се изправи в седнало положение. После се завъртя с лице към Хелън и попита: — Да не би клюкарите да са се отнесли лошо към теб?

Хелън поклати глава.

— Не. Не съвсем.

— Лъжеш ме, Хелън Бърк Кортни! Кажи ми истината, иначе ще те щипна както навремето, когато бяхме малки деца.

Хелън въздъхна.

— Миналата събота отидох до Спениш форт за продукти, както всеки друг път. Беше ужасно. Наистина ужасно. — Тя притвори очи за миг, после отново ги отвори. — Джейк не искаше да влизам в магазина му. Сестрите Ливингстън... пресякоха улицата, за да не разговарят с мен.

Лицето на Ем помръкна като буреносен облак. Тя се пресегна към Хелън здраво стисна и задържа ръката ѝ в своите.

— Съжалявам. Ще ми се да бях тук. Ще ми се да бях с теб. Щях да им кажа аз на всичките, на целия град, да вървят по дяволите! Щях да накарам Куп да арестува цялата тая паплач и да ги тикне в дранголника! Щях да ги накарам да съжаляват, че изобщо са се родили! Щях да се погрижа да...

— Божичко, колко се радвам, че се прибра у дома — прекъсна я щастливо Хелън и отново се усмихна лъчезарно.

— И аз. Само ми се иска, за бога и Куп да бе също толкова доволен.

— Той се радва, че си се върнала, много добре знаеш това.

— Ммм... Но не е достатъчно радостен, за да се ожени за мен.

Ем пусна ръката на Хелън, склучи ръце под брадичката си като за молитва, затвори очи и тихичко занарежда:

— Ти, боже, който си на небето, чуй ме. Имам нужда от твоята помощ, за да закарам един упорит червенокос шериф прел олтара. Считаш ли, че можеш да направиш нещо за мен? Моля те. И действай по-живо. — Тя отвори очи, отпусна ръце на колене и намигна на Хелън. После се ухили и рече: — Нали не мислиш, че Всевишният ще ме накаже, задето съм такава егоцентричка?

— Не, освен ако не го е направил вече.

Двете жени се запревиваха от звънлив момичешки смях.

ГЛАВА 15

Кърт все още седеше на стола с надиплена по раменете бяла кърпа, когато Скийтър и помощникът му се върнаха час по-късно. Двамата бръснари не бяха сами.

Придружаваха ги половин дузина мъже от града. Всички имаха едно и също враждебно изражение на лицата, всички бяха въоръжени, всички нарочно показваха оръжието си.

Ниският, трътлест Скийтър разбута с лакти тумбата по-високи от него мъже, застана право пред Кърт и заяви:

— Няма да подстрижа косата ти.

— Няма ли? — спокойно попита Кърт.

— Не, няма! — произнесе високо Скийтър, като пъчеше гърди и оглеждаше публиката си от главорези, които бе довел като подкрепление. Изкиска се и смело добави: — Докато съм бръснар тук, ти няма да бъдеш подстригван в този град.

— Сигурно ли е?

— Да, сигурно е. — Скийтър заплашително пристъпи крачка напред. — И така, какво смяташ да правиш, янки?

Кърт запази хладнокръвното си непринудено държане. Вдигна ръце зад главата си, развърза кърпата и я свали от врата си. Когато се изправи, разфучалият се, наперен Скийтър отстъпи крачка назад. Кърт се усмихна. После, без да бърза, грижливо сгъна кърпата и я подаде на бръснаря. Запъти се към вратата. Шестима въоръжени мъже препречиха пътя му.

— Извинете ме — рече той и решително си проби път през тълпата. Мъжете започнаха да ръмжат и да отправят закани, но го пуснаха да мине.

— Отговори ми, янки — не можеше да се помири Скийтър. — Какво смяташ да правиш?

Кърт бе стигнал до вратата. Спря, обърна се и се направи, че размишлява. После прекара ръка през неподстриганата си коса и рече:

— Абсолютно нищо — и излезе от бръснарницата, без да се трогне от обидните кръсъци по адрес на неговата мъжественост и силния подигравателен смях, който се разнесе зад гърба му.

В момента, когато Кърт застана на слънчевия тротоар пред бръснарницата на Скийтър, Найлс Лъвлес зад заключената врата на кантората си, намираща се през няколко сгради по-нататък, се караше на дръзката Ясмин Парнел заради лекомислената ѝ постъпка.

— Никога вече не трябва да идваш тук — рече той, докато закопчаваше ризата си. — И преди съм ти го казвал!

— „Никога“ е много време, скъпи — отвърна Ясмин, постави босия си крак върху махагоновото бюро и прелъстително издърпа копринения си чорап нагоре. — Освен това ти обичаш опасностите, също както и аз. — Тя бавно опъна прозрачния чорап по бялото си бедро и му се усмихна. — Нали?

Той не можеше да отрече, че е така.

Красивата Ясмин бе прекарала часове в неговата кантора. Беше нахлула най-неочаквано рано преди обяд. Изглеждаше невероятно привлекателна в прилепналата по тялото бледолилава рокля и подходяща шапка. Беше заключила вратата след себе си и се бе обърнала предизвикателно към него.

— Найлс Лъвлес, ако си поне наполовина мъж, ще ме любиш в същия този миг!

Не бе дочакала отговор, а веднага бе започнала да се съблича, докато той я гледаше и молеше да спре, като едновременно се надяваше, че тя ще спре, и няма да го стори. Тя не спря. Остана само по модната си бледолилава шапка, а другите ѝ дрехи лежаха разпилени по плюшения килим. Тя прекоси стаята към него, с един замах свали от бюрото му всички книжа, писалки, снимчици и рамки. После се качи отгоре, протегна се като мързелива котка и замърка:

— Няма да си тръгна оттук, докато не получа онова, което искам. Найлс ѝ го даде.

С треперещи ръце и сърце, разтуптяно от смесица от страстно желание и нервно безпокойство, той свали дрехите си и легна върху нея на излъсканото бюро. Вратата бе останала заключена през цялата сутрин и по време на обедната почивка.

Сега, малко след един часа, Найлс я подканяше да се облече по-бързо. Напомни ѝ, че има делова среща в един и половина и ако

продължи да се мотае, ще ги хванат.

Ясмин не се притесняваше.

Тя спусна обувия си крак на пода, пъкна ходило в обувчицата от ярешка кожа и смъкна издутите поли на копринената бледолилава рокля. Въздъхна дълбоко, при което налятата ѝ гръд преля над ниско изрязаното деколте на изопнатата рокля. Ясмин поклати глава и се изсмя. После вдигна дамската си чантичка и рече:

— Найлс, скъпи, твърде много се тревожиш. Постарах се да разкажа на всички, които се интересуват, че имам насрочена среща тук, в твоята кантора, тази сутрин. И то среща, която може да се окаже доста дълга.

— Боже мой, не си го направила, нали? — извика Найлс ужасен. — И за какво точно щеше да бъде тази така наречена „среща“?

— Разбира се, във връзка със сложното, изискващо много време уреждане на моята собственост — закачливо обясни тя, приближи се към него, оправи шалчето му и притисна своята „собственост“ в него. — Успокой се, любов моя. Всички знаят, че обеща на милия Уолтър да се погрижиш за моите дела.

— Да, така е — ухили се Найлс. — И се погрижих дори за нещо повече от онова, което Уолтър имаше предвид.

Ръцете му се плъзнаха от тънкия ѝ кръст надолу по извивката на бедрата и собственически обгърнаха през шумолящата рокля закръглените полукълба отзад. Той нежно ги стисна и добави развеселено:

— Смяташ ли, че Уолтър би одобрил начина, по който „уреждам твоята собственост“?

Понякога Найлс се чувстваше малко виновен заради бурната им връзка. Уолтър У. Парнел беше добър стар приятел на семейство Лъвлес и беше отраснал с бащата на Найлс — Бенет Лъвлес. Двамата бяха партньори в много търговски сделки, както и в банки из целия Юг, и освен това притежаваха конюшня с чистокръвни състезателни коне. След скоростижната смърт на Бенет, когато Найлс беше едва на двайсет години, Уолтър Парнел замести баща му и стана наставник на Найлс.

Найлс добре помнеше лятото, когато овдовелият четирийсет и пет годишен Уолтър се ожени за осемнайсетгодишната Ясмин — красива креолка от Нови Орлеан с млечнобяла кожа. Това се случи

преди петнайсет години, по времето, когато Найлс току-що беше навършил двайсет и две и бе женен по-малко от година, за красивата деветнайсетгодишна Патси Макклеланд.

Найлс пожела Ясмин още щом я зърна. Но старият Уолтър Парнел беше разумен човек. Той бе заключил възхитителната Ясмин горе в укрепеното си имение и не ѝ даваше възможност да шава насамнатам. Тя бе спечелила уважението и възхищението на цялото гражданство, което отначало, когато Уолтър доведе красивата си млада булка, беше скептично настроено.

Тя грижливо бе продължила да поддържа това уважение и по-късно, когато Парнел на петдесет и шест годишна възраст, изпълнен с гордост, замина на война и остави вярната си двайсет и девет годишна съпруга сама, като я помоли да обещае, че ще се обади на Найлс Львлес, ако има нужда от нещо.

Като си спомни всичко това. Найлс се усмихна.

Без съмнение, Ясмин бе имала нужда от нещо. И той беше точно подходящият човек да ѝ го даде.

Прахта още не се бе уталожила след заминаващия Уолтър Парнел, когато Ясмин повика Найлс в огромното имение. В мекото пухено легло, което бе споделяла със съпруга си, те се отдадоха на бурна плътска любов, която продължи през целия хладен априлски ден. Една жарка среща на две голи пламенни тела. Едно страстно съвкупяване на изгладнели зверове, копнеещи за пиршество със забранената плът.

Оттогава хитрата, предизвикателна Ясмин бе успявала да поддържа страстите му нажежени до крайност. Тя бе жестоко същество и обичаше да се появява в дома му без предизвестие под предлог, че посещава нищо неподозиращата му съпруга Патси. Ясмин изпитваше перверзно удоволствие, като го гледаше как се тормози, докато играе ролята на предан съпруг и доволен семеен мъж, а тя прелъстително се изтяга в гостната му, толкова прелестна и съблазнителна, че той едва се сдържаше да не я грабне в прегръдките си.

— Намини към къщата по-късно следобед, когато приключиш тук — обади се Ясмин и гласът ѝ върна Найлс в настоящето.

— Добре. Добре. Но сега наистина трябва да си вървиш.

Той отвори вратата, помогна ѝ да излезе и каза достатъчно високо, за да ги чуят минувачите:

— Не, няма нужда, госпожо Парнел. Винаги съм на вашите услуги.

— Довиждане, Найлс. Поздрави Патси.

Тя се усмихна, обърна се, повдигна лекичко полите си, но внезапно спря, защото бляскавите ѝ очи съзряха чернокосия, който с гъвкава походка се движеше към един завързан дорест жребец.

Зад гърба ѝ Найлс възкликна:

— Гледай какъв великолепен екземпляр!

— Наистина — промърмори Ясмин, но нямаше предвид коня.

Найлс бе твърде увлечен, за да улови мисълта ѝ.

— Трябва да се сдобия с този чистокръвен кон! — продължи Найлс, после заобиколи Ясмин и забърза по тротоара към Кърт Нортуей.

— Найлс Лъвлес — представи се той и протегна ръка, — струва ми се, че не сме се срещали.

Преди Кърт да успее да отговори, Ясмин Парнел нетърпеливо пристъпи пред Найлс, подаде малката си облечена в ръкавица ръка и каза:

— Аз съм госпожа Парнел, вдовицата на Уолтър Парнел. Вие сигурно сте севернякът на Хелън.

— Аз съм Кърт Нортуей, госпожо Парнел — отговори Кърт, без да се усмихне. Стисна лекичко ръката ѝ и я пусна. — Синът ми и аз постъпихме като сезонни наемни работници във фермата на госпожа Кортни.

— Значи е вярно, че живеете при Хелън.

Ясмин забеляза как мускулът на челюстта му потрепна. Той стисна зъби.

— Госпожа Кортни бе така любезна да ни осигури временен подслон в плевнята си — обясни той.

Независимо от всички клюки, които бе чула по адрес на „грубия, мръсен янки“, Ясмин долови обноските на добро възпитание. Безупречните маниери не бяха единственото, което тя забеляза. Той беше висок, строен и предизвикателно мъжествен. Само като го гледаше, започваше да се чувства мъничка и нежна и невероятно женствена.

— Чудя се, господин Нортуей — каза тя, като едва забележимо спусна ресници и погледна предпазливо към Найлс, а после отново към Кърт, — дали бихте проявили интерес към малко сезонна работа в моето имение. Аз винаги търся добри...

— Благодаря ви, мадам. Госпожа Кортни ми осигурява достатъчно работа.

— О, да, обзалагам се, че е така — отбеляза Ясмин.

Кърт подмина подигравателната ѝ забележка.

— Извинете ме, трябва да вървя...

— Почакайте, почакайте — извика Найлс и прекара оценяващо ръце по едрото, гладко тяло на Рейдър. — Колко искате за вашия жребец, Нортуей?

— Рейдър не се продава, Лъвлес — засмя се Кърт.

Найлс погледна нагоре.

— Не ставай смешен. Ще ти предложи добри пари за него. Само слез и ела в офиса ми и ще...

— Жребецът не се продава.

— Виж какво, сигурно не съм се изразил правилно. Готов съм да платя много повече, отколкото той действително струва. Какво ще кажеш за хиляда долара? В брой. Ще ти ги дам...

— Не, благодаря. — Кърт отвърза юздите на Рейдър от стълба и слезе на улицата.

— Хиляда и двеста! — предложи Найлс и нетърпеливо тръгна след Кърт. — Не можеш да се откажеш от хиляда и двеста! Искам този кон.

— И аз — отвърна Кърт и го възседна.

Найлс сграбчи юздите.

— Виж, Нортуей, мислех, че... Казаха ми, че работиш у Хелън Кортни само за да изкараш пари да се прибереш.

— Правилно си чул — кимна Кърт и бавно заотстъпва назад с коня.

— За хиляда и двеста долара ти и момчето ти можете да си отидете у дома с влака и дори да ви останат още доста пари, за да започнете...

— Довиждане, госпожо Парнел. Господин Лъвлес. — Кърт завъртя Рейдър в тесен полукръг и се отдалечи.

— Хиляда и петстотин! Хиляда седемстотин и петдесет! —
закрещя Найлс неистово и изтича няколко крачки след него, но Кърт не
погледна назад.

Приковал очи в блестящия дорест жребец, Найлс Лъвлес стоеше
на прашната улица и мърмореше на себе си:

— Трябва да имам този жребец! Той е най-хубавият чистокръвен
кон, който съм виждал през живота си. Обзалагам се на цялото си
състояние, че той ще спечели състезанието на Болдуинския областен
панаир! По дяволите, той е точно каквото ми трябва, за да ми завижда
всеки познавач по целия Юг.

Докато алчният поглед на Найлс проследяваше препускащия в
лек галоп жребец, любопитният поглед на Ясмин следеше чернокосия
мъж, който го беше възседнал. Тя си помисли: „Трябва да имам този
мъж. Той е най-добрият образец на мъжественост, който съм виждала
през живота си! Точно онова, което ми трябва, за да уравни аферата с
Найлс. Така ще имам един богат златен бог да запълва
горещите лениви следобеди. И един тъмен, опасен дявол за душните
летни нощи. Красивият янки е точно каквото ми трябва, за да
предизвикам завистта на всяка изтънчена дама в целия Юг.“

— Виж този широк гръден кош! Какви слаби хълбоци! И тези
изключителни крака — промърмори страстно Найлс Лъвлес.

— Виждам — въздъхна също толкова страстно Ясмин Парнел. —
Виждам.

ГЛАВА 16

Хелън стоеше на слънце и махаше за довиждане, докато каретата на Еликът бавно се отдалечаваше. Чарли беше до нея и също махаше. Той хареса приказливата Ем.

По обяд двамата с Джоли се бяха върнали от риболова и гордо показаха улова си. Сега Джоли се беше прибрал вкъщи да си почине.

Беше рано следобед и всичко наоколо бе притихнало. Листата на дърветата не помръдваха. Ни дъх не лъхваше да разхлади тегнещия въздух. Беше горещо. Необичайно горещо за началото на юни. Хелън усещаше, че фустата ѝ лепне по краката и капчици пот избиват по челото ѝ.

Тя продължи да маха, докато голямата черна карета зави по алеята с дърветата по края и напълно изчезна от погледа ѝ. Сведе очи към Чарли, който тъкмо се опитваше да сподави прозявката си.

— Доколкото познавам Джоли — засмя се тя, — той вече е дълбоко заспал в любимия си стол. Ти не искаш ли да подремнеш малко?

Чарли сънено кимна с глава.

— Ще те изпратя до стаята — каза Хелън и протегна ръка.

Остана приятно изненадана, когато детето пхна мъничката си топла ръчичка в нейната.

Като стигнаха до помещението, Хелън отиде право при леглото, оправи възглавниците и приглади завивките. Чарли опря коляно в матрака, изкачи се и се изтегна по гръб.

Преметна ръчички над главата си и каза:

— Събуди ме, когато се върне капитанът.

После хвърли онази широка усмивка, която едновременно я очароваше и разбиваше сърцето ѝ.

— Добре — обеща тя, като се изкушаваше да целуне гладкото му челце.

— Хелън — извика я тихо Чарли, а клепачите му вече се спускаха и той се унасяше в сън.

— Да, Чарли?

— Тук ли ще бъде моят дом завинаги?

Нещо болезнено заседна в гърлото на Хелън.

Не беше нужно да отговаря на въпроса му. Чарли моментално заспа. Но думите му продължаваха да звучат в ушите на Хелън цял час по-късно, докато довършваше прането. Тя с мъка прекатури и изля водата от дървеното корито и черния котел. И тъкмо когато обръщаше празния котел, за да го сложи на място, дочу тропот на конски копита.

Севернякът се беше върнал.

Първата ѝ мисъл бе да се втурне вътре, преди той да я забележи. Но после промени решението си. Изпитваше известно любопитство. Искеше да види как изглежда с прилична прическа.

Като го видя да слиза от коня пред кошарата, се намръщи скептично. Стисна зъби и тръгна към него, вперила поглед в лъскавата му черна коса.

Чу го как тихичко нареди на коня да се прибере зад оградата. Жребецът се подчини.

Кърт се обърна с лице към нея, но не направи нито крачка.

Изчакваше. Остави я да дойде по-близо. С всяка крачка гневът на Хелън нарастваше. Тя настойчиво приближаваше, а сините ѝ очи яростно хвърляха искри. Когато стигна до него, впи поглед в неподстриганата му коса. После се взря право в тъмнозелените му очи.

— Капитане, вие май твърдо сте решили да ме ядосвате? — Тя не му даде време да отговори и продължи: — Трябва ли упорито да отказвате да изпълнявате моите нареждания? Помолих ви да подстрижете косата си и вие се съгласихте! Взехте парите, които ви дадох. Отидохте в града. Забавихте се цял ден там! И сега идвате тук късно следобед, а косата ви дори не е пипвана! Какво, за бога, сте правили през цялото това време? Пили сте уиски в „Червената роза“? Или сте играли комар при Шелби? Вие или сте глупак, или сте дебелокож дръвник, или и двете. Не може да очаквате, че ще пилеете парите ми, изкарани с толкова труд, и ще ви позволи да останете в тази ферма. Още първия ден ви го казах съвсем ясно, но вие явно не сте обърнали внимание. — Тя бързо и жадно си пое дъх. — Какво имате да кажете за свое оправдание?

Бръкна в предния джоб на панталона си, извади непохарчените пари и ѝ ги подаде.

— Не се подстригах — призна той, — но не съм и пропилял спечелените ви с тежък труд пари.

Хелън погледна слисано към монетите върху дланта му. Не понечи да ги вземе. Само погледна остро към него.

— Защо? Защо не се подстригахте?

Кърт се пресегна, взе ръката ѝ и изсипа монетите в нея.

— Бръснарят отказа.

— Скийтър Джоунс не е искал да ви подстриже?

— Не, госпожо. Нито неговият помощник.

— Но това е нелепо. Никога не съм чувала нещо по... Защо ли ще прави подобно нещо? Никога не съм чувала Скийтър да отказва работа. Не мога да разбера... — гласът ѝ заглъхна и думите се изгубиха.

— Изглежда, градският бръснар не обича янките повече от останалите добри хора в Спениш форт — вдигна Кърт широките си рамене.

Хелън отвори уста, но пак я затвори, без да каже нищо. Взря се в Кърт. Започна внимателно да изучава мургавото му изваяно лице, твърде дългите черни къдрици, паднали на челото му, дълбоките тъмнозелени очи, спокойни като тихия следобед. Изглеждаше напълно невъзмутим. Сдържан, както винаги.

Хелън почувства, че гневът ѝ към него бързо се превръща в гняв към жителите на Спениш форт. Именно тогава, в онзи момент, докато стоеше под топлите лъчи на слънцето в безветрения юнски следобед, тя за пръв път почувства някаква неясна близост към високия дългокос мъж пред нея.

Той беше янки, наистина, но доколкото знаеше, беше почтен човек, който мирно и кротко бе влязъл в обществено заведение и бе предложил пари, за да му бъде извършена услуга. Не заслужаваше да бъде изгонен повече отколкото всеки друг мирен жител на Юга би заслужавал подобно отношение в заведение някъде на Север.

— Капитане — каза най-сетне Хелън с малко поомекнал тон, — съжалявам за онова, което се е случило в бръснарницата. И за всички лоши думи, които ви наговорих. Извинявам се.

— Приемам извинението. Разбирам.

— Аз ще ви подстрижа.

Зелените му очи в същия миг се ококориха.

— Още сега. Този следобед.

— Никога не ме е подстригвала жена — усмихна се Кърт.

Хелън не се усмихна, но чертите на лицето ѝ се отпуснаха, очите ѝ гледаха по-ласкаво.

— Значи сме квит, капитане. Аз пък никога не съм подстригвала мъж. — Тя се обърна, поспря се и добави: — Разседлай Рейдър и го разчеши. Дотогава Чарли трябва да се събуди. Елате и двамата при къщата. Ще ви чакам на предната веранда.

— Ще дойдем — каза Кърт.

Хелън ги чакаше на сенчестата веранда. Всичко беше готово. Беше постлала един стар чаршаф върху дървения под и върху него беше сложила кухненски стол с облегалка. Върху седалката му бяха поставени ножици, сгъната бяла кърпа, мека четка и кръгло огледало с дълга сребърна дръжка.

Докато ги чакаше, Хелън се облегна на един от яките стълбове на верандата, скръсти ръце и загледа спокойното синьо небе. Нямаше и следа от гъстата мъгла, която бе надвиснала сутринта. Слънцето грееше ярко от безоблачното небе и блясъкът му образуваше мънички зайчета по леките вълнички на отлива.

Отвъд широкия залив се издигаха сградите на Мобайл, трепкащи в следобедната мараня. На юг от града, при входа на залива стърчаха високите кули и огромните оръдия на форт Гейнс. А в пристанището леко се поклащаха един самотен пътнически параход, две рибарски лодки и няколко шлепа, превозващи дървен материал.

Хелън въздъхна.

Спомни си времето преди войната, когато Мобайлското пристанище бе едно от най-оживените в цялата страна. Огромни товарни кораби на път за Англия, Испания или Карибско море маневрираха предпазливо сред лъскави плавателни съдове: величествени речни параходи, големи влекачи и тежки шлепове.

В онези дни натовареното пристанище със своите претъпкани кейове представляваше интересно място. Беше така вълнуващо да се разхождаш по широките дървени стълбички през гъстата тълпа от хора. Тук банджо подрънкваше весело, там засмени младежи танцуваха, а хората им хвърляха монети в краката. Дребни търговци

продаваха свежи цветя, захаросани бонбони и зрели плодове. Елегантно облечени дами и джентълмени се разхождаха, за да разгледат и бъдат разгледани — заможни пътници, които слизаха от украсени параходчета.

Всичко това беше свършило. Добрият живот. Старият живот. Златните дни и нощи. Нямаше ги. Бяха отминали. И никога нямаше да се върнат.

— Госпожо Кортни — дълбокият глас на Кърт Нортуей прозвуча някъде съвсем наблизко и извади Хелън от тъжния ѝ унес.

Тя примигна, за да прогони миналото, обърна се и видя Кърт, който завиваше покрай ъгъла на къщата. Сам. Преди тя да успее да го попита, той каза:

— Чарли спеше така дълбоко, че не ми се искаше да го събуждам.

— Той имаше много напрегнат ден — кимна Хелън.

Но макар че отбеляза това съвсем спокойно, ужасно ѝ се искаше Чарли да е буден и да бъде с тях. Или пък да не бе предлагала да подстригва косата му. За нищо на света не би направила подобно предложение, ако знаеше, че той ще дойде сам. Но сега не можеше да върне думите си назад.

Кърт се приближи, застана до нея и загледа огромната синя шир на спокойния залив. Усети нервността ѝ и положи усилия, за да разсее напрежението. Незабелязано я въвлече в непринуден разговор за поразителната гледка, която се откриваше от широката сенчеста веранда.

Погледът му се зарея към мобайлските сгради и той зараказва за едnodневния им престой с Чарли в бляскавия стар град отвъд залива. Поговори и за гъстата плетеница от сочна зеленина, която ограждаше двора.

Хелън обясни, че плътната като в джунгла растителност, изцяло обгръща скалите, където носът се снишава и спуска рязко към залива на двадесетина метра по-надолу. Тя посочи натам и каза, че навремето е имало стъпала, които водели от предната ограда на двора чак до самата вода. Дядо ѝ Бърк ги бил направил още преди тя да се роди.

— И ти си обичала да се измъкваш по тях и да броиш стъпалата по пътя си — рече усмихнат Кърт, без да сваля очи от вълнуващия пейзаж, който се простираше под краката им.

Тя погледна към него.

— Да, да, точно така. Но това беше много отдавна. Сега всички стъпала са пропаднали или са прогнили от дъждовете. Гъстата джунгла е погълнала по-голямата част от пътеката, която дядо беше разчистил, за да построи стъпалата. — Хелън се обърна. — Сега това е царството на Доминик. Но по-добре да започваме подстригването.

— Права сте — съгласи се Кърт и започна да разкопчава синята си памучна риза, а Хелън тръгна към стола.

Тя взе ножиците, четката и огледалото.

— Капитане, приготвила съм ви кърпа да... — Хелън рязко се обърна, но неочаквано се блъсна в широката му гола гърд и млъкна.

Кърт се пресегна и я хвана през кръста да я задържи.

— Добре ли сте?

— Ами, да, аз... аз... не знаех, че сте толкова наблизко... Не очаквах... Капитане, свалили сте си ризата.

— Не трябваше ли? Мислех, че щом като... Мога да я взема... да си я облека пак.

— Не. Не. Разбира се, не е нужно — каза тя и бързо вдигна очи от голото му тяло.

Но не достатъчно бързо, за да не забележи, че кръстът му, тесен като на момче, беше опасан от мускули, които помръдваха нагоре — надолу от дишането, и че къдравите черни косъмчета по гърдите му бяха влажни от пот.

— Аз... ъъ... седнете, моля.

Кърт кимна, вдигна сгънатата кърпа, седна на стола и преметна кърпата на коляното си.

— Само ми кажете какво искате да направя — рече той.

Тя едва обузда желанието си да изкрещи: „Искам да си облечете дрехите и да се махнете оттук!“ и успя да каже:

— Наметнете кърпата около раменете си, за да не напада коса по цялото ви... по...

— Добре — разтърси той кърпата, наведе се и я уви около голите си рамене. — Можете да започнете.

— Дръжте това — подаде му тя четката и огледалото.

Хелън знаеше, че не може да отлага повече. Преглътна с мъка, мина зад гърба му, побутна главата му напред, вдигна снопче дълга черна коса и с изненада установи, че беше приятно мека като коприна.

Гъстите катраненочерни кичури бяха толкова красиви, че на нея почти ѝ се прииска да остави ножиците и да изпълни шепи с тях.

— Имате толкова много коса — отбеляза тя, за да наруши мълчанието, а ръката ѝ обгърна една буйна мастиленочерна къдрица. Гърлото ѝ пресъхна. Тя прекара език по устните си.

— Отрежете колкото искате — рече той и се зачуди защо Хелън се бави.

Той не видя как тя се мъчеше да си поеме дъх, как за миг притвори очи и разтърси глава, за да дойде на себе си. Нито пък забеляза очарователния, изпълнен с нежност, но и малко тъга израз, който се появи в сините ѝ очи, когато най-сетне вдигна ножицата и отрязва един кичур. Не забеляза и как неохотно отвори ръка и остави косата да се изплъзне от малката ѝ длан и да се разпилее по постлания на земята чаршаф.

Кърт нямаше никаква представа, че тя полагаше огромни усилия, за да запази спокойствие и хладнокръвие, докато режеше косата му и обръщаше главата му ту насам, ту натам. Но когато приключи с подстригването отзад и застана пред него, той забеляза, че бе прехапала горната си устна и се опитваше да държи ръката си съвсем стабилно.

За няколко мига Кърт изпита същото напрежение като Хелън.

И то не защото се страхуваше, че ще го пореже.

Тя пристъпи по-близо до него и несъзнателно застана между разтворените му колене. Докато му нареждаше: „Подай ми четката“ и „Сега я подръж пак“ и „Не мърдай, ако обичаш“ и „Затвори си очите сега“, той долови лекия аромат на люляков сапун, с който тя обикновено се къпеше и едва се пребори с желанието си да вдъхне дълбоко. Изящните ѝ ръце бяха вдигнати и заровени в косата му, а ножиците режиха и кълцаха.

Опитваше се да държи очите си затворени по две причини — първо, защото не искаше да му падне коса в тях, и, второ, защото не искаше да я гледа направо.

Но не успяваше.

Клепачите му леко се повдигнаха и оформиха тесни процепи. Докато тя се пресягаше да достигне косата му, той наблюдаваше смутено плавното полюшване на съвършено оформената ѝ гръд само на сантиметри от лицето си. Усети как мускулите между бедрата му се

свиват и пулсират под прилепналите панталони, а голият му корем се стяга.

Той се реши да хвърли само един бегъл поглед към лицето ѝ, вдигна полекичка ресници, но взорът му стигна единствено до отворената яка на лятната ѝ рокля в пастелни цветове. Тънката ѝ шия блестеше от капчици влага. Струйка пот се стичаше по нежната вдлъбнатина на гърдите. Докато наблюдаваше как искрящата капчица се спуска съблазнително надолу, внезапно го обзе безумното желание да вдигне ръце към гърба ѝ, да я притисне към себе си и да изпие мъничкото диамантено поточе от бялата ѝ разгорещена плът.

Кърт бе опрял ръце на бедрата си и бе оставил огледалото върху стола между краката си. Пръстите му се движеха нервно и стискаха бедрата, после застиваха като нокти на хищно животно.

Откъм тялото на Кърт сякаш се надигна гореща вълна, която обля Хелън, опари я през тънката рокля и тя се почувства сгорещена от близостта му. Сякаш бе притисната направо до голата му гърд. Долови ударите на сърцето си — а дали това не беше неговото сърце? И двете блъскаха безспир. Дъхът ѝ секна.

Кърт забеляза, че тънката шия на Хелън пулсираше учестено, усещаше, че собственият му пулс удряше неудържимо в слепоочията. Вадички пот се стичаха по издуващите се гърди и се събираха върху стегнатия му корем.

Хелън спря за момент, вдигнала ножицата, и с опакото на ръката избърса лъсналото си от пот чело.

Кърт чувстваше, че трябва да каже нещо, за да намали нарастващото напрежение.

— Ужасно тихо е времето днес — рече той.

Тя кимна, като едва си поемаше дъх.

— Няма никакъв ветрец.

— Може да завали по-късно довечера.

— Нищо чудно.

С изопнати тела, разгорещени и мокри от пот, те разговаряха за времето, за приближаващия сезон на бурите и внимаваха да не срещнат погледите си. С леденостудени ръце, независимо от тревожната топлина на тялото си, Хелън продължи да подрязва черните като въглен кичури — припряно, нервно, нетърпелива да свърши час по-скоро.

— Готово — каза тя най-сетне, отстъпи назад и въздъхна с облекчение. — Свършено. Напълно.

— Наистина ли? — продума тихо той и тя разбра, че Кърт нямаше предвид прическата. Той се изправи на крака пред нея и остави бялата кърпа да падне от голите му загорели рамене.

— Да, наистина — натърти тя. — Абсолютно сигурна съм!

ГЛАВА 17

Докато на предната веранда на своя дом Хелън нервно подрязваше копринените черни къдри на Кърт, Найлс Лъвлес също се подстригваше. Найлс нямаше доверие нито на Скийтър Джоунс, нито на младия му чирак при оформянето на безценната му златиста коса.

Всяка седмица в точно определен час в разкошното имение на Лъвлес пристигаше бръснар от Мобайл, на когото Найлс Лъвлес оставяше да изпили ноктите му, да избръсне красивото му лице и да го масажира със специален крем за овлажняване на кожата.

Разположил се удобно и тапицирания бръснарски стол на личната си бръснарница, Найлс, както обикновено, работеше, докато дребничкият превзет мобайлски бръснар внимателно подрязваше светлорусата му коса.

Трима от подчинените на Лъвлес стояха чинно пред своя шеф, както стоят поданици пред своя крал. Те никога не сядаха в негово присъствие. Там нямаше други столове, освен онзи, на който беше Найлс, полуизлегнат, с луксозно раирано наметало около широките му рамене, скръстил крака, обути в скъпи обувки, върху тапицирана табуретка.

Мъжете, които стояха търпеливо пред него, бяха доверени, подбрани хора, на които можеше да се разчита, че ще изпълнят всяка поставена им задача и след това да държат устата си затворена. Мобайлският бръснар дори не би помислил да раздрънка каквото е чул. Найлс му плащаше добре не само за услугите, но и за мълчанието му.

По средата на подстригването Найлс вдигна ръка и даде знак на бръснаря да спре. Проблясващите ножици застинаха на часа. Найлс дръпна надипленото бръснарско наметало, щракна с пръсти и посочи жилетката и сакото, които бе захвърлил върху тежкия черен орехов скрин до стената.

— Донесете ми онази жилетка.

Всичко това стана за части от секундата.

Найлс праметна жилетката върху коляното си, бръкна в един малък преден джоб и извади от там златен часовник с диаманти и тежка златна верижка. Той хвърли жилетката обратно на един от преданото си трио, вдигна часовника за верижката и започна ритмично да го клати напред — назад.

— Момчета, имате ли представа каква за мен е стойността на този часовник?

— Стотици — обади се единият.

— Хиляди — извика другият.

— Нямам представа — призна третият.

— Безценен е — заяви Найлс.

Той спря да го люлее напред — назад, грабна го в шепата, пхна нокътя на палеца си под външния ръб и отвори лъскавия му капак. После се взря в сантименталните думи, гравирани отвътре.

— Моята съпруга ми го даде като сватбен подарък.

Мъжете кимнаха, без да продумат. Бяха виждали часовника много пъти. Знаеха, че той значи много за техния шеф.

— Моята мила Патси — промърмори Найлс почти с благоговение. — Прекрасната майка на моите деца.

Той щракна капака.

— Дръж!

Найлс хвърли безценния, украсен с диаманти, златен джобен часовник към тримата неподозиращи мъже и се закиска, когато всички неспокойно скочиха да го хванат, ужасени, че може да се изплъзне от ръцете им и да се разбие върху мраморния под.

— Хванах го, шефе — извика едрият Хари Бойд, доволен, че бе успял да го улови.

Другите двама — плещестият здравеняк Джим Логън и оплешивяващият Ръс Картър — въздъгнаха облекчено и се спогледаха.

— Един от вас, само един, трябва да отиде до фермата на стария Бърк в полунощ — нареди Найлс. — Ще гледа всички да са заспали, когато стигне там. Ще скрие часовника някъде в пристройката. И то така, че онзи янки или нахалното му дете да не го видят. Но не толкова добре, че да не може да бъде бързо и лесно намерен при едно цялостно претърсване от съответните власти.

Мъжът, който държеше часовника, се намръщи скептично.

— Шефе, идеята е добра. Но как ще лепнат фактите? Вие сам казахте, че днес за пръв път сте видели онзи янки. Та той дори не знае за съществуването на часовника и още по-малко е имал възможността да го свие от вас.

Найлс се ухили самодоволно.

— Греша, Бойд. Когато днес в града се срещам със северняка, аз се здрависах с него. После имах глупостта да се обърна с гръб към него, за да се полюбувам на коня му. Очевидно подлото копеле е бръкнало в джоба ми, когато не съм гледал към него.

Мъжете се разсмяха и заклатиха одобрително глави на хитрия план на шефа си.

— Утре по това време ще бъде в затвора — поверително продължи Найлс, а очите му сияеха. — А аз, какъвто съм добряк, любезно ще се съглася да оттегля обвинението, ако Нортуей обещае, че ще напусне Алабама. Незабавно. — Найлс отново се облегна назад върху бръснарския стол, склочи ръце зад наполовина подстриганата си глава и се усмихна още по-самодоволно. — И така, след като бедният човечец няма необходимите пари, за да премине границата на нашата област, камо ли да стигне чак до Мериленд, аз благородно ще му предложи да купя дорестия му жребец, с което ще му осигуря достатъчно средства за пътуването.

Троицата пак се разсмяха и заклатиха одобрително глави.

Найлс свали ръце от главата си. Наведе се напред, огледа и тримата поред, а след това каза:

— Искам фермата и горите на Бърк. Искам този негодник със синята униформа да се махне от Алабама, преди да направи така, че Хелън да ги задържи още една година. Искам да притежавам прекрасния кафяв жребец на този янки. Искам да се състезавам с великолепия му чистокръвен кон на Болдуинския областен панаир. — Той замълча, усмихна се студено и попита: — Ще се уреди ли моят въпрос, момчета?

— Да. Разбира се. Разчитай на нас, шефе — увериха го веднага и тримата.

Найлс отново се облегна назад. Извика търпеливо чакащия дребничък бръснар да се върне пак при стола и рече:

— Ако до двацет и четири часа мръсният янки не е в Спенишфортския затвор, един от вас ужасно ще съжалява, задето ми

се е противопоставил.

В девет и половина на другата сутрин Найлс Лъвлес, запъхтян и с разтревожено изражение на лицето, изтича през улицата право в управлението на Спенишфортския затвор.

Шериф Брайън А. Купър, който седеше зад отрупаното с листове бюро, вдигна поглед.

— Добро утро, Найлс — поздравя Куп, без да си направи труда да стане. — Къде има пожар?

— Ще пламне под кльощавия ти задник, само да дойдат изборите, ако не арестуваш оня крадлив янки, който живее у...

— Какво! Чакай малко — прекъсна го Куп. — За какво е всичко това? Седни. Поеми си дъх.

— Няма време! Севернякът, който Хелън Кортни е наела, ми открадна изключително ценен джобен часовник! Искам справедливост, по дяволите!

— Имаш ли някакви доказателства, че този янки е откраднал часовника ти?

— Доказателства? Какво има да се доказва? Часовникът е златен, украсен с диаманти и го имам от деня на сватбата си преди шестнайсет години. Виждал си го. Целият град го е виждал. Онзи янки сигурно е разбрал, че притежавам скъп часовник и... — Найлс продължи да разказва как срещнал северняка, харесал коня му и безразсъдно се обърнал с гръб към мъжа, който очевидно бил изкусен джебчия.

Като разказа историята си, той насочи пръст към лицето на Куп и рече:

— Хайде, шерифе! Иди във фермата на Хелън и арестувай онзи презрян янки!

— Ще проуча случая — отговори Куп и продължи работата си по документите пред себе си.

— Ще го проучиш... ти ще го проучиш... случая? — изкрещя Найлс невярващо, а лицето му стана червено като цвекло. Той удари с юмрук по отрупаното бюро на Куп. — Искам да видя това копеле в затвора!

Куп не трепна, дори не мигна. Килна глава на една страна, погледна Найлс и каза:

— Мислех, че си искаш часовника.

— Да, искам си го! Разбира се, че си искам часовника, но...

— Ще отида до фермата на Хелън, когато свърша работата си тук. Ще поговоря с човека. Ще видя какво мога да открия.

— Само това? Това ли е всичко, което смяташ да направиш?

— Точно така.

— Слушай, според закона...

— В областта Болдуин аз съм законът — кротко го прекъсна Куп. Найлс се разгневи още повече и заяви саркастично:

— Хубавичко разбери, Куп, може и да си бил голям герой през войната, но войната свърши. Сега не си нищо повече от един служител на изборна длъжност, главен шериф на областта Болдуин. Аз ти плащам заплата, значи аз командвам. Намери ми часовника и прибери оня мръсен северняшки кучи син!

Брайън А. Купър, без да става, спокойно го изпрати с поглед. Полуусмивка заигра по плътните му устни. Той поклати къдравата си, рижа глава с известно съжаление, но и с отвращение.

Найлс Лъвлес не можеше да му заповядва, но той не разбираше това. Не би могъл да го разбере.

Според Куп, Найлс Лъвлес беше едно страхливо безгръбначно същество, което по време на войната бе избягало от задълженията си като син на Юга. Богатият собственик на стотици роби беше освободен от задължителна военна служба, така че не беше ходил войник, не беше воювал за Конфедерацията. Докато всеки физически здрав мъж на възраст от шестнайсет до шейсет години заминаваше на война, Найлс Лъвлес не помръдна от плантацията си и никога не бе чувал свистенето на куршуми.

Найлс Лъвлес не знаеше нищо за болници, пленнически лагери, затвори. Не знаеше що е болка, мизерия и страдание. Не бе научил какво значи да си постоянно гладен и уморен, премръзнал от студ или изгарящ от жегата. Никога не бе държал в скута си главата на умиращ другар в миг, когато скъпоценният живот чезне поради липса на подходящи грижи и лекарства.

Найлс Лъвлес никога нямаше да разбере, че след като един войник е преживял неописуемите ужаси на кървава четиригодишна война, той не може да бъде заплашен от никого.

Шериф Брайън А. Купър уважаваше повече янките, отколкото Найлс Лъвлес. Те поне бяха се били за онова, в което вярват, също както бе постъпил и той самият.

Едрият шериф довърши писмената си работа, подреди внимателно всички листове и ги пъхна в средното чекмедже на бюрото си. Бутна стола назад, изправи се и отиде да си вземе шапката.

После тръгна към градската конюшня, където държеше своя кафяв скопен кон. Възседна го и излезе от града.

Отправи се на юг към крайбрежната ферма на Хелън Кортни.

ГЛАВА 18

Хелън сипа в дъсчения съд още пепел от дървесна кора, която беше събрала. Прецени, че го е напълнила достатъчно, и реши да направи домашния сапун същия ден. Време беше да свърши тази работа, защото ѝ бяха останали само два калъпа.

В продължение на седмици Хелън беше прибавяла пепел и наливала отгоре чиста вода, за да слегне, докато най-сетне по улея бе започнала да се стича луга в голямата каменна делва, която бе поставила отдолу.

И сега, след като се увери, че в съда вече имаше значително количество луга, Хелън отиде до купчината дърва, взе един наръч подпалки и се върна при делвата. Накладе огън, изчака да се разгори добре и се запъти към къщата да донесе остатъците от мас, които бе събрала при готвене.

Когато се върна видя, че Кърт се прибира, Чарли вървеше след него, а Дом — след Чарли. Веднага забеляза ръждясалото парче от плуг в ръката на Кърт и въздъхна.

— Удари се в скала — извика Кърт към нея и вдигна повредения плуг. — Отчупи му се върхът.

Чарли остави баща си и се втурна нетърпеливо към Хелън.

— Какво правиш? — попита той. — За какво е този огън. Какво има в кофата? Обяд ли готвиш?

Тя се усмихна към любопитното малко момче.

— Не, правя сапун от луга — обясни тя и се обърна към Кърт. — Значи ще трябва да ходиш в града при ковача? И ще пропуснеш цял ден оран?

— Може ли да ти помагам да направим сапуна? — попита Чарли, като дърпаше ръкава на Хелън, за да привлече вниманието ѝ.

— Не. Сигурен съм, че мога да го оправя — извика Кърт. — Ще го поизпиля и ще заприлича на връх. Няма да отнеме повече от час. Чарли, недей да безпокоиш госпожа Кортни.

— Добре — провикна се тя и добави: — Той не ме безпокои — после продължи към Чарли: — Можеш да помагаш, но трябва наистина много да внимаваш. Не искам да се изгориш.

Чарли веднага и с готовност обеща:

— Ще внимавам. Наистина мнооого ще внимавам!

Той погледна надолу към Дом, който се отъркваше в глезените му, и каза:

— Не мога да си играя точно сега. Трябва да правим сапун!

Котаракът изръмжа, затвори очи, бутна с глава коляното на Чарли, после се обърна и се отдалечи.

— Дом е ужасно сърдит, но ще го преживее — каза Чарли на Хелън.

Тя кимна утвърдително и двамата се заловиха за работа.

Хелън и Чарли смесиха остатъците от мазнина и усърдно събраната луга. Сложиха странната каша да се вари на огъня и Хелън прибави малко сол, за да може кипящата течност да се втвърди добре, когато изстине.

Те бъркаха на смени, но всеки път, когато дойдеше ред на Чарли, Хелън следеше всяко негово движение със свито сърце и съзнателно си налагаше да мълчи. Още си спомняше как се разгорещяваше, когато трябваше да помага на баба Бърк в някоя дребна домакинска работа и как баба ѝ през цялото време викаше и крещеше, но я предупреждаваше да внимава. Сега Хелън не искаше да се държи като своята мила, но прекалено загрижена баба.

Въпреки това, в един момент се усети, че разтревожено поучава детето: „Не бъркай толкова силно, ще се изпръскаш целият“, „Не, Чарли, недей, никога не се надвесвай над съда“, „Хайде, дай ми бъркалката, жив ще се изгориш!“

Чарли се ядоса, повдигна тесните си раменца, подаде ѝ дългата дървена бъркалка и каза със сериозен вид:

— Не съм бебе.

На Хелън ѝ се прииска да го прегърне, но не посмя. Само се усмихна и каза:

— Знам, че не си. Извинявай. Може би просто се тревожа прекалено много.

Чарли килна русата си главичка на една страна и рече замислено:

— Момичетата все се тревожат, нали? И мама се тревожеше. Понякога даже плачеше. — Също като баща си той вperi очи право в Хелън, посочи с малките си пръстчета нагоре и продължи: — Мама е горе на небето сега.

— Знам — отвърна тихо Хелън и колебливо положи ръка върху златните му коси. — Тя никога вече няма да се тревожи и да плаче.

— И капитанът казва така — потвърди Чарли и отново насочи вниманието си към кипящото гърне. — Трябва да се разбърка — отбеляза той.

Хелън се съгласи с него, подаде му дървената лъжица и му позволи да бърка. И пак я обзе тревога.

Колкото и да не ѝ се искаше, Хелън повика Кърт да им помогне, когато сместа беше почти готова. Трябваше ѝ корито, пълно с вода. Би могла и сама да извади вода, но се страхуваше да остави Чарли да наглежда врящата течност. Можеше да се изгори. Да, тя наистина го смяташе за бебе — скъпо, невинно, златокосо бебе. Не можеше да мисли по друг начин за него.

Кърт веднага остави плуга и се отзова. Извади вода, премери нужното количество, изсипа го в приготвеното дървено корито и настоя лично да налее сместа от луга и мас във водата.

— Дръпнете се назад — предупреди той Хелън и Чарли.

— Внимавай — посъветва го Хелън.

— Разбира се — отвърна Кърт и сръчно изля врящата течност в студената вода. След това се обърна и попита: — А сега какво?

— Сега просто трябва да покрием коритото с парцал и...

— Някой идва! — прекъсна ги Чарли и се завъртя, като чу тропот на приближаващи конски копита. — Джоли! Джоли?

Хелън и Кърт едновременно се обърнаха и примижаха.

— Не е Джоли — рече Кърт.

— Не е — поклати глава Хелън, която бе разпознала първо кафявия кон, а после и рижия мъж върху него. — Това е областният шериф. Интересно... какво ли...

Внезапно я обзе някакво особено безпокойство. По това време на деня едва ли беше приятелско посещение. Иначе Ем щеше да е с Куп. А той беше сам. Сребърната шерифска значка, забодена отпред на ризата му, блестеше на слънцето. В кожения кобур на бедрото му

висеше колтът му, калибър четирийсет и четири. Широкополата му сламена шапка беше нахлупена ниско над очите. Нещо не беше наред.

— Чарли — притеснено се обърна Хелън към момченцето, — би ли занесъл празната кофа от маста вкъщи.

Чарли нямаше желание да свърши това. Искаше да остане и да разгледа отблизо въоръжения шериф, но баща му кратко нареди:

— Чу какво каза госпожа Кортни. Влизай вътре.

Той издаде долната си устничка напред, нацупено грабна празната кофа и влезе в къщата. Хелън хвърли бегъл поглед към Кърт. Той не я поглеждаше, нито понечи да се обърне и да си тръгне. Хелън се зачуди дали Кърт не знае причината за посещението на шериф Купър. Дори и да беше така, лицето му не издаваше нищо.

— Куп — извика тя, наложи си да се усмихне дружелюбно, повдигна поли и се завтече да посрещне приближаващия ездач.

Шерифът скочи от кафеникавия кон, хвърли юздите на земята, смъкна шапката си, закачи я на седлото и с няколко широки крачки се озова до Хелън. После протегна едрата си десница. Хелън я грабна с две ръце и сърдечно я разтърси.

— Куп, радвам се да те видя. Винаги си добре дошъл, знаеш, но... какво има? Да не се е случило нещо? Какво не е наред? — попита Хелън направо, като продължаваше да стиска огромната му луничава ръка.

— Всичко е наред. Няма нищо. Просто трябва да поговоря с твоя... ъъ... с...

Той вдигна очи от Хелън към Кърт. Изведнъж млъкна и зяпна от изненада. Хелън проследи погледа му. Куп се бе вторачил в Кърт. Кърт бе приковал зелените си очи във високия като върлина шериф.

— Не мога да повярвам! — възкликна Куп. — Просто не мога да повярвам! — посочи той Кърт с дългия си показалец. — Това пък ако не е онзи отзивчив юнионистки капитан от битката при Чатануга! Капитан Нортуей, бих разпознал тия очи навсякъде!

Широка усмивка се разля по лицето на Кърт. Той пристъпи напред с протегнатата ръка.

— Раненият червенокос майор от въстаническите войски! Боже мой, ти си оцелял, Купър! Колко пъти съм си мислил дали си още жив.

Куп заклати глава.

— Съвсем жив и здрав, благодарение на теб! Радвам се, че и ти си преживял войната.

— Изглеждаш много по-добре, отколкото когато те видях последния път — отбеляза Кърт.

— И ти!

Двамата мъже се разсмяха.

Хелън стоеше там слисана, онемяла, и наблюдаваше срещата. Накрая шериф Купър се обърна към нея и рече:

— Колко е малък светът, Хелън. Този човек спаси живота ми през войната.

— Е, не бих казал чак такова нещо — рече скромно Кърт Нортуей.

— Трябва да ми разкажете всичко — започна Хелън, като поглеждаше ту единия, ту другия.

Тя изгаряше от любопитство. Нейният стар приятел Куп да познава Нортуей? Направо невероятно.

— Елате горе на задната веранда. Ще сваря кафе и ще приготвя нещо за ядене. Вече е почти пладне. Ще останеш за обяд, нали Куп?

— Ами, да, благодаря, Хелън — отвърна Куп. — Май започвам да огладнявам.

ГЛАВА 19

На масата на задната веранда двамата мъже пиеха кафе, ядяха шунка и картофена салата и си спомняха за съдбовния случай, който ги бе събрал. Шериф Купър разказваше за събитията, които бяха довели до онзи студен ноемврийски ден на 1863 година, когато неговата конфедеративна военна част се бе изправила лице в лице с юнионисткия полк на Къртис Нортуей, а Хелън и Чарли слушаха внимателно.

— Това беше „Битката над облаците“ — обясни Куп за ожесточеното сражение, състояло се на възвишенията Лукаут в Чатануга, Тенеси.

После продължи за гъстата мъгла, паднала над билото на хълмовете, при което било почти невъзможно да се различи приятел от враг.

— Ти разкажи — Куп подкани Кърт. — Кажу какво стана през онзи ден, капитан Нортуей. Как стана така, че се срещнахме?

Кърт изглеждаше смутен. Под тъмния загар на кожата лицето му наистина се бе изчервило. Хелън не можеше да повярва. Никога не беше го виждала да изпитва дори най-малко неудобство. Беше толкова мило.

Загледан в чашата си с кафе. Кърт тихо каза:

— Беше ни заповядано да завземем ямите с оръжие на Конфедерацията при базата Мишънъри Ридж — Той вдигна очи от чашата, но продължи разсеяно да прекарва показалец по ръба ѝ. — Но се оказахме изправени пред доста силен огън отгоре, откъм главната отбранителна линия на Конфедерацията.

— А аз бях именно там — намеси се Куп и посочи нагоре.

— Нямахме друга заповед за това, но някак си... кой знае защо, всички... едновременно щурмувахме котата. Успяхме да разгромим въстаниците и да превземем върха — вдигна рамене Кърт. — Ето това е всичко.

— Не съвсем — каза Куп и премести погледа си от Хелън към Чарли. — Нашият фланг падна изцяло и беше принуден да се оттегли. В суматохата аз изостанах. Капитанът ме откри. Бях леко ранен.

Кърт поклати тъмната си глава. Сега пък Куп скромничеше.

— Майор Купър беше тежко ранен, почти издъхваше, когато го намерих. Беше се подпрял на един паднал дънер и се мъчеше да си направи турникет от колана. Беше изгубил много кръв. Помислих си, че едва ли ще преживее дори един час.

— Сигурно нямаше — потвърди Куп, — ако Кърт не ме беше отвел в една юнионистка полева болница в долината.

— Значи всъщност той е спасил живота ти — изрече мислите си на глас Хелън, развълнувана от разказа.

— Да, наистина — каза Куп. — А и той самият беше лошо ранен. Шерифът хвърли бегъл поглед към Кърт.

— Смътно си спомням, че целият гръб на синята ти униформена куртка беше прогизнал от кръв. От какво беше това? Артилерийски огън? Или шрапнел от мина?

— Малка драскотина от въстаническа сабя — поясни Кърт и побърза да смени темата.

Хелън веднага си спомни Кърт без риза — ужасният белег се спуска надолу от кръста му и потъва навътре под колана. Малка драскотина? Трябва да е било почти смъртоносна рана, за да остави такъв страшен белег.

Хелън погледна към Кърт изпод спуснатите си ресници. Сега го виждаше в нова светлина. Почти умиращ заради удар, нанесен от вражеската сабя, той още повече е изложил живота си на опасност, за да спаси майор от Конфедерацията. Човек, който може да извърши такова благородно дело, не може да бъде лош.

Макар и да е янки.

Разговорът се прехвърли от миналото към бъдещето. Куп прояви искрен интерес, когато попита Кърт какви са му плановете. С равен тон Кърт отвърна, че двамата с Чарли ще останат в Алабама докато дойде време за есенната реколта. А после какво, настояваше Куп. Кърт разказа за конефермата в Мериленд и как някой ден ще си има собствена ферма и ще отглежда чистокръвни коне.

— Предполагам, че нямаш търпение да се върнеш — рече Куп. — Изглежда, доста хубаво се живее там.

— Така е — потвърди Кърт. — Трябва да ни дойдеш някога на гости.

— Може — усмихна се Куп.

Когато привършиха с яденето, Чарли пръв стана от масата. Поиска разрешение от баща си и хукна надолу по стъпалата на верандата, като викаше Дом, готов да изкупи вината си пред разглеzenia котарак, който може би се беше обидил.

— И аз трябва да си вървя — рече Куп и бутна стола си назад.

Хелън и Кърт го изпратиха до задната порта. Те вървяха от двете страни на високия шериф докато стигнаха до кафявия му кон, който пасеше недалеч.

Накрая Хелън попита:

— Кажи ми честно, Куп. Защо дойде днес чак до тук?

Куп се намръщи, ритна едно камъче с върха на ботуша си и въздъхна. После погледна откровено към Кърт.

— Найлс Лъвлес, един от най-влиятелните граждани в нашия град, те е обвинил, че си му откраднал ценен джобен часовник от злато и диаманти.

Кърт не каза нищо.

— Това са пълни глупости! Подла, зловна лъжа! — възмути се веднага Хелън. — Та те дори не са се срещали!

Тя рязко извърна глава и погледна Кърт със святкащи очи.

— Нали?

— Страхувам се, че сме се виждали — призна Кърт. — Вчера, когато бях в града, Лъвлес излезе от кантората си, представи ми се и предложи да купи Рейдър.

— Имаше ли някой с него? — попита Куп. — Или бяхте само вие двамата.

— Някоя си госпожа Ясмин Парнел беше с него — отговори Кърт. — Тя случайно излизаше от кантората му, когато аз се готвех да си тръгна. Лъвлес тъкмо ѝ пожелаваше приятен ден, видя ме и дойде да се полюбува на коня ми. Това е единственият случай, когато съм се срещал с Лъвлес. Говори с госпожа Парнел. Тя ще ти каже, че не съм имал възможност да взема часовника на Лъвлес. Даже не съм го виждал и не знаех, че има такъв часовник — сви рамене Кърт. — Не ме разбирай грешно, шерифе. Нямам нищо против да претърсите...

— Не е нужно — отвърна Куп и се пресегна за шапката си. После се намръщи. — Предполагам, Хелън ти е казала, че Лъвлес е готов на всичко, за да пипне нейната ферма и горите.

Кърт кимна утвърдително, а Куп продължи:

— Сега ти си още една пречка за него, капитане. Преди да дойдеш, той си е правил сметка, че Хелън няма да може да издържи още един сезон.

— Значи ме е обвинил несправедливо, за да се отърве от мен?

— Лъвлес е способен на такова нещо. Безскрупулен. Алчен. Упорит. — Куп преметна дългата си ръка през гърба на коня и се изкиска, но смехът му прозвуча тъжно. — И е един от най-уважаваните граждани на Спениш форт — въздъхна той, поклати глава и се качи върху седлото. — Какво е казано в Библията? „Злото ще процъфтява.“ Лъвлес процъфтява, повярвай ми. Беше ми приятно, че те видях отново, Нортуей. Хелън, благодаря ти за вкусния обяд.

Кърт и Хелън останаха загледани след шерифа, докато той се отдалечи на коня си. Когато зави по сенчестата алея и се скри от погледа им, Кърт се обърна към Хелън:

— Госпожо Кортни.

— Да?

— Няма ли да ме попитате?

— Какво да попитам?

— Дали съм го направил. Дали съм откраднал джобния часовник на Лъвлес.

— Не — каза тя, после се пресегна и за един кратък миг импулсивно докосна ръката му. С върховете на чувствителните си пръсти усети как мускулите му се стягат и изопват. — Няма защо да питам. Знам, че не си.

Часовникът на кулата на Първа методистка църква удряше четири следобед, когато шериф Брайън А. Купър влезе отново в Спениш форт. Той отиде право в кантората си, свали сламената си шапка, закачи я на един пирон на стената и прекара ръка през къдравата си рижа коса.

Куп разсеяно мислеше след колко ли време ще се появи Найлс Лъвлес. Той се ухили, прекоси тясната стая, заобиколи изподрасканото

бюро, отпусна се във въртящия се стол и се облегна назад. Без да поглежда надолу, измъкна жълтата връзчица, която висеше от горния му джоб, и извади бяла памучна торбичка с тютюн.

С два пръста извади една цигарена хартийка от пакета в джоба, хвана я между палеца и средния пръст, с другата ръка отвори торбичката и изгърси малко тютюн върху хартийката. Пристегна жълтата връзчица със зъби и прибра тютюна обратно.

После грижливо сви цигара, с върха на езика навлажни края ѝ и я залепи. Сложи цигарата между устните си, драсна клечка кибрит и запали. Пое дълбоко цигарения дим, после го издиша, облегна се още по-удобно и вдигна обувките си в ботуши крака върху бюрото.

Преди Куп да успее да всмукне още веднъж от цигарата, Найлс Лъвлес влезе през вратата.

— Къде е той? — намръщено запита Найлс и погледна надолу по късия коридор към двете затворнически кили. — Къде е онзи янки? В килията ли е?

— Не.

— Не? Защо, но дяволите, не? Не си ли го арестувал? Не си ли го довел тук? Искам това копеле да се затвори, задето е откраднал часовника ми. — Найлс Лъвлес не бе свикнал да не му се подчиняват.

Куп бавно свали крака на пода, но остана седнал. Пъхна цигарата в крайчеца на устните си и я остави да виси там, докато говореше.

— Изглежда, си набедил не когото трябва. Аз познавам Нортуей. Той не е крадец. Няма да го затворя. — Куп примижа срещу дима, който се вдигаше към очите му. Сниши глас, погледна Найлс право в очите и каза: — Нямам килия за невинни.

— Той не е невинен! Той е крадлив северняшки тип и...

— Случаят е приключен — заяви Куп твърдо и категорично. — А сега се махай оттук, преди да съм те арестувал за фалшиви обвинения.

Найлс впи презрително святкащи очи в упорития шериф, който винаги стриктно спазваше закона. Кипнал от злоба, той изсъска:

— Часовникът! Какво ще кажеш за моя толкова скъп златен часовник с диаманти? Той ми беше откраднат!

— Губиш и твоето, и моето време, Найлс — отвърна Куп и се изправи. — За този случай обвинявам теб.

— Ама аз... не разбирам какво искаш да кажеш... ти... нямаш никакви доказателства срещу мен — смотоледи неразбрано Найлс

Лъвлес. С почервенияло лице той накрая извика: — По дяволите, как смяташ да си върна часовника?

Куп вдигна вежда.

— Бих ти препоръчал да изпратиш онзи твой подлизурко, който го е подхвърлил вместо теб, да отиде и да ти го донесе.

— Проклет да си дано! — измърмори Найлс, врътна се и разярено изхвърча през вратата, а Куп го изпрати с тържествуващ смях.

ГЛАВА 20

Пролетта отминаваше. Лятото постепенно настъпваше и дните ставаха по-дълги. С всеки изминат ден юнското слънце изгряваше все по-рано, задържаше се в небесата все по-дълго, напичаше все по-жарко.

Хелън се радваше на спокойните дълги дни. Можеше да се свърши повече работа. Повече плодородна земя щеше да се изоре. Повече царевица, захарно цвекло и пшеница щяха да се засеят.

В крайбрежната ферма на Хелън нямаше памучни полета още откакто Уил замина на война. През последните четири години нямаше кой да ѝ помага да реже и бере памука. А сега, с новия федерален данък върху памука, който беше петнайсет долара за бала, нямаше да има никаква изгода от малка реколта.

Нуждата беше направила Хелън практична. Тя беше решила да отглежда само онова, което носи най-голяма печалба. Или поне разнообразява трапезата ѝ. Сега, след като Нортуей ореше и сееше културите за продан, тя имаше време да плеви и поддържа градината си и да бере узрелите плодове от дръвчетата.

Една прекрасна петъчна утрин в средата на юни Хелън беше излязла в овощната градина и събираше златистожълтите праскови. Беше в необикновено добро настроение. Денят бе поразително красив, слънчевите лъчи галеха лицето ѝ. Животът отново изглеждаше хубав и смислен. Почти както преди. Тя изпитваше удовлетворение и се чувстваше спокойна след дългите години на постоянен страх.

Откъм задния двор долиташе приятният шум от крясъци, писъци и смях, докато Джоли люлееше Чарли в люлката под разлистения стар дъб. А щом се обърнеше, вдигнеше глава и примижеше много силно, можеше да види Нортуей, облечен, както го бе помолила, с риза, умело да направлява ралото след стария оглушал Дюк по дългите прави бразди горе в северната нива.

Хелън тихичко си затананика. За вечеря може да направи голям плодосладкиш с пресни праскови. Джоли го обичаше, значи сигурно

и Кърт, и Чарли ще го харесат. А докато той се пече, тя ще сложи дъската за гладене върху облегалките на два стола и ще изглади мъничките ризки на Чарли. После ще избие малко масло. А след това, по-късно следобед, може дори да извади кройка за рокля от онзи плат, който Ем ѝ донесе преди няколко седмици.

Щедрата Ем се бе престорила, че е купила топчето плат за себе си, но не могла да го използва. Хелън знаеше, че не е така, но не се издаде. Тя също се престори, че ѝ вярва, когато Ем пъкна плата в ръцете ѝ и намръщено рече:

— Цветът никак няма да ми подхожда. Казвам ти, просто не знам защо изобщо го купих. Но не бих искала да се похаби. На теб ще ти стои идеално Хелън, ще подчертава очите ти. Вземи го, уший си рокля за Болдуинския областен панаир.

Тя изобщо нямаше намерение да ходи на панаира утре.

Всеки в Спениш форт и околността щеше да се издокара и да отиде на панаира. Това щеше да е първият панаир, от безгрижните дни преди войната насам. Последният беше през юни 1860 година — едно оживено, шумно празненство. Двамата с Уил още не бяха женени. Тогава отидоха заедно и останаха чак до края.

Хелън спря да си тананика и престана за къса праскови от клонките.

Роклята ѝ за панаира беше жълта — любимият цвят на Уил. Жълта с изящна бяла дантела покрай ниско изрязаното деколте и късите бухнали ръкави. През целия дълъг и прекрасен юнски ден Уил бе държал ръката ѝ, докато се шляеха между пъстрите сергии. Късно следобед по време на конните надбягвания, които винаги представляваха връхната точка на панаира, тя се бе оплакала, че не вижда нищо през навалищата, наобиколила хиподрума. Тогава Уил я бе изненадал приятно, като, без да каже нищо, я беше грабнал и вдигнал върху силното си рамо.

Хелън потрепери при спомена за всички това.

Сякаш беше вчера. Спомни си колко вълнуващо бе да чувства мускулестата му ръка, притиснала здраво коленете ѝ над жълтата рокля, да я държи на рамото му. А тя се смееше и стискаше гъстата му руса коса, докато чистокръвните жребци прелитаха по елипсовидната писта, а тълпата ревеше въодушевено.

Изведнъж усмивката на Хелън помръкна. Тя направи кисела физиономия. Един от чистокръвните коне на Найлс Лъвлес беше спечелил състезанието през онзи ден. Без съмнение, и тази година щеше да е същото — едно от неговите скъпи животни отново ще спечели. Като че ли имаше нужда от тия сто долара, от наградата. Е, и какво от това? Тя няма да е там, за да види.

Нека Найлс спечели. На нея ѝ е все едно.

В същия топъл юнски следобед Ем Еликът дойде във фермата. Изглеждаше хубава и още по-млада в тънката си лятна рокля от бял муселин, украсена в горната част и покрай подгъва със зелени клонки и розови цветчета. Тъмните ѝ лъскави къдрици бяха разпуснати. Само една малка шапчица, обшитата с перли, ги придържаше назад, за да не падат върху лицето ѝ.

Тя видя Джоли и Чарли и изтича да ги поздрави. Щипна приятелски месестата буза на стареца, после сложи ръце на колене, наведе си и попита детето:

— Как си днес, Чарли? Двамата с Джоли добре ли се забавлявахте?

— Тъхъ — отвърна малкия и се закикоти, когато Ем се протегна и го погъделичка по коремчето.

— Нали сме приятели, а?

— Да — съгласи се Чарли и добави: — Познаваш ли капитана?

— Още не, но искам да се запознаем. Той тук ли е?

— Ей там, на нивата — обясни ѝ Чарли. — Той работи по цял ден.

— Така ли? — учуди се Ем. — Е, тогава, аз може би...

Тя не се доизказа и вдигна поглед. Хелън се беше появила на верандата.

— Дошла съм да ти помогна за шиенето — заяви Ем и прегърна Хелън. — Ще се погрижа онази нова синя рокля да е готова за утрешния...

Думите ѝ изведнъж заглъхнаха, като видя, че Хелън ѝ кима предупредително с глава да замълчи. Чак когато двете приятелки се оттеглиха в спалнята на Хелън, седнаха на пода и разпънаха кройките

на роклята върху небесносиния памучен плат, Ем попита защо не трябва да споменава нищо за панаира пред Чарли Нортуей.

— Защото той няма да ходи — каза Хелън.

Ем се нацупи.

— Предполагам, това значи, че и ти няма да ходиш.

— Абсолютно нищо не може да ме накара да отида.

— Хелън Бърк Кортни, преди шест седмици ти ми обеща, че ще дойдеш на панаира!

— Е, да, но това беше преди шест седмици. Преди да...

— Преди да дойде севернякът?

— Да.

Ем изпъшка сърдито.

— Престани с тия глупости.

— Какви глупости?

— Да се криеш заради твоя янки — уточни Ем. — Не си извършила нищо лошо, затова стига си се правила на виновна. Ела на панаира. През цялото време ще бъдеш с мен и Куп. Ще видиш как хората ще започнат да омекват към теб още преди да е свършил денят.

— Може и така да е — съгласи се Хелън, наведе се и започна да реже синьото парче по края на кройката, — но на мен наистина изобщо не ми се ходи.

— А трябва! — сгълча я Ем. — Трябва да ти се ходи. Крайно време е отново да добиеш желание за всичко. И когато ти говоря, гледай към мен!

Хелън въздъхна, престана да реже плата и вдигна поглед.

Ем се усмихна и продължи кротко:

— Хелън... войната свърши и Уил никога вече няма да се върне. Той е мъртъв, Хелън. Уил е мъртъв!

— Не! — непреклонно поклати глава тя както винаги. — Не говори така... недей...

— Ще говоря! Той е мъртъв. Трябва да приемеш този факт, трябва! Уил е мъртъв. Но ти не си. Ти трябва да продължиш да живееш.

— Аз живея — въздъхна уморено Хелън.

— Не, не живееш. Ти само дишаш, ядеш и спиш, но не живееш истински. О, Хелън, нима не разбираш? Целият ти живот е пред теб и не мога да гледам как го пропиляваш.

Хелън се усмихна на скъпата си приятелка.

— Чакай да се разберем — значи искаш да кажеш, че ако не отида на Болдуинския областен панаир, ще пропиляя целия си живот?

— Не, не, нямах това предвид и ти много добре го знаеш. Божичко, понякога си толкова твърдоглава — намръщи се пак Ем. — Просто си помисли пак, чу ли? И дай да довършим тая рокля, за да е готова в случай, че промениш решението си.

Двете прекараха целия следобед в шиене. Когато най-накрая Ем заяви, че трябва да си тръгва, че всъщност трябвало да си тръгне още преди един час, синята рокля беше почти завършена и оставаше само да се подшие подгъвът ѝ. Хелън благодари на Ем, че бе дошла да ѝ помогне да направят роклята, и я изпрати до плевнята, където беше спряна каретата на Еликътови.

Хелън смръщи вежди и настръхна, когато видя, че откъм плевнята се задава Кърт. Защо ли се беше прибрал от полето? Имаше още поне два часа до мръкване. Не беше време за приключване на работата.

Ем също забеляза Кърт.

— Твоят янки? — прошепна тя. — Запознай ни.

— Стига, Ем.

— Чу ли какво ти казвам — изсъска Ем.

Хелън нямаше друг избор и извика Кърт. Той се приближи към тях.

— Капитан Нортуей, запознай се с една моя много близка приятелка, госпожица Ема Еликът. Госпожица Еликът е сгодена за шериф Купър.

Тя се обърна към Ем.

— Ем, това е капитан Къртис Нортуей. Той и Куп се познават от войната.

— Госпожице Еликът — каза Кърт, взе ръката ѝ и сърдечно я разтърси. — Куп е късметлия. Много ми е приятно да се запознаем.

— Удоволствието е мое, капитане — отвърна Ем усмихнато и веднага добави: — Тъкмо казвах на Хелън, че двамата трябва да дойдете на Болдуинския областен панаир утре. Куп и аз ще бъдем там. Може всички да отидем заедно и...

— Ем, капитанът не се интересува от това — прекъсна я Хелън и я погледна навъсено. После хвърли предупредителен поглед и към

него. — Нали така, капитане?

— Ние тук винаги имаме доста работа — отбеляза Кърт.

— Всеки има нужда от почивка от време на време — продължи Ем, докато Хелън здраво я сграбчи за ръката и започна да я бута към каретата.

— Довиждане, Ем — Хелън буквално я натика вътре, — поздрави всички вкъщи.

— Разбира се — обеща Ем. Показа глава през прозореца и рече: — Капитане, Хелън каза ли ви за конните надбягвания на панаира? Куп и останалите мъже са радват най-много на надбягванията. Състезават се прекрасни чистокръвни коне. Паричната награда не е кой знае колко голяма — сто долара за победителя, — но се правят допълнителни залагания. Ако пък не ви интересуват конните надбягвания, казвам ви, че има най-различни вкусни неща, а вечерта се организират танци в...

Каретата се отдалечи, а Ем продължаваше да им маха и да бърбори за Болдуинския областен панаир.

Когато най-сетне черната кола зави по алеята с дъбовете, Хелън се обърна към Кърт.

— Какво има? — попита тя. — Защо си се върнал толкова рано? Нещо лошо ли се е случило? — последните й думи не прозвучаха като въпрос.

Кърт се намръщи.

— Страхувам се, че е така. Старият Дюк умря.

— Не! — очите на Хелън внезапно се наляха със сълзи.

— Съжалявам.

Хелън тъжно поклати глава.

— Аз съм виновна. От работа го изтощих до смърт. Беше твърде стар и...

— Конете са като хората, госпожо — прекъсна я тихо Кърт, — не обичат да ги смятат за стари и безполезни. Работят до края. И си отиват, както твоето старо конче Дюк.

Хелън погледна недоверчиво към него. В очите й блестяха неизплакани сълзи.

— Наистина ли мислиш така?

— Да. А сега се връщай вкъщи. Аз ще се погрижа за Дюк.

Тя въздъхна и кимна.

— Майката на Дюк е погребана ей там в горния край, където започват горите — посочи тя на североизток. — Има стар дървен знак, но целият е обрасъл с трева и...

— Ще го намеря — отвърна Кърт.

— Джоли е тук — рече Хелън. — Искаш ли да ти помогне?

— Не. Ще взема неговия кон, за да превозя Дюк. Ще го погребам до майка му. Нека Джоли се занимава с Чарли. Не бих искал Чарли да вижда повече смърт точно сега, па макар и да е някакъв престарял кон.

— Разбирам — отвърна тя, поне веднъж в пълно съгласие с него.

ГЛАВА 21

То не трая дълго.

Само след часове между двамата възникна пълно разногласие.

Слънцето се спускаше над залива и вечерята току-що беше приключила. Джоли и Чарли вече бяха отишли зад къщата да седнат на предната веранда в старите люлеещи се столове, изплетени от тръстика, и да погледат корабчетата, които минаваха нарядко по водата.

Докато разтребваше масата, Хелън погледна към Кърт и рече:

— Капитане, сутринта, докато ореш, смятам, че може би аз ще... ще... — замълча тя. Той я наблюдаваше по особен начин и клатеше глава. — Какво? Какво има?

Кърт се наведе над масата. Облегна се на лакът и подпря брадичката си с ръка.

— Да не би случайно вече да си забравила? Старият Дюк вече е в гроба.

— Не, разбира се, че не съм забравила.

— И тогава как ще ора без кон?

— Ами, след като Дюк е умрял, просто ще трябва да впрегнеш Рейдър — каза тя съвсем невинно и сериозно.

Кърт вдигна лице от ръката си, бутна стола назад и скочи на крака с такава бързина, че Хелън чак се стресна, изпусна купчината чинии на масата и те шумно издрънчаха. Тя се втренчи в него със зяпнала уста. От глъбините на тъмнозелените му очи заплашително хвърчаха искри, а жилите на врата му бяха изскочили и ясно се очертаваха.

Когато заговори, гласът му беше странно тих, но не любезен.

— Рейдър е чистокръвен жребец.

— Знам.

— Чистокръвните коне не теглят рала, госпожо.

— О, виж ти. Е, надявам се, че няма да му стане нищо, ако поработи малко — заяви Хелън и обърна гръб на Кърт.

Кърт я сграбчи за ръката и рязко я завъртя с лице към себе си.

— Рейдър няма да тегли рало.

Хелън отскубна ръката си от вкопчените в нея пръсти.

— Чуй добре, капитане — нивите трябва да се изорат. Рейдър ще ги изоре!

— Не — заинати се Кърт. — Рейдър няма да оре.

— Ще оре, ако очакваш да ти се плати наесен! — предупреди го Хелън.

— По-скоро аз лично ще тегля ралото, отколкото да впрегна Рейдър в него — решително заяви той.

— Я остави тия глупави приказки — сопна се тя.

— Говоря напълно сериозно.

Той наистина говореше сериозно и тя знаеше това.

Между тях отново зейна бездна от открита враждебност. За първи път се случваше той да не може да се овладее, за първи път проявяваше характер. Това донякъде я плашеше, но в същото време събуждаше необяснимо вълнение у нея.

Докато се взираше разтревожено в бурните зелени очи на красивото, загоряло от слънцето лице, дълбоко в тях долови нещо диво и опасно. Сигурна беше, че в този момент, високото му стройно тяло се е изопнало от кипяща ярост. И разбра, че ако каже още нещо, цялата тази дълго обуздавана сила може да се отприщи.

Сякаш напук на всичко, нещо я изкушаваше да разбере дали ще избухне. Изпита почти непреодолимо желание да види как страховитата, съдържана досега енергия, се освобождава. Зачуди се какво ли всъщност би направил, ако го докара дотам.

Тя не можа да се въздържи, знаеше, че ще постъпи неразумно, ако произнесе дори само още една думичка, и въпреки това Хелън се наклони едва забележимо към него и рече:

— Мисли му! Или ще впрегнеш онзи разглезен жребец и ще продължиш да ореш или...

— Или какво?

— Или... ще си събереш багажа и ще се махнеш от фермата ми!

Тя се приготви да посрещне неговия изблик на гняв. Той не избухна.

Хелън внимателно се взря в сърдитото красиво лице. Гледаше как се променя пред очите ѝ. Изведнъж откри в него онова уязвимо

момче, което несъмнено е бил на младини, и усети някакво странно стягане в гърдите.

— Добре. Дай ми двацет и четири часа — отговори спокойно той, мина покрай нея и се отдалечи.

Хелън бе ужасена.

Беше смаяна. Не можеше да повярва, че това се е случило. Вече съжаляваше за думите си. Беше имала глупостта да му каже да напусне фермата и сега той разбра, че тя блъфира, и се възползва. Защо ли отвори голямата си уста? Защо ли му отправи такава безумна заплаха? Не му бе дала възможност за избор! За нищо на света той не би използвал любимия си чистокръвен кон за такъв тежък труд и тя много добре го знаеше.

Той наистина щеше да си тръгне и да я остави с нивите, изорани и засети наполовина.

Обзе я паника.

Трябваше да го спре, преди да стигне по-далеч. Не можеше да позволи това да стане. Не можеше да го остави да замине.

— Капитане, почакай! — извика тя и затича след него по стълбите на верандата.

Кърт беше стигнал задната портичка и спря, но не се обърна. Истински разтревожена, Хелън забърза към него. Когато го догони, сграбчи ръката му и го завъртя към себе си. Беше решила да му се извини, да обясни, че не е искала да каже това, че взема думите си обратно.

Пръстите ѝ здраво стискаха ръката му. Тя неспокойно преглътна, но преди да успее да заговори, той я погледна с безразличие и каза:

— Имаш ли нещо против да гледаш сина ми утре?

— Да гледам... защо? — сбърчи тя вежди. — Ти къде ще бъдеш?

— Няма да съм тук цял ден — отвърна хладно той. — Имам важна работа в града.

Щом каза „важна работа“, Хелън веднага се сети. Разбра какво бе намислил. Щеше да отиде на Болдуинския областен панаир и щеше да се състезава с Рейдър. Беше намислил да спечели наградата от сто долара. А с тези пари щеше да вземе Чарли и веднага да замине за Мериленд. Ето защо бе поискал двацет и четири часа.

Главата ѝ се замая. Умът ѝ светкавично заработи. Трябваше да измисли нещо. Трябваше да мисли бързо. Трябваше да му попречи да

отиде на панаира и да спечели наградата. Ако няма пари, той не би могъл да замине.

— Капитане — започна тя с възможно най-властен глас, за да прикрие страха си, — ако работата, която имаш в града, е да включиш Рейдър в утрешните конни надбягвания, по-добре забрави за това. — Тя си пое леко дъх, пусна ръката му и продължи: — Няма да гледам Чарли, докато ти се шляеш на панаира!

Кърт вдигна рамене.

— Тогава той ще трябва да дойде с мен.

— Не! Не можеш да постъпиш така с него. Много добре знаеш, че хората от града може да забранят на децата си да общуват със сина на един янки! Помисли само колко зле може да му подейства това. Няма да позволя подобно нещо, няма! Ти няма да отидеш на Болдуинския областен панаир! — Гласът ѝ бе станал писклив.

— Грещиш — заяви той спокойно. — Ще отида.

Уверена, че ако пипне парите от наградата, ще я зареже, Хелън направи още един отчаян опит.

— Аз съм твой работодател. Не разрешавам.

— Ти не разрешаваш? Аз съм по-голям от теб, госпожо — противопостави се той с весела нотка в гласа и за доказателство пристъпи крачка напред. Хелън наклони глава назад, за да го погледне.

— Прав си, капитане. По-голям си от мен. Но, за щастие, аз имам револвер.

— Наистина ли? Я да видя.

— С удоволствие!

Хелън чевръсто мушна ръка в джоба на работната си пола. До този момент беше забравила, че няма пистолет. Тя късно си спомни, че няколко дни след пристигането на Кърт и Чарли бе престанала да носи оръжието. Сега то лежеше в горното чекмедже на бюрото ѝ, а не в джоба.

Той сигурно знаеше. Разбира се, че знаеше. Онази сутрин, по време на бурната им езда с Рейдър, той я бе държал в ръцете си и тогава е разбрал, че тя вече не носи пистолета. Проклет да е!

Обзета от безсилие, тя продължи:

— Имам пушка. Заредена е!

— Знам, че имаш.

— Ще я извадя и...

— Не, няма!

— Ще... ще...

— Няма да ме застреляш, нали? — в студените му зелени очи проблесна малко топлинка. Той се пресегна, докосна един немирнен кичур копнинена златиста коса, паднал върху поруменялата ѝ буза. Нежно го сложи зад ухото ѝ, погледна я право в очите и каза предупредително с нисък равен глас: — Никога не насочвай оръжие към мен, освен ако не си решила наистина да ме убиеш.

— Не се тревожи! — Тя бутна ръката му вбесена и разстроена. — Ако някога насоча пушка срещу теб, ще те убия!

ГЛАВА 22

Кърт отиде на панаира.

Чарли си остана у дома с Хелън.

Кърт беше сигурен, че никакви разногласия между него и Хелън не биха променили отношението ѝ към Чарли в негово отсъствие, затова спокойно остави сина си с нея.

Момченцето не знаеше нищо за Болдуинския областен панаир. Възрастните старателно избягваха да споменават нещо по този въпрос в присъствието му. Ако знаеше, щеше да поиска да отиде. Хелън, Кърт и Джоли бяха на едно и също мнение — твърде рисковано беше за Чарли да отиде в Спениш форт на панаира.

Което всъщност беше истински срам.

При други обстоятелства, Чарли щеше да се забавлява много. Цели орляци деца се събираха по панаирите за празненствата, които продължаваха от сутринта до вечерта. През последните няколко седмици Чарли много се беше променил и щеше да се присъедини към другите шумни и палави момчета на негова възраст. Освен ако на същите тези момчета им е забранено да играят със сина на един омразен янки. Не си струваше да се поема такъв риск.

В хладната съботна утрин Кърт се измъкна от леглото преди изгрев. Седна на края на матрака, прекара пръсти през косата си и погледна през рамо към Чарли. Детето лежеше по корем, обгърнало глава с мъничките си ръчички, заровило лице във възглавницата и спеше дълбоко и спокойно — истински невинен сън.

Кърт се усмихна и внимателно зави с чаршафа тесните му раменца. Докосна главицата му и нежно погали меката златиста коса на сина си.

После пъргаво се изправи, избърсна се, облече се и отиде до кошарата. Нахрани Рейдър с кофа овес, разчеса го и прегледа едрото му гладко тяло, да не би да има някоя драскотина. Едно по едно вдигна копитата му и внимателно ги разгледа да няма тръни и камъчета по тях. През цялото време говореше на жребеца и му обясняваше, че

обичайната им утринна разходка трябва да се поотложи за по-късно този ден.

Когато се увери, че Рейдър е в отлично състояние, Кърт оседла огромния жребец, но не затегна подпруга под корема му и върза стремената отгоре. Когато първите розови и сребристи отблясъци на зората осветиха небето на изток, Кърт изведе жребеца от ограждението.

В тъмната къща Хелън беше будна. Беше прекарала дълга неспокойна нощ. Ту заспиваше, ту се събуждаше и мислеше какво ли ще стане по-нататък. Накрая се прозина и стана от леглото тъкмо, когато Кърт заминаваше.

Облечена само с нощница, тя застана на кухненския прозорец, докато той извеждаше коня зад оградата. Лицето ѝ бе застинало в тревожна гримаса. Когато конят и ездачът минаха покрай къщата от другата страна на двора, тя изтича към високите прозорци на трапезарията.

Накрая, с тихи котешки стъпки, като се стараеше Кърт да не я забележи, се промъкна на южната веранда.

Стисна дългата си бяла нощница около коленете и продължи да стои боса в лятната утрин и да наблюдава Кърт Нортуей. Той се движеше грациозно, сякаш беше принц. Изведнъж ѝ хрумна нелепата мисъл, че сигурно се движи също толкова плавно и грациозно и на дансинга. Разбира се, тя никога нямаше да узнае това.

Проницателните женски очи на Хелън веднага забелязаха, че загорялото лице на Кърт е гладко избръснато, а катраненочерната му коса — грижливо сресана. Беше облякъл изпрана бяла риза и плътно прилепнали сини панталони. Като майка, която суетно оглежда външния вид на детенцето си, Хелън остана доволна. Той беше чист, спретнат и хубав, като всеки друг мъж, така че старите ѝ приятели няма да му намерят недостатъци поне в това отношение.

Хелън цъкна с език и се упрекна наум. Глупаво беше от нейна страна, че се бе загрижила чак толкова. Все едно дали е безукорно чист или мърляв — той е янки. Само този факт бе достатъчен, за да го отбягват тълпите посетители на панаира. Сигурно и тя самата щеше да го избягва, ако можеше да си позволи подобен лукс.

Когато Кърт и жребецът стигнаха до началото на алеята с надвисналите дървета, и двамата спряха. Кърт се извърна и погледна

право към къщата. Хелън ахна от ужас и отскочи назад, когато той вдигна ръка и ѝ махна. Дали през цялото време е знаел, че тя е там?

Почувства се неловко, ядосана и гузна едновременно. Втурна се обратно вкъщи. Искаше ѝ се изобщо да не беше излизала. Или поне той да не беше я видял. Или всичко да беше по-различно.

Щеше ѝ се тя и Чарли да бяха сега с Кърт на път за панаира. И тримата да се разхождат между многобройните сергии, да си купуват глупави дрънкулки, да печелят награди, да ядат вкусни скариди, да се смеят и веселят като всички други мъже, жени и деца в областта Болдуин.

Искаше ѝ се двамата с Чарли да видят как Кърт ще спечели голямото надбягване този следобед. Искаше ѝ се да бъдат там, надвесени над парапета да крещят и да се радват, когато Рейдър профучи през финалната линия преди всички останали.

Искаше ѝ се причината за участието на Кърт в състезанието да не беше свързана със заминаването му.

Хелън притвори очи и прехапа треперещата си долна устна. Имаше още едно последно желание.

С цялото си сърце и душа искаше мощният Рейдър някак си да изгуби състезанието.

Кърт поведе едрия жребец по тъмната алея под дърветата. Излязоха от другия ѝ край и завиха на север. Към Спениш Форт.

Кърт не възседна коня. Нямаше намерение да язди породистото животно цели осем мили до града. Щеше да върви пеша до Рейдър с бавна спокойна крачка. Нямаше значение дали той ще е уморен, когато дойде време за състезанието. По-важно беше Рейдър да е свеж.

Предишната вечер двамата с Джоли бяха обсъдили всичко и грижливо си бяха съставили план. Джоли щеше да чака на края на града. Там щеше да поеме Рейдър. Градската конюшня няма да откаже да обслужи Джоли Гръбс. Затова той щеше да се погрижи огромният жребец да бъде прибран в конюшнията, охраняван, нахранен, напоен и добре отпочинал, докато дойде време за надбягванията.

Хелън изчака до осем часа сутринта.

Слънцето се бе издигнало високо, когато отиде до стаята в плевнята да събуди Чарли. Съзнаваше, че това може би е последният ден, който Чарли ще прекара във фермата ѝ, затова бе решила да затаи всички тревоги в себе си и да направи този ден щастлив и за двамата.

Тя тихичко почука на вратата и го повика по име. Влезе вътре, отиде на пръсти до леглото и се усмихна, като го видя дълбоко заспал, проснат по корем и прегърнал възглавницата.

Погледът ѝ за миг спря върху ангелското лице на детето и се отмести към празното място до него. Бялата, обшита с дантели, възглавница бе хлътнала там, където преди малко бе лежала глава.

Хелън импулсивно я взе и я вдигна към лицето си. Притисна я към носа си и долови свежия, неповторим мирис на мъжа, чиято тъмна глава бе лежала там.

Вдъхна дълбоко, прегърна възглавницата, погледна празната половина на леглото и се опита да си представи Кърт Нортуей в него. Дали спеше по гръб, или по корем? Дали ръцете му лежаха отпуснати до тялото, или скръстени зад главата? Дали спеше също така кротко като сина си? Или се мяташе и въртеше неспокойно?

С какво ли се обличаше нощем? Дали и той като Чарли имаше нощница до коленете? Или спеше само по долни дрехи? Дали мургавата кожа на широките му голи гърди, на тесния кръст и здравите мускулести ръце и крака се открояваха ярко върху снежнобелите чаршафи под него?

Ледени тръпки полазиха по гърба ѝ и тя бързо остави възглавницата на място.

— Чарли — прошепна Хелън и заобиколи от другата страна на леглото. — Чарли, време е за закуска. — Тя коленичи до него.

Една малка руса главица се надигна от леглото. Чарли се завъртя на една страна, усмихна ѝ се, преобърна се по гръб и седна. Подпря се назад на ръце и попита:

— Капитанът замина ли вече?

Бяха му казали, че баща му има важна работа в Спениш форт и ще отсъства целия ден.

— Замина още призори — кимна Хелън все още коленичила на пода.

Чарли спусна крачетата, измъкна се от леглото и застана пред нея, облегал гръб на матрака, а с мъничките си пръстчета започна да

върти нощницата.

— Помниш ли какво ми обеща?

Хелън се усмихна и вдигна ръце към него.

— Разбира се.

Той се отскубна от прегръдката ѝ и рече:

— Значи, ще закусвам в къщата.

— Точно така. Ще ядем на масата в кухнята.

— А... а после... — ококори той очички — ще правим ли курабийки с джинджифил!

— След обяд. Ще печем бисквити след обяд — каза Хелън. — Първо ще свършим всекидневната работа. След това, като обядваме, малко ще си починем, може да подремнем дори и чак тогава ще правим курабийките с джинджифил. Става ли?

Хелън се изправи.

— Става! Става! — запляска с ръце Чарли, но веднага се намръщи и изтича към скрина. — Първо трябва да свърша това. Ще ми помогнеш ли?

— Разбира се. — Тя предположи, че иска да му помогне да си избере нещо за обличане.

Но Чарли дръпна долното чекмедже и награби цяла купчина дрехи.

— Чакай — викна Хелън и се усмихна снизходително. — Трябват ти само една риза и панталони.

Чарли енергично заклати глава.

— Не, не, виж... разбираш ли, капитанът ми каза да... да...

— Какво да? Какво те е накарал да правиш?

— Да съм събрал всичките си дрехи, когато се върне.

Думите на момченцето я зашеметиха, сякаш някой наистина я бе ударил. Краката ѝ се подкосиха. Тя се олюля, седна на неоправеното легло и се опита да продължи с равнодушен тон.

— Защо? Капитанът каза ли ти защо иска да си събереш дрехите? — Дъхът ѝ спря.

Обгърнал с ръце цял вързоп малки избелели и оръфани ризки, Чарли вдигна недоумяващо рамене.

— Не знам.

Хелън се усмихна, кимна и каза:

— Ще ти помогна. Когато капитанът се върне довечера, всичко ще е готово.

Тя се приближи до Чарли, коленичи, а ръцете ѝ леко трепереха, когато извади от чекмеджето грижливо сгънатите детски дрешки. След като чекмеджето се опразни и всички ризки и панталонки бяха струпани върху покривката на сини и бели карета, Хелън нетърпеливо рече:

— Умирам от глад, момченце, а ти? Обличай се и да вървим в къщата да похапнем палачинки с шунка.

Чарли започна да дърпа нощницата си нагоре през главата, но навреме се сети, че трябва да спазва благоприличие, и каза:

— Трябва да се обърнеш с гръб.

Само след няколко мига изхвърча навън и хукна по пътеката пред Хелън, като през цялото време крещеше името на Дом. Синкавият котарак мързеливо се протегна край кладенеца, чу го, но спокойно изчака Чарли да стигне до него. Тогава изскочи иззад кладенеца и поздрави с мяукане.

Малкият нададе радостен възглас и се спусна след котарака. Дом немирно се стрелна напред, но скоро спря и изчака Чарли. Момчето го настигна, клекна, грабна едрият котарак и го притисна до гърдите си, а лапите на Дом провиснаха надолу.

Чарли помъкна необичайно послушния котарак към къщата, а Хелън ги последва, като се смееше въпреки тревогите си. Обичливият Чарли бе спечелил дори сърцето на свободолюбивия Дом.

ЗАПИСВАМЕ ЗА НАДБЯГВАНЕТО ЗАПИШИ ИМЕТО СИ ПРИ НАС

Пишеше на синя дървена табела точно пред елипсовидния хиподром на панаира. Мъже се мотаеха на групички под сенките на близките дървета. Разговорите се въртяха единствено около надбягването на една миля. Обсъждаше се родословието на участниците. Наслуки се правеха допълнителни залагания, без кой знае какви изгледи за успех.

Повечето мъже смятаха, че състезанието се провежда само за един кон. Найлс Лъвлес за пръв път щеше да участва със скъпия черен

жеребец, който беше купил миналата пролет в Луисвил. Баща на четиригодишния породист жеребец беше един от най-бързите коне в Кентъки. И макар че за днешното състезание бяха записани още един — два доста добри бегачи с отлично потекло, черният несъмнено щеше да излезе победител.

Малко преди обед, Кърт се отправи към елипсовидната писта, като нарочно заобикаляше претъпканите от народ площи на панаира. Промъкваше се сред тълпящите се мъже, без да обръща внимание на въпросителните погледи, които привличаше върху себе си и накрая пристъпи към масата със списъците.

Един топчест мъж с розови бузи, рунтави вежди и бакенбарди вдигна поглед и се намръщи.

— Това е областта Болдуин, Алабама, янки! Не щем такива като теб да се навъртат тук на нашия панаир, покрай нашите жени и деца.

Шумните разговори стихнаха и преминаха в тихичко шушукане. После настъпи мълчание и всички очи се обърнаха към високия мургав мъж, застанал пред масата.

— Аз не съм на панаира с вашите жени и деца — каза Кърт. — Намирам се на пистата, а тук виждам само мъже. Дошъл съм да запиша коня си за следобедното надбягване.

Джефри Старк, пълничкият розовобуз мъж зад масата изсумтя:

— Какво?

— Ще запиша своя жеребец за конните състезания.

Старк се ухили злобно. После, сякаш разиграваше роля пред публиката си, рече саркастично:

— Що ли не си вземеш крантата и не се изнесеш към фермата по-скоро. Няма да участваш в състезанието.

— В спенишфортсткия вестник пише, че всеки може да участва — напомни му Кърт.

— Всеки, който не е янки — рече Старк, огледа се наоколо и се изсмя.

Насъбралите се мъже закимаха с глави и също се разсмяха. Всички чакаха Кърт да се обърне и да си тръгне.

Но Кърт остана на мястото си.

— Името ми се пише Н-о-р-т-у-е-й. Впиши го в списъка си. Ще участвам с моя жеребец в това надбягване.

Смехът на Старк секна.

— Не, няма.

— Напротив, той ще участва — Долетя над главите на навалищата кратко изречената заповед.

Всички погледи се устремиха натам. Шериф Брайън А. Купър си проправи път, застана до Кърт пред малката масичка и спокойно повтори думите си.

— Ще участва. Хайде, запиши името му и го пусни да заеме позиция на старта.

Лицето на Старк стана още по-розово. Рунтавите му вежди потрепнаха.

— Какво, по дяволите, правите тук, шерифе? — изрева той.

— Поддържам ред и законност — отвърна Куп лаконично. Той пъхна палец в ниско спуснатия си кожен кобур на кръста и бавно се обърна с лице към насъбралите се мъже. — Някой друг да има случайно проблеми със записванията? Ако е така, да каже веднага и да сложим край на спора.

Никой не се обади.

Но Найлс Лъвлес, който пристигна малко след инцидента, далеч не бе зарадван от развоя на събитията. Той застана в края на нарастващата тълпа, заобиколен от верните си „кучета“, недоволно намръщен.

Малко по-късно, когато Кърт мина покрай него, той му хвърли бегъл поглед.

Кърт спря, протегна ръка и каза:

— Струва ми се, че сме се срещали. Вие сте Лъвлес, нали?

Найлс неохотно пое ръката на Кърт.

— Значи ще участвате с онзи жребец в днешното състезание, а?

— Така смятам.

— Кой ще го язди?

— Аз — сви рамене Кърт.

Найлс се изкиска. Подлизурковците край него се разсмяха гръмогласно.

— Не си ли малко едричък за жокей, а?

— Рейдър не мисли така.

— Продай ми коня си, Нортугей. Още сега, преди състезанието. Преди моят черен чистокръвен жребец да го победи така блестящо, че вече да не искам да го купя.

— Рейдър не се продава нито преди, нито след състезанието — каза Кърт, понечи да си тръгне, но спря, обърна се и попита: — Между другото, Лъвлес, знаеш ли колко е часът?

Без да се замисля, Найлс бръкна в джоба на жилетката си, но часовникът не беше там. Вдигна очи и забеляза многозначителната усмивка, която се появи на мургавото лице на Кърт. Найлс почервеня от гняв.

Кърт се обърна и се отдалечи, като се подсмивваше под мустак.

Със стиснати зъби Найлс Лъвлес процеди едва чуто:

— Проклет да е този нагъл северняшки кучи син!

ГЛАВА 23

За втори път през този ден Хелън седна на кухненската маса срещу Чарли. Слушаше разсеяна възбуденото, несвързано детинско бърборене. И през цялото време се чудеше къде ли е бащата на Чарли в този обеден час. Дали бе намерил място, където да му сервират храна? Или щеше да е принуден да ходи гладен цял ден? Всъщност какво ли я интересуваше дали той умира от глад?

— Допий си млякото — прекъсна тя момчето.

Когато изяде всичко в чинията си, Чарли дръпна ленената салфетка от врата си и попита:

— Време ли е вече?

Хелън се засмя и поклати глава. Цяла сутрин не беше спрял да пита дали е време да пекат курабийките. Тя пак му припомни, че трябва да свършат още някоя домакинска работя, преди да се заловят с печенето.

— След малко — повтори тя за кой ли път. — Съвсем скоро.

Хелън знаеше как се чувства Чарли. Колкото и да бяха приятни за нея тези последни часове заедно, все пак ѝ се щеше времето да лети, часовете да минават по-бързо. Но не като Чарли заради курабийките, а по съвсем друга причина.

Чак до края на деня нямаше да узнае чий кон е спечелил. Самото чакане я влудяваше. Последното нещо, което искаше, бе Нортуей да вземе наградата и въпреки това се люшкеше в желанието си — Рейдър да победи или да бъде победен.

В един миг си казваше, че това ще бъде една заслужена победа. Представяше си как мощният жребец лети по кръглата писта, оставя всички други далеч, далеч зад себе си и се стрелва победоносно през финалната линия.

А Найлс Лъвлес стои там и гледа, изпълнен със завист.

Но в следващия миг започваше да мисли по съвсем друг начин. Макар че ѝ се искаше да види породистия кон на Лъвлес победен безславно, тя се улавяше, че дълбоко в себе си се надява и се моли

Рейдър да не спечели. Ако едрият дорест жребец спечели и Нортуей вземе наградата, той и Чарли ще се върнат в Мериленд. И със себе си ще отнесат всяка нейна надежда да задържи фермата.

Денят минаваше, а Хелън ставаше все по-напрегната и подскачаше стреснато всеки път, когато големият стенен часовник във фоайето отмерваше кръгъл или половин час.

Дванайсет часът удари и отмина. Хелън и Чарли измиха чиниите. Дванайсет и трийсет. Това беше истинско мъчение. Един часът. Хелън съжеляваше, че не бе отишла на панаира. Един и трийсет. Какво ли, чудеше се тя разтревожено, става в този момент в града?

Два часът.

Часовникът на високата кула на методистката църква удари два пъти.

Кърт Нортуей лениво се бе изтегнал в един стол, облегнал гръб на стената пред „Червената роза“. Кръчмата беше затворена. Градът бе опустял. Всички бяха на панаира. Кърт беше сам на главната улица на Спениш форт.

Сит след обилното ядене заедно с шериф Купър и Ем Еликът, той седеше на слънце и дремеше, напълно отпуснат, уверен, че предстоящото състезание принадлежи единствено на Рейдър. Наградата беше негова.

И знаеше какво точно ще направи с нея.

Топлото време и тишината го унесоха и той заспа със заключени върху корема ръце и изпънати напред крака.

По празната улица бавно се зададе карета. В нея имаше жена. Тя забеляза самотния мъж на дървения тротоар и го позна. Потупа по покрива на кабината отпред и нареди на кочияша да спре.

Кърт спеше леко като котка и веднага усети присъствието ѝ. Повдигна предпазливо клепачи и едва забележимо отвори очи. Бляскава розова коприна изпълни цялото му полезрение.

Погледът му бавно се плъзна нагоре по широките розови поли. Присвитите му очи преценяващо преминаха по тънкия пристегнат кръст, плъзнаха се вяло към великолепните пълни гърди, не напълно прикрити от плътно прилепналата нагоре по тялото розова коприна. Блуждаещият му взор се спря върху пищната гола женска плът,

откриваща се над ниско изрязаното деколте, при което налетите гърди се издуха и изопнаха коприната така силно, сякаш гордата им притежателка полагаше огромни усилия да си поеме дъх.

Най-накрая погледът на Кърт стигна до красивото лице, оградено от тъмна коса, надиплена в сложна натруфена прическа.

Жената му хвърли усмивка. Той понечи да стане.

— Недейте — вдигна Ясмин Парнел ръка, — стойте си така.

— Не би трябвало да сте тук, госпожо Парнел.

— Защо не? — усмихна му се тя. — Капитане, намирам ли се в опасност?

— Наистина — отвърна той също усмихнат. — Има опасност да прелеете от роклята си.

— Значи вече забелязахте, че съм жена — разсмя се тя.

— Да.

— Радвам се. — Тя предпазливо се огледа наоколо. — Надявах се да забележите. Тръгнала съм за панаира. Разбрах, че ще се състезавате с вашия породист жребец днес следобед.

Кърт кимна.

— Смятате ли, че ще спечелите?

— Сигурен съм, че ще спечеля.

— Каква мъжка самоувереност. Харесва ми — усмихна му се тя и добави: — Обичам победителите. Ако спечелите, отбийте се у дома. Ще пийнем шампанско по този случай. — Тя показа върха на розовото си езиче и овлажни устни. — Победителят печели всичко, капитане.

Кърт вдигна вежда.

— И ще рискувате да разгневите Найлс Лъвлес?

Прелъстително закачливата усмивка на Ясмин изчезна.

— Не разбирам за какво говорите.

— Точно така, госпожо, не разбирате — съгласи се Кърт.

Ясмин сложи ръце на закръглените си бедра.

— Слушайте, янки, само да посмеете да направите пред някого дори най-малък намек, че...

— Бъдете спокойна, ще запазя тайната ви.

— Не ми харесвате, Нортуетей — изсъска злобно тя. — Вие сте едно самонадеяно северняшко копеле, което си въобразява, че всички жени ще хукнат след него. Е, добре, ето ви една, която няма да хукне!

Ясмин се въртна като вихрушка и забърза към каретата си, обидена от неговия отказ и твърдо решена да му го върне.

Настръхнала от яд, тя отиде на панаира. И без да губи време, успя да подшушне на спенишфортските дами, че онзи „янки на Хелън“ действително е „нейният янки“ в най-интимния смисъл на думата.

Всъщност Ясмин не вярваше, че разпространява лъжи. Според нея, от само себе си се разбираше, че щом красивият мургав Нортуей я бе отблъснал, без съмнение причината е бурна афера със зажаднялата за любов Хелън Кортни. Проклетата да е тази изстрадала двуличница Хелън. Би трябвало да се срамува от себе си.

Да спи с един презрян янки!

Когато дойде време за надбягването, Ясмин отиде на пистата при приятелката си — хубавичката закръглена Патси Лъвлес. Двете се хванаха под ръка, изпълнени с приятни предчувствия за голямата победа на Найлс. Минутни преди стартовия изстрел Найлс се присъедини към тях и застана помежду им. Ясмин собственически го хвана за ръката и му се усмихна пленително. Найлс нервно се покашля и с другата ръка обгърна Патси през кръста.

Тълпи от хора нетърпеливо се бяха скупчили около хиподрома. Часовниците отброяваха последните минути до четири часа и с всеки изминат миг въодушевлението нарастваше.

Джоли Гръбс стоеше облакътен на парапета точно пред финалната линия. А когато всички участници приближиха старта, Джоли изрече кратка молитва.

Четирийсет неспокойни, неудържими коне заеха местата си. За Рейдър бе изтеглен номер десет. На първа позиция застана породистият черен жребец на Найлс Лъвлес, възседнат от дребничък петдесеткилограмов жокей.

Секундите минаваха. Тълпата ревеше. Часовникът на кулата на Методистката църква започна да бие. Проехтя пистолетен изстрел. Конете се отделиха от стартовата линия и полетяха напред.

Състезанието започна.

ГЛАВА 24

Сърцето на Хелън подскочи, когато високият стенен часовник във вестибюла удари четири. Стиснала здраво зъби, вторачила празен поглед в голямата глинена купа пред себе си, Хелън започна да бие сместа по-бързо, по-силно.

— Пръскаш навсякъде! — извика Чарли.

Той седеше върху кухненския шкаф, държеше една току-що опечена курабийка във форма на човече. Имаше брашно по носа и едното ухо, мазно петно върху ризата и пръски бисквитено тесто по цялата си престилка, по лицето, косата, колената и дори между пръстите на босите си крака.

Беше му разрешено да разбърка първата доза тесто и през цялото време бе слушал „Чарли, внимавай, пръскаш навсякъде!“. Сега му се виждаше ужасно смешно, че и той може да й каже същото.

— Хелън, пръскаш навсякъде! — изпищя той пак и се разсмя.

Хелън излезе от унеса си и също се засмя. Беше оплескала всичко. Цялата й престилка и роклята бяха покрити с капчици рядко тесто. Тя смигна на Чарли и постави голямата купа до него. Потопи пръст в сместа и го залепи на върха на носа му. Той се изкиска и го избърса.

Минаваше пет часът, когато приключиха с печенето и украсяването на няколко дузини човечета с джинджифил. Измина още поне половин час, докато изчистят кухнята и доста повече време, докато самите те се почистят.

А когато свършиха цялата работа, на Хелън започна да й се струва, че времето наистина се влачи едва — едва. Нямаше представа кога да очаква Кърт. Ако Рейдър е спечелил състезанието, Кърт може да поиска да отпразнува победата. Може да отиде да пие в някоя кръчма. Или да играе комар. Или дори по-лошо.

Всъщност какво значение имаше? Ако щеше да заминава още днес, все едно беше какво ще прави през последната си вечер в Алабама.

Сенките се издължиха. Хелън нервно крачеше напред — назад по овехтелия килим във вестибюла. Беше толкова напрегната, че дори Чарли забеляза и попита дали не се е случило нещо лошо. Тя го увери, че всичко е наред. Каза, че няма нищо, което да я безпокои, но е малко задушно в къщата и дали не би искал да поизлязат навън.

В следващия миг Чарли вече беше изхвърчал през вратата, последван от притеснената Хелън.

Юнското слънце се спускаше над залива. Хелън неспокойно се поклащаше в любимия си плетен люлеещ се стол на предната веранда. Гледаше как Чарли лови светулки из широкия преден двор. Час по час тя ставаше, отиваше до южната страна на къщата и поглеждаше към алеята, оградена от двете страни с дървета. После въздъхваше и пак се връщаше на тръстиковия стол.

Най-сетне дочу далечния тропот на конски копита. Чарли също го чу.

— Капитанът се прибира! — извика той.

Остави на земята буркана със светулките, каза на Дом да ги пази и хукна покрай къщата.

Хелън го последва. Сърцето ѝ тупкаше неравномерно.

Кърт Нортуей се появи пред погледа им. Последните лъчи на залязващото слънце се пречупваха в красивата му тъмна коса. Усмиваше се.

Рейдър беше спечелил.

На Хелън ѝ прилоша.

Кърт дръпна юздите на Рейдър и слезе. В дясната си ръка държеше чисто нов куфар. Той кимна едва забележимо на Хелън и тя вдигна ръка към гърлото си.

После Кърт се усмихна на Чарли и попита:

— Нали не си забравил да си събереш дрехите?

Чарли енергично заклати глава.

— Хелън ми помогна.

— Добре — рече Кърт, остави куфара на земята и продължи към Чарли. — Донесъл съм ти подарък.

Чарли нетърпеливо пристъпи напред.

— Подарък за мен? Какво?

Кърт се обърна, извади от износените черни дисаги една кутия и я подаде на сина си. Чарли бързо смъкна капака, надникна вътре и

нададе радостен писък — в кутията бяха наредени фигурки на войничета, боядисани в ярки цветове. Момчето побърза да ги покаже на Хелън.

С блеснали от щастие очички Чарли се обърна отново към баща си и каза:

— Благодаря, капитане.

Изглеждаше толкова мил и сладък, както стоеше там, притиснал кутията с играчки към гърдичките си, че на Кърт му идваше да се пресегне да го вдигне от земята и силно да го прегърне.

— Няма защо — отвърна Кърт.

— Може ли да отида да ги подредя на леглото си?

— Да, може. Вземи и куфара със себе си.

— Добре, капитане!

Чарли се засили да го вдигне, но баща му го спря, грабна куфара от земята, обърна се към жребеца и тихо му каза да го вземе и да последва детето до плевнята. Чарли се разсмя, като види как Рейдър изцвили и поклати огромната си глава, а после, когато Кърт поднесе до муцуната му дръжката на куфара, той здраво я стисна в зъби. Помъкнал куфара в уста, едрият жребец послушно тръгна след Чарли, който радостно припкаше с новата кутия играчки под мишница.

Хелън и Кърт останаха сами, изправени един до друг.

— Няма ли да попиташ?

— Не е необходимо — отвърна тъжно тя. — Спечелил си. Моите поздравления.

По красивото му лице се разля широка усмивка.

— Рейдър изостави най-близкия си противник — жребеца на Лъвлес — с десет метра назад. Спечели, без да се изпоти дори.

Хелън се опита да се усмихне. Не успя.

— Това е чудесно — тонът ѝ далеч не беше убедителен.

— Ако съдя по гласа ти, май не мислиш наистина, че е чудесно.

— Съжалявам. — Тя си пое дъх и го погледна право в очите. — И така... кога ще заминавате?

— Кога искаш да замина?

Хелън сведе глава. Тя ритна едно камъче с върха на износената си обувка.

— Рейдър е спечелил състезанието. Сега имаш достатъчно пари, за да отидете в Мериленд.

— Всъщност нямам — заяви Кърт с усмивка.

Хелън рязко вдигна глава.

— Не можете да стигнете до Мериленд със сто долара? Цели семейства преживяват година дори с по-малко.

— Аз нямам сто долара.

— Нямаш... Похарчил си ги?

— Да, госпожо.

— Всичките?

— Почти.

Той скръсти ръце през гърди, отпусна се назад и зачака тя да каже нещо, но Хелън само продължи да го гледа безмълвно и тогава той попита:

— Не искаш ли да знаеш за какво съм ги похарчил?

— Не. Не е моя работа.

— Чифт работни коне, които ще заменят стария Дюк. Купих два здрави сиви коня за седемдесет долара. Ще ни ги докарат утре сутрин.

Хелън зяпна от учудване и се вторачи в него. Не можеше да повярва, че е чула правилно.

— Но... аз си помислих... че куфарът... казал си на Чарли да си събере...

— ... старите износени дрехи — довърши вместо нея Кърт. — За да ги изгорим. Купих му малко нови дрешки с останалите пари, след като платих за конете. — Той се разсмя гръмко и сърдечно. — До утре на обед ще съм отново на полето и ще продължа да ора.

Хелън бе онемяла.

Идваше ѝ едновременно да плаче и да се смее.

Значи той остава! Беше употребил цялата награда, за да купи коне и да ѝ помогне да задържи фермата си. А можеше да си вземе Чарли и да я изостави, но нямаше да постъпи така. Сърцето ѝ лудо биеше в гърдите. Идваше ѝ да се хвърли на врата му и да го притисне с всичка сила към себе си.

— Не знам какво да кажа — продума най-сетне тя. — Мислех, че... предполагам... отправих ти такава глупава заплаха и...

— Но не говореше сериозно. Сигурен съм. Никога не си искала да си тръгна, пък и аз не съм имал такива намерения. — Той се усмихна, отпусна ръце надолу и добави: — Сега разбираш, нали, защо не можех да позволя Рейдър да тегли рало?

— Разбирам. Много съм ти благодарна за това, което направи. Не можеш да си представиш колко съм ти благодарна.

Той кимна. Хелън изпитваше такова облекчение, че не бе в състояние да каже нищо повече. Само смутено промърмори:

— Е... сега... сигурно си уморен. Хайде... лека нощ — обърна се тя и понечи да тръгне.

— Почакай — извика Кърт, хвана я за ръката и лекичко я дръпна назад. Бръкна в джоба на ризата си и извади от там малка кутийка. — Донесох ти малък подарък.

Тя ококори очи също като Чарли.

— Подарък за мен?

— Не е кой знае какво — рече той, сякаш се извиняваше.

Хелън нетърпеливо отвори кутийката и извади една изящна седефена шнола.

— Да я носиш в косата си — каза той. — Забелязах, че онзи ден приятелката ти Ем имаше същата, и си помислих, че може би ще я харесаш. — Той сви широките си рамене, — но ако не искаш, не е нужно да я носиш, аз просто...

Хелън му подаде кутийката, забодде шнолата в косата си и я закопча.

— Много е красива. Благодаря, капитане.

Тя изглеждаше толкова мила и хубава, както бе застанала в падащия здрач с новата шнола в златистата си коса, че на Кърт му идваше да я грабне в обятията си, да я вдигне и силно да я прегърне.

— Няма защо, госпожо Кортни — усмихна се той.

ГЛАВА 25

В понеделник сутринта Найлс Лъвлес беше в лошо настроение.

Той седеше зад масивното махагоново бюро в просторната си кантора на главната улица. Голямото помещение беше затъмнено. Найлс не беше вдигал щорите на множеството прозорци и дори не беше отключил входната врата. Не искаше да вижда никого и не искаше никой да го вижда. Седеше навъсен в мрака и лекуваше главоболие. Много силно главоболие.

Все още не можеше да преживее удара от състезанието в събота, когато видя как един от най-добрите му чистокръвни коне бе победен. Трудно би понесъл загубата, срещу който и да е от участниците. Но да изгуби срещу дорестия жребец на един капитан от войската на Севера — това бе истинска катастрофа.

Надбягването беше голямо разочарование за него. Чувстваше се толкова неловко, че веднага взе Патси и си тръгна. А после под предлог, че в кантората го чака цял куп несвършена работа, остави Патси и отиде право у Ясмин Парнел. И побесня, като установи, че тя не е там! Беше влязъл, беше си налял едно силно питие и се беше качил горе да я чака.

Когато в седем вечерта тя най-после се върна, той вече беше пиян и разярен. И още по-пиян и разярен, когато тя отблъсна любовните му атаки, като му каза, че само иска да си почине и да се преоблече за танците на панаира. Изпрати го да си върви у дома при съпругата си. Патси му вдигна страхотен скандал, задето беше закъснял за вечеря и вонеше на алкохол. После се начумери, втурна се нагоре по стълбите и го заключи пред вратата на собствената му спалня.

Така че, вместо да празнува бляскава победа сред цяла тълпа благожелатели и почитатели, Найлс бе прекарал съботната вечер сам, пред чашката след мъчително поражение.

Както и по-голямата част от неделния ден.

Като ругаеше под носа си, Найлс се облегна на въртящия се стол и се хвана за тупкащите слепоочия. Затвори очи и продължи да проклина всеки и всичко, което му дойдеше наум. Накрая отвори очи, въздъхна отегчено и се замисли дали не е твърде рано да си налее едно по-силничко питие.

Бръкна механично в джоба на жилетката си и започна да търси златния часовник с диамантите. И още веднъж изпсува, като си спомни, че не е там. Побеснял от яд, Найлс се завъртя на стола си, изправи се, прекоси плюшения килим на кантората и се озова до задната врата.

Там спря, за да се успокои.

Когато пристъпи навън и застана пред тримата мъже, които търпеливо чакаха на пътеката, Найлс Лъвлес изглеждаше напълно спокоен. Погледна ги, любезно кимна на тримата по ред и те едновременно въздъхнаха с облекчение.

Найлс им се усмихна и рече:

— Момчета, влезте вътре за момент.

Той се обърна, прибра се в кантората, а мъжете с готовност го последваха.

— Кой от вас ходи до фермата на Бърк и скри часовника ми? — попита Найлс.

Хари Бойд изпъна яките си рамене.

— Аз, шефе! Аз ходих. Шерифът беше ли вчера там? Намерил ли го е? — едва успя да изрече Бойд, защото Найлс вече се бе нахвърлил върху него.

Нямаше и следа от предишната му престорена усмивка. Той сграбчи едрият мъжага за яката, дръпна уплашеното лице на Бойд на няколко сантиметра от себе си и просъска:

— Не, шерифът не го е намерил, а ти ще направиш най-добре, ако хубавичко си припомниш къде си го скрил.

Бойд започна да примигва объркано и изненадано и енергично заклати глава.

— Спомням си. Знам точно къде съм го скрил и...

— Добре. Иди тогава довечера там и го донеси — нареди Найлс и за да наблегне на думите си, го дръпна рязко за яката.

— Но защо? Мислех, че...

— Прави каквото ти казвам! — изръмжа Найлс и пусна ризата му. Хвана се отново за пулсиращите слепоочия и добави с презрителен тон: — И се разкарайте от очите ми, всички до един! Не мога да ви гледам!

След като бе смъмрен по този начин, Хари Бойд изчака да стане полунощ. После се качи на коня си и се отправи сам към имота на Бърк, като благодареше на бога, че имаше новолуние и не беше много светло. Той яздеше навътре в гъстата борова гора и се отдръпваше встрани, за да избегне в тъмното клоните на дърветата и шубраците под тях.

Когато най-после излезе от гората на открито, Бойд дръпна юздите. Пред него се простираше притихналата ферма с равните си ниви, старата, обърната към залива къща и разпръснатите пристройки. Голямата къща беше тъмна. Погледът му се насочи към плевнята. После се отмести към прилепените до нея жилищни помещения. Нямаше никаква светлина. Бойд въздъхна облекчено.

— Лесна работа — прошушна на себе си той, за да се успокои.

Слезе от коня, върза го за един висок бор и се запъти към пристройките в далечината. Под булото на мрака той приближи до плевнята и мина на пръсти покрай оградата, зад която беше прибран големият дорест жребец. Очакваше, че конят ще го подуши и ще изцвили, затова през няколко крачки спираше и се слушваше.

Откъм тъмната кошара не идваше никакъв звук.

Бойд стигна до отворената врата на старата плевня. Мушна се вътре и примигна. Не виждаше нищо. Беше тъмно като в рог. Едва успяваше да различи очертанията на собствената си ръка, ако я вдигнеше към лицето. Трябваше опипом да намери мястото, където беше скрил часовника.

Той преглътна с мъка, опъна ръце напред като слепец и бавно тръгна навътре през тъмнината. Започна полека-лека да се ориентира. Спомни си къде точно беше стълбата, която водеше към сандъка с царевичата, и бързо се отправи натам.

Само след няколко мига протегнатите му ръце опряха в разнебитената стълба. Хари Бойд зарадвано поклати глава в тъмното. Надяваше се, че прогнилите дъски ще го издържат още веднъж и

започна да се изкачва. Като стигна до площадката, тихичко изсумтя, подпря се на ръце и скочи горе.

От стръмния покрив на плевнята проникваше слаба лунна светлина. Но това изобщо не му помагаше да се ориентира по-добре. За щастие, Бойд си спомняше точно под коя купчина царица беше скрил часовника. Трябваше само да се добере до нея, да отмести няколко кочана, да вземе часовника и да изчезне колкото може по-скоро.

Едрият мъжага запълзя на колене и лакти покрай няколко подредени купчини царица. Изведнъж му се докыха, но знаеше, че трябва да се въздържа. Спря, вдигна ръка да затисне носа и устата си, стисна здраво очи и зачака да му мине. След това пак тръгна. Като стигна до купчинката отдясно на високия прозорец, се ухили в тъмното.

Обзет от нетърпение да вземе часовника и да се маха, клекна на пети и започна да загребва царевичните кочани и да размества останалите. Протегна широката си длан към скривалището и разпери пръсти с надеждата, че ще докосне хладния гладък метал.

Напипа само царевична шума и груби дъски. Мушна ръка още по-навътре, порови уплашено из сандъка, но не извади нищо.

Нахвърли се върху купчината като побъркан и започна да мята кочаните, накъдето му падне, да загребва яростно, забравил, че трябва да пази тишина. Пръхтеше и пшкеше като разярен бик, трещеше и блъскаше в стремежа си да открие часовника.

Застанал на четири крака, побеснелият Хари Бойд откърти дъска от сандъка и разпиля зърно и шума навсякъде. Останал без дъх, с разтуптяно сърце, той се изправи на колене. Идваше му да закрепчи.

Но викът замря в гърлото му и той застина от ужас, когато изневиделица от мрака се появи една ръка и с всичка сила стисна устата му. Бойд ококори очи от страх и едва не си глътна езика.

— Това ли търсиш? — чу той зад гърба си дълбок, нисък глас.

Диаманти проблеснаха в неясната светлина. Златен джобен часовник, окачен на лъскава златна верижка, бавно се спусна пред лицето му и започна да се поклаща напред — назад, напред — назад пред уплашения му поглед.

Разтрепереният Хари Бойд се вцепени, не смееше да диша, не смееше да мръдне. Сигурен беше, че следващото нещо, което ще види

или усети, е стоманеното дуло на пистолет. Огромните мускулести ръце висяха безпомощно надолу. Очите му святкаха от страх.

Кърт свали ръка от устата му и пристъпи пред коленичилиия мъж.

— Зададох ти въпрос — рече тихо Кърт и размаха часовника на сантиметри от носа на Бойд. — Отговаряй!

Бойд бързо започна да кима с глава, като се мъчеше да преглътне, та да събере достатъчно слюнка и да заговори. Най-накрая успя да изграчи дрезгаво:

— Можеш да го задържиш. Можеш да вземеш часовника. Аз ще...

— Не ми трябва часовникът на Львлес. Не ми трябва нищо, което е на Львлес. — Кърт се протегна, откопча горния джоб на ризата му и пусна часовника вътре. — Занеси му го. И непременно му предай следното: аз лично ще се погрижа той никога да не докопа с мръсните си ръце дори един-едничък акър от земята на госпожа Кортни. — С една ръка Кърт закопча отново копчето на дрехата му. — Ще запомниш ли каквото ти казах?

— Да, сър — изхълца Хари Бойд.

— Стани!

Хари Бойд се изправи с мъка.

— Нещо друго?

— Да. Това е частна собственост. Ти си навлязъл незаконно в пределите ѝ. Ако още веднъж те хвана — заяви хладно Кърт, — ще те убия.

ГЛАВА 26

Тук почиват в мир войни на Севера.
Непознати гости.
Далеч от роден дом.
Те също загинаха за своята родина.

Кърт стоеше в тихата ранна утрин и внимателно разглеждаше епитафията, издълбана върху новия дървен надгробен знак. Той сведе почително глава и произнесе кратка молитва за падналите братя по оръжие.

Пред краката му бяха гробовете на тримата юнионистки войници, които Джоли бе погребал в един край от имота на Хелън. Юнионистки войници от флотата на Фарагът, които бяха загубили живота си в битката при Мобайл.

Кърт вдигна глава.

Присви очи и се взря в далечния хоризонт на север... към дома. Щом дойде есента, той ще напусне това място. Най-после ще се завърне къщи, в Мериленд. А тези мъже никога нямаше да се приберат у дома. Тази плодородна земя на Алабама беше последното им вечно жилище.

Кърт се отмести от гробовете, обозначени с гравирания дървен знак. Слънцето вече изгряваше, а на него му предстоеше доста работа. Той няма да напусне Алабама, докато не свърши цялата работа. Не би могъл с чиста съвест да си отиде къщи, ако най-напред не се е уверил, че Хелън няма да загуби своя дом.

Твърдо беше решил тя да запази обичаната от нея земя. Работеше неуморно от зори до мрак, за да изоре и засее. С двата здрави сиви коня, които дърпаха ралото пред него, чертаеше дълги, прави бразди, докато го заболят ръцете и добиеше чувството, че са изтръгнати от ставите му, а краката му се уморяваха дотолкова, че едва успяваше да

върви. Работеше, докато усети, че не може да държи ралото нито минута повече и не може да направи нито крачка напред.

А после решаваше, че може още.

И продължаваше нататък, а палецото слънце на Алабама удряше право в уморения му гръб. През дългия горещ ден дрехите му прогизваха от пот и залепваха по разгорещеното му тяло. Мъчеше го жажда. Непрекъсната жажда. Сякаш устата му бе „пълна с памук“, както би казал Джоли.

Но това нямаше значение.

Единствено важно бе, да се засее колкото може по-скоро. Кърт изцяло бе погълнат от постигането на една — единствена цел: да се погрижи Хелън Кортни да добие обилна реколта през есента — реколта, която ще ѝ осигури достатъчно пари, за да посрещне непосилните поземлени данъци, да му плати заплатата и когато си тръгне, да я остави с необходимите средства за един приличен живот, така че да може да преживява спокойно, без непрекъснатата тревога, че Найлс Лъвлес ще ѝ отнеме фермата.

Неговото цялостно, неотслабващо отдаване на изтощителната работа не убягваше от погледа на Хелън. С всеки изминат ден, като го гледаше как се труди търпеливо сред напечените от жегата ниви, у нея нарастваше едно безмълвно възхищение. Всеки ден той се прибираше чак по здрач, разгорещен, уморен, мръсен.

Тогава тя поглеждаше през прозореца на кухнята и го виждаше, застанал край кладенеца, как сваля канчето от куката и пие. Изпиваше по няколко канчета.

Виждаше крайното изтощение, изписано на красивото му лице. Наблюдаваше го как се подпира уморено на кладенеца, докато жадно гълта студената вода. Не пропускаше да забележи, че по цялото му високо стройно тяло нямаше ни едно сухо местенце. Работната му риза лепнеше по гърба, гърдите, раменете. Лицето му винаги бе покрито със ситен прах от червената пръст. Капки пот се стичаха по бузите и голия му врат. Катраненочерната коса бе мокра и прилепнала по главата.

В тази топла юнска вечер Хелън отново гледаше как Кърт Нортуей сваля мръсната си работна риза и я мята върху кладенеца.

После вдига канчето, пълно догоре с вода, обръща се, навежда се и го изсипва върху тъмната си коса. Със затворени очи той се усмихва, изправя глава, а хладната вода се стича на вадички по мръсното му лице, спира върху дългите черни мигли и продължава надолу по голата гръд.

Хелън не можа да сдържи усмивката си, докато наблюдаваше този чисто мъжки жест. Една жена никога не би изляла вода върху главата си, колкото и да ѝ е топло.

Само мъж би постъпил така.

Тя се усмихна още по-широко, когато той вдигна ръце да избърше водата от очите си, после се разтърси като някакво огромно куче и отметна мократа си коса назад от лицето. Даже ѝ се стори, че успя да чуе дълбоката му въздишка на задоволство. Но когато загорялата му ръка се плъзна по твърдия корем и разтри водата по гладката, стегната плът, Хелън изведнъж се почувства виновна, като че ли бе надничала през нечий прозорец. Това беше посегателство над правото му на уединение.

Тя побърза да извърне глава и гузно призна пред себе си, че за неин срам, бе изпитала истинска наслада от това шпиониране. Обзе я тревога, като осъзна, че толкова ѝ бе харесало. Какво ли ѝ ставаше?

Хелън се намръщи.

Нима забравяше кой е този мъж? Да не би за миг да бе изскочило от ума ѝ, че той е янки? Внезапно съжали, задето бе изгорила униформата му. Прииска ѝ се той все още да бе облечен в ония кавалерийски панталони с жълтите кантове, за да няма какво съмнение кой всъщност е.

Хелън яростно стисна зъби. Та нали само преди седмица тя развълнувано го уверяваше, че никога няма да забрави, че е носил униформата на омразния враг? И че не иска да забрави. Никога. Че ще помни, докато е жива. Че ще отнесе омразата към него и войската от янки — убийци заедно със себе си в гроба.

Мили боже, дали наистина бе започнала да забравя?

Не!

Не беше. И никога няма да го допусне.

Работата малко понамаля, когато всички ниви окончателно бяха засети. Все още имаше какво да се прави, но Кърт успя да намери време, за да се заеме с изпълнението на своя нов план. Той се наговори с Чарли и Джоли и ги предупреди да не издават тайната.

Тихомълком започна да сваля прогнилите стъпала, които водеха към брега. Когато и последната стара дъсчица бе откъртена, взе една коса и разчисти обраслата пътека от заплетени лиани, избуяли плевели и храсталак. Когато приключи с изсичането на широка пътека през гъстата като в джунгла растителност, той насъбра всички излишни дъски, които можа да намери. Джоли му помогна, като тайничко довлечаше още дървен материал на мястото на строежа и винаги внимаваше Хелън да не го забележи.

Чарли бе извън себе си от радост заради тези стъпала. Нееднократно го бяха предупреждавали да внимава да не каже нещо пред Хелън и да провали изненадата, но той едва се сдържаше.

Хелън усещаше, че става нещо. Огромните кафяви очи на Чарли през цялото време искряха дяволито. Той все шушукаше нещо на Джоли, стрелваше Хелън с поглед и закриваше уста с ръка, за да мълчи.

Тайната най-сетне бе разкрита, когато един ден, рано сутринта, Хелън се събуди от удари на чук. Заинтригувана от необичайните звуци, тя бързо се облече и отиде да провери какво става. Погледна към хамбара, но не видя никого. Ритмичното чукане сега не се чуваше така силно, както от нейната спалня. Това я озадачи.

Влезе обратно, разходи се из къщата и излезе на предната веранда.

Чукането се чуваше по-силно, по-близко.

— Какво по... — зачуди се тя.

Спусна се по стъпалата на верандата, забърза през широкия двор и се насочи към мястото, откъдето долиташе блъскането на невидимия чук. Някъде надолу. И стигна стръмната скала. Тя пристъпи към ръба. Там, където навремето беше старата прогнила дъсчена пътека, сега имаше чисто ново стъпало. Хелън предпазливо стъпи върху него и погледна надолу. Право под нея бе коленичил Кърт с чук в ръка и заковаваше една точно измерена летва на мястото ѝ.

Той ремонтираше стъпалата!

Нова широка пътека бе прокарана до долу чак до водите на залива. Старата разнебитена стълба беше свалена и махната оттам. Нови дървета бяха премерени и нарязани, за да се изградят наново стъпалата и централната колона. И всичко това беше направено, без тя да разбере. Ето защо Чарли напоследък беше така въодушевен. Той е знаел за строежа и е умирал от нетърпение да ѝ каже.

Хелън се вторачи изумена в Кърт.

Той беше без риза. Без обувки. Голото му тяло блестеше от пот. Гладките мускули по гърба му се свиваха и разпускаха при всяко вдигане и слизане на ръката, докато удряше с чука. Между устните си държеше няколко дълги пирона, а до него бяха струпани пет — шест правилно изрязани дъски.

— Какво правиш? — чу тя собствения си нелеп въпрос.

Той погледна нагоре и се усмихна с пироните в уста. Изправи се, без да пуска чука, извади полека пироните и каза:

— Хайде да видим дали ще се сетиш.

— Ремонтираш стълбището на дядо Бърк.

По израза на лицето ѝ Кърт позна, че е безкрайно доволна, и кимна.

— Скоро ще можеш да се спускаш по стъпалата и да ги броиш също както едно време, когато си била малка.

Хелън се учуди, че той си спомня какво му беше разказала и се изчерви.

— Съмнявам се, че ще мога често да се измъквам оттук, но ще бъде наистина чудесно пак да има стълба до долу. — Тя седна на горното стъпало. — Каква прекрасна изненада. Нямах никаква представа.

Кърт клекна, като все още държеше чука.

— Чарли успя да пази всичко в тайна?

— Успя, да му се не начуди човек. И сега ми е съвестно. Развалих голямата изненада, нали?

— Би могла да се престориш, че не знаеш нищо.

— Точно така — веднага се съгласи тя. — Ще го оставим той да ми каже. И да ми покаже.

— Много съм ти благодарен — рече Кърт, като сложи ръка на гърдите си и тогава изведнъж се сети, че е без риза. Веднага пусна чука и се пресегна да вземе захвърлената настрана дреха. После

добави с виновен вид: — Извинявай, госпожо. Знам, че обещах да престана да ходя гол до кръста и...

— О, забрави за това, капитане. — Хелън взе ризата от ръцете му и я сложи на стъпалото до себе си. — Ако така ти е по-хладно, не виждам нищо лошо да ходиш гол до кръста — после бързо смени темата. — Скоро ли ще довършиш стълбата?

Кърт завъртя глава.

— Най-много още два — три дни.

— Нямам търпение — призна искрено тя.

— Наистина ще ни върши хубава работа тази пътека — рече Кърт и вдигна ръка да избърше потното си чело. — Чарли и Джоли сигурно доста често ще я използват. Вече няма да се налага да заобикалят толкова много, когато слизат до кея да ловят риба.

Тя кимна усмихната.

— Пък мисля, че и аз от време на време ще прескачам нощем до долу да поплувам.

— Тъхъ — съгласи се Хелън.

— А ти... — осмели се да добави той, като гледаше спокойната водна шир, обагрена в червено от изгриващото слънце — ти ще можеш понякога да се разхождаш следобед край залива.

Новата стълба скоро беше готова.

Но Хелън се правеше, че не знае нищо. Заради Чарли. А също и заради Джоли. По душа той беше едно голямо дете и беше също толкова зарадван и въодушевен, както и петгодишното си другарче.

В деня, когато целият „строителен обект“ бе завършен, Чарли скочи веднага след вечеря, отиде до стола на баща си и прошепна нещо в ухото му.

— Да — каза Кърт. — Можеш.

Чарли хвъркна покрай масата към Джоли. Кърт и Хелън си размениха бързи затворнически погледи. Чарли нищо не забеляза. Нито пък Джоли, защото в това време детето му шепнеше в ухото, че трябва да вземе неговата червена кърпичка.

Хелън се включи в играта и след малко вече я водеха със завързани очи през предния двор към скалата: Чарли — хванал едната ѝ ръка, а Джоли — другата.

— Само още няколко крачки — каза Чарли.

— Почти стигнахме — подкрепи го Джоли.

Усмихнат, с ръце в джобовете, Кърт вървеше след тях.

— Спри! — извика Чарли. — Спри точно тук, Хелън.

Тя спря и зачака. Джоли се пресегна и свали превръзката от очите ѝ. Хелън се ококори и закри лице с ръце.

— Нова стълба! — възкликна тя. — Не мога да повярвам! Прекрасно! Прекрасно!

И тя продължи възбудено да бърби каква „страхотна изненада“ бе това и че „изобщо не предполагала“ и „толкова се радвала, че нямала думи“. Чарли пляскаше с ръце и крещеше от удоволствие. Джоли клатеше побелялата си глава и се смееше щастливо. Кърт се хилеше и мълчаливо одобряваше чудесната ѝ актьорска дарба, която ѝ помогна да достави радост на едно сладко малко момченце и един добър старец.

Истински щастлива заради новата пътека, Хелън спонтанно се обърна, прегърна сърдечно Джоли и му благодари. После бързо коленичи и силно притисна Чарли към себе си, преди той да усети какво става и да успее да се възпротиви.

— Това е най-прекрасната изненада в живота ми. Много благодаря.

Тя се изправи усмихната.

Чарли наведе русата си главица на една страна и невинно попита:

— Хелън, няма ли да прегърнеш и капитана?

Хелън изведнъж се стресна. Кърт също. Спогледаха се неспокойно. За момент настъпи неловко мълчание, но в следващия Хелън протегна ръка и Кърт я пое.

— Благодаря — каза тя и за миг ѝ се стори, че той изглежда обиден, задето бе отказала да го прегърне.

Чарли обичаше новото дървено стълбище така както и Хелън, когато беше дете. Пъргавото момченце тичаше нагоре — надолу по няколко пъти на ден, а в ушите му отекваше предупреждението на някой от възрастните, който викаше след него: „Чарли, гледай си в

краката!“, „Чарли, не бързай толкова, ще си строшиш врата!“, „Чарли, не се приближавай до водата!“

А за Джоли новото стълбище сякаш беше дар божи. Когато ходеше за риба, вече не беше нужно да върви пеш почти половин миля, да заобикаля зад плевнята и скалата, за да се спусне надолу до кея точно под къщата на Хелън. Сега той трябваше само да се спусне по стъпалата.

Петдесет и две.

Чарли ги беше преброил. С помощта на Джоли, момчето не можеше само да брои до толкова. Джоли беше много доволен, че имаше удобна възможност да го научи.

Когато дойде Четвърти юли, новото стълбище се оказа много полезно. Заедно с Чарли, Хелън приготви великолепен обяд за пикник и четиримата слязоха долу. Към залез седнаха на едно одеяло близо до водата и похапнаха пържено пиле, шунка, пресен грах, пълнени яйца, кифлички с мая и ягодов сладкиш с много сметана.

Спусна се здрач и те се изкачиха обратно по стълбата. Прекараха вечерта на предната веранда, като наблюдаваха фойерверките отвъд Мобайлския залив. Чарли пискаше и пляскаше с ръце всеки път, щом нощното небе се озаряваше от пъстра и ярка експлозия. Джоли пляскаше и викаше заедно с него. Две щастливи деца, омагьосани от чудото на това невероятно представление.

Но между взривовите от пъстроцветни звезди Джоли забеляза, както бе правил неведнъж, че Кърт и Хелън продължават да се държат учтиво като непознати. Пред него и пред Чарли поддържаха изискано вежлив тон, но бездната между тях бе все така дълбока.

Джоли разбираше.

Те съзнателно избягваха да срещат погледите си. Никога не се обръщаха направо един към друг. Бяха седнали на колкото е възможно по-голямо разстояние един от друг, за да наблюдават зарята: — Хелън — в люлеещия се стол в най-северния край на верандата, а Кърт — изтегнат на стъпалата на верандата.

Джоли забеляза всичко това, но не каза нищо.

Джоли Гръбс умееше да се оправя не само с чувствителни петгодишни дечица. Той имаше много добър подход и към трудни възрастни.

Старецът нито веднъж не се опита да сближи Хелън и Кърт. Ако те предпочитаха да си останат двама необщителни непознати, които се държат на разстояние, или пък, ако след време станеха най-добри приятели — това си беше тяхна работа, не негова.

Освен това, той едва ли щеше да успее да ги убеди, че да живееш с миналото или да държиш на старата омраза е ужасна загуба на време. Това те трябваше да открият сами. Нека самият живот ги научи как да го живеят.

Те бяха разумни, чувствителни, почтени.

А също и млади, здрави, красиви.

И без съмнение — самотни.

ГЛАВА 27

В Спениш форт лятото настъпи.

Дълги жарки дни. Безкрайни душни нощи. Непрестанна лепкава и влажна жега здраво беше притиснала дълбокия Юг и щеше да го държи така до края на сезона. Беше тежко, задушно време, дори при изгрев. А по обед източният бряг вече пъшкеше под високото, ослепително слънце.

Докато безконечните знойни следобеди се влачеха вяло към късния летен залез, често се надигаха буреносни облаци и небето рязко се смрачаваше. Светкавици проблясваха и разцепваха черните небеса с назъбени огнени линии, а прозорците на старата ферма дрънчаха от тътена на гръмотевиците.

Понякога огромните бели мълнии създаваха достатъчно енергия, за да се разрази кратка дъждовна буря. В такива случаи небето се разтваряше и водната стихия безмилостно шибаше земята, блъскаше наклонения покрив на къщата и обливаше обраслите с мъх дъбове.

Кратък отдых след мъчителния зной.

Но щом бурята отминеше, слънцето отново се показваше и ставаше по-горещо и влажно от всякога. Трудно беше да се диша, още повече да се работи.

С настъпването на унищожителната влага и горещина в земите на Юга, Хелън усети, че става все по-сприхава и избухлива.

Не към Чарли.

Никога към очарователния, жизнерадостен Чарли. Тя вече твърде много обичаше малкото русо момче, чийто смях сгряваше сърцето ѝ.

Изблиците ѝ на гняв бяха насочени единствено към смуглия баща на Чарли Нортуей. Напоследък все по-често се нахвърляше върху него. Но той никога не се стряскаше и това напълно я обезсърчаваше.

Колкото и силно да се гневеше, каквито и ненавистни думи да отправяше към него, хладнокръвният янки оставаше невъзмутим. Кърт никога не повишаваше тон. Никога не спореше. Никога не ѝ се караше. Просто продължаваше да си върши работата — да плеви, да прекопава,

да прорежда насажденията, да подрязва. Трудеше се усърдно в продължение на дълги часове под палещото лятно слънце.

Търпеливо. Спокойно. Невъзмутимо.

С едно изключение, онзи ден, когато тя беше предложила Рейдър да оре, никога не бе показвал пред нея някакво вълнение. Абсолютно никакво. Което, разбира се, можеше да означава само едно нещо — големият красив чистокръвен кон беше от особено значение за него. А тя естествено, не беше и затова нейната враждебност изобщо не го притесняваше. Не че неговото отношение я интересуваше. Разбира се, беше й все едно.

И все пак, по никакъв начин не можеше да го разбере. Не можеше да проумее що за човек е. Той оставаше загадка за нея — мълчеше, но се бореше с всички сили фермата й да процъфти, страдаше безмълвно и работеше усилено, колкото и да не й се щеше да признае, той работеше по-упорито, отколкото бе необходимо. Вършеше много повече, отколкото се искаше от него. Едва ли щеше да направи нещо повече дори ако фермата беше негова собственост.

Сякаш самата работа му доставяше удоволствие. С огромно старание бе направил пътека от каменни плочи през предния двор до новите стъпала към залива. Беше се погрижил да окастри и прорези храстите. Ливадите бяха окосени и оплевени. Избуялите чемшири покрай двора бяха подрязани и оформени в нисък жив плет.

Хелън трябваше да признае, че нейният отдавна занемарен дом започваше да изглежда също както едно време.

Севернякът винаги беше зает с изпълнението на някакъв план и Хелън често вдигаше глава от всекидневните си задължения, за да го погледа скришом.

Гол до кръста. Загорял от слънцето. Красива гледка, която винаги я вълнуваше.

Неведнъж бе позволявала прехласнатият й поглед да се плъзга бавно надолу от лъскавата му катраненочерна коса към силната бронзова шия и гладките широки рамене. А после към гърдите, покрити с къдрави черни косъмчета. Черни като нощ, те се стесняваха и превръщаха в тъмна линия, която преминаваше през средата на плоския му корем и се губеше надолу под панталоните, прилепнали по стройните бедра и крака.

Беше гъвкав като пантера, мъжествен, привлекателен. Той наистина я привличаше. Безумно. Мургав и съблазнителен, той беше от онези мъже, които събуждаха срамни мисли у благочестивите дами. Външният му вид можеше да наруши душевното равновесие на която и да било жена.

Само като го гледаше с тези изпъкнали, изваяни мускули, излъчващи силен животински магнетизъм, пулсът на Хелън се учестяваше, лицето ѝ пламваше, гърлото ѝ пресъхваше.

И това я караше да се чувства ужасно виновна. И тя се ядосваше. Ядосваше се повече отвсякога.

Проклет да е този хладнокръвен, сдържан янки и мрачната му заплашителна мъжественост.

Кърт не беше толкова хладнокръвен и сдържан, колкото смяташе Хелън. Още от онази първа сутрин, когато тя бе смъкнала шапката от главата си и слънцето бе превърнало в ореол дългата ѝ златиста коса, той винаги бе чувствал, против волята си, едно смътно вълнуващо желание.

Седмиците минаваха, безмилостната жега настъпваше все по-настойчиво и това неясно вълнение с всеки изминат ден неумолимо се превръщаше в силна жажда.

Мъжествено се беше борил с непрестанния си копнеж, но безуспешно. Хелън Кортни беше млада, хубава и много привлекателна. Той я желаше повече, отколкото тя някога би помислила дори.

Беше си казал, отново и отново, че всъщност не желае точно Хелън Кортни, а само онова, което тя vyplъщава. Чувственост и топла женственост. Гъвкаво, стройно тяло. Копринена златна коса. Омайващи сини очи. Нежни устни, обещаващи истинска наслада.

И все пак, колкото и да си повтаряше, че желае не Хелън, а просто жената у нея, хубавата жена, знаеше, че това не е истина. Обаятелната Ясмин Парнел, без да ѝ мигне окото, му се беше предложила в онзи ден на Болдуинския областен панаир. Можеше да я има. Само да пожелаеше, можеше да отиде посред нощ в дома ѝ — още тази нощ — и Ясмин с радост щеше да го посрещне в леглото си. Па макар и Найлс Лъвлес да е бил там малко преди това.

Тази идея ни най-малко не го изкушаваше.

Познаваше десетки жени като Ясмин Парнел. Когато беше много млад и много наивен, и много безразсъден, бе прекарвал не една нощ в обятията на такива жени. „Палави“ омъжени жени. Разюздани. В техните кревати бе научил изкуството на любовта. Те му бяха показали как да доставя удоволствие на една жена. Кои са най-чувствителните места, за да ги докосва, милва и целува. И как точно да ги докосва, милва и целува. Той беше схватлив ученик и бе усвоил уроците добре.

Но през всички тези години, с всички тези обиграни жени, той никога не бе познал онзи сладък копнеж, който се бе събудил у него още щом зърна за пръв път младата, красива и съвсем невинна Гейл Уитни. Доверчивото момиче, което бе станало негова жена.

Сега същото сладко мъчение, същото изгарящо желание го бе обзело отново. Той искаше изпълнената с младост прелестна, непорочна Хелън Кортни. Улавяше се, че мисли за нея, когато не е пред погледа му. Нощем, докато лежеше в горещия мрак до спящия си син, не мислеше за нищо друго. Образът ѝ като божествено видение изплуваше ярко в съзнанието му и го възбуждаше. Искаше да я люби. Да я люби по всички възможни начини. Да я накара да тръпне, да ѝ доставя удоволствие. Да гледа право в очарователните ѝ сини очи, докато я води към висините на екстаза.

Искаше да я държи гола в прегръдките си. Да чувства бледата ѝ, нежна кожа до своята разгорещена плът. Искаше тя да е близо до него, толкова близо, че пленителният ѝ аромат на жена да го омае и да разпали бурна страст. Искаше неговото име да трепти на устните ѝ, докато той я носи към еротична еуфория.

Искаше пак да я грабне от градината ѝ и да я отвлече на Рейдър. Да остави и фермата, и Чарли, и Джоли, и тежката работа, и целия досаден свят далеч зад тях и да забравят всичко. Да намери едно приятно закътано местенце сред гъстата тропическа растителност под скалите, където двамата биха могли да захвърлят всички забрани заедно с дрехите си и да споделят радостта, позната единствено на влюбените.

Да, той искаше Хелън.

И силно подозираше, че причината за мрачното настроение на Хелън бе свързана повече с него самия, отколкото с летния зной. Тя също чувстваше това неудържимо влечение и дива страст. Кърт беше сигурен, че е така.

Но тя отричаше. Не искаше да признае дори пред себе си, че жадува за любов. Не можеше да си признае, че изпитна нещо, макар и само първична похот към един янки, който заслужаваше само нейното презрение и омраза.

Дойде края на юли.

Още една гореща, задушна нощ на източния бряг на залива Мобайл в Алабама.

Кърт даже не се опита да си легне. Каква полза? Защо да се мъчи да лежи, да се върти в кревата и да рискува да събуди Чарли?

Усмивка пробяга по устните му. Чарли знаеше нов начин за разхлаждане нощем. Естествено, Джоли го беше научил.

— Искаш ли да ти покажа? — попита го Чарли, преди да си легне.

— Разбира се.

— О'кей! Гледай сега, капитане, гледай ме. После... после... можеш и ти да правиш така.

Със светкавична скорост Чарли свали нощницата си и остана само по гащички. След това се качи на леглото, изтегна се по гръб и взе солницата от нощното шкафче до него.

В солницата нямаше сол, а вода. Чарли обилно се наръси с нея и докато хладните капчици се сипеха по ръцете, краката и гърдите му, той не спираше да се смее. Кърт също се разсмя. И когато Чарли му подаде солницата, се наръси.

— Хубаво е — съгласи се Кърт.

— Нали ти казах! — възкликна Чарли.

— Да, сър, вярвам, че това ще свърши работа — рече Кърт и духна лампата.

Но не свърши работа.

Той го знаеше през цялото време. Чарли заспа почти веднага след като изгаси светлината, но баща му не можа. Капчиците вода се изпариха. Кърт излезе навън и седна на верандата. Пое дъх бавно и дълбоко.

Нощният въздух беше горещ и влажен. Наситен с тежкия аромат на магнолии. Непреодолимо чувствен. Прелъстителната сила на това

полутропическо място се увеличаваше от мисълта, че Хелън спи сама в огромната тъмна къща. Почти до него, а всъщност толкова далеч.

Едно изкушение, което за него ще остане недостижимо.

Кърт стисна зъби. Не беше трудно да си представи, че е на верандата пред отворената врата на спалнята и после безшумно се промъква вътре. Пъхва се в леглото ѝ. Люби я в лепкавата влажна жега. Усеца как разгорещеното ѝ мокро тяло се вие до хлъзгавата му, обляна в пот плът.

Кърт скочи на крака.

Стисна здраво юмруци, коремът му неволно се изопна и той се отпрати към задния двор.

Хелън лежеше в прелъстителния мрак, изнемогваща от задуха. Неподвижният нощен въздух бе натежал от влага и горещина. Всепоглъщащото сладникаво ухание на магнолиите изпълваше душната спалня. Беше твърде топло, за да заспи. Нощницата ѝ бе залепнала по тялото, кожата я сърбеше. Никакъв полъх откъм залива не помръдваше провисналите пердета, не галеше пламналата ѝ кожа.

Беше неспокойна. Чувстваше се толкова отвратително и неудобно, че не можеше да лежи нито миг повече.

Безпокойството ѝ нарастваше и от мисълта, че Кърт Нортуей спи отгътък в жилището край плевнята. Горещото ѝ лице пламна още повече, когато си представи какво ли би било да го целуне. Не за пръв път си фантазираше подобно нещо.

„Не — промълви тя наум и яростно отхвърли тези мисли. — Не, не. Не исках, Уил, не го направих нарочно.“

Хелън седна в леглото и се пресегна за резбованата дървена кутийка на нощното шкафче. Отвори нервно кръглото капаче и притисна треперещи устни към мъничката снимка вътре. Остана така задълго, здраво прегърнала до гърдите си медальона с образа на Уил.

Но когато го постави обратно на мястото му, погледът ѝ бе привлечен от нещо друго върху нощното шкафче. Изящна седефена шнола, обляна от ярък сноп лунни лъчи.

Когато протегна ръка към блестящото украшение, от устните на Хелън се изтръгна въздишка почти като ридание. Спомни си как Кърт се бе усмихнал онази вечер, когато ѝ подаде подаръка. Пръстите ѝ

преминаха по нежните форми на шнолата. Тя инстинктивно праметна разпуснатите си златни коси от лицето, издърпа ги назад.

Затвори очи и поклати глава, но напразно. Колкото и силно да стискаше очи, колкото и да се мъчеше да изхвърли от съзнанието си греховните мисли за целувките на един янки, тя продължаваше да си представя огнените устни на смуглия, красив Кърт върху своите.

Кърт я целува. Кърт я целува отново и отново, тя го моли да спре, но се надява, че няма да го направи.

Хелън стисна зъби и скочи от леглото.

Боса, облечена само в мократа от пот нощница, тя се запъти право към вратата на спалнята и излезе на окъпаната от лунна светлина веранда.

Кърт стъпваше съвсем тихо. Заобиколи тъмната къща, прекоси предния двор и стигна до новото стълбище към залива. Обзет от нетърпение, той прескачаше по две — три стъпала наведнъж и бързо се спусна покрай скалата долу до водата.

Луната грееше, огромна и ярка. Пред него се простираше заливът, сребрист и черен. Кърт беше разкопчал панталоните си още преди босите му крака да стъпят на малката ивица суша между скалата и водата. Забърза надолу по тесния плаж и спря на двайсетина крачки от стъпалата, когато стигна една издадена скала, обрасла с пълзящи растения.

Там се разсъблече напълно, пъргаво се изкачи по-високо на стърчащите камъни и се гмурна в дълбоките води на залива.

Кърт продължи да плува, докато остана без дъх, докато го заболяха ръцете и краката и изтръпна от изтощение. После се обърна и уморено заплува към брега. Повдигна се върху назъбените скали. От голото му тяло капеше вода. Той се изтегна на един гладък полегат камък да си почине и поеме дъх, преди да се облече.

Лежеше на скалата под лунните лъчи и гледаше искрящите води, осеяното със звезди небе, светлинките на Мобайл, които блещукаха в далечината отвъд залива.

Подпрял глава на ръце, той се обърна, за да погледа сребристия пясък под него. Изведнъж стреснато се надигна и се ококори — тя беше там...

Хелън слезе по дървената стълба.

Кърт грабна като обезумял панталоните си, за да покрие слабините си. Първата му мисъл бе да ѝ извика и да започне да се извинява заради голотата си, но после осъзна, че беше над нея, скрит от погледа ѝ. Ако извика, може да я уплаши. Най-добре беше да си мълчи и тя изобщо да не разбере, че той е там.

Приковал очи в нея, Кърт скоро забеляза, че тя е боса, по нощница. Великолепната ѝ златиста коса, разпиляна по раменете, лъщеше на лунната светлина. Тя завъртя глава и в косата ѝ нещо проблесна. Сърцето на Кърт заби учестено, когато разпозна шнолата, подарена от него.

От удобната си позиции върху скалата, той я наблюдаваше и се питаше дали е възможно една жена да е толкова красива или това бе само една илюзия, вълшебна игра на лунната светлина.

Тя тръгна по пясъка към водата и тогава той се сети, че Хелън може би е дошла да поплува, и да се разхлади. Изпълнен с очакване, я проследи с поглед, докато тя пристъпваше грациозно към плискащите вълни на залива.

Когато стигна до водата, тя вдигна дългата си бяла нощница чак над бедрата и сърцето на Кърт започна да блъска с всички сили в гърдите му. Изведнъж се изплаши, че ще дръпне нощницата нагоре и ще я съблече, но също толкова се страхуваше, че ще се откаже и няма да го стори. И тогава започна да шепти на себе си: „Недей. Недей да правиш това. Моля те, не постъпвай така с мен!“ А в следващия миг умоляваше: „Хайде, скъпа, моля те. Божичко, любима, свали тая нощница. Съблечи я.“

Хванала с една ръка нощницата, Хелън нагази в плитчината. Веднага се чу рязко дълбоко вдъхване, а после и дълга въздишка, сякаш досега бе страдала и най-после бе намерила известно облекчение. Тя повървя из водата покрай брега, попляска с крака, а Кърт я гледаше като хипнотизиран. Внезапно тя извика като малко момиченце. Кърт примигна стреснато — Хелън се втурна напред, гмурна се в дълбокото и заплува.

Все още облечена в бялата нощница.

Съвсем скоро зашляпа обратно към брега, излезе от водата, а сърцето на Кърт заби още по-учестено. Мократа нощница не скриваше нищо от женските ѝ прелести, даже напротив, подчертаваше ги. Кърт

се вторачи безсрамно в нея. Гледаше я и жадно поглъщаше магията на красивото ѝ тяло.

Гърдите ѝ бяха стегнати и високи. Зърната — втвърдени от студената вода, изпъкваха издайнически през мокрия плат, така ясно очертани сякаш беше гола. Поразително тънката ѝ талия продължаваше в изящната извивка на заоблени бедра.

Възбуденият му взор неумолимо бе привлечен от тъмния триъгълник между белите ѝ бедра. Кръвта кипна във вените му. Тя стоеше там, окъпана от лунната светлина, сякаш бе изпратена от боговете на любовта единствено за негова наслада.

Хелън бе обърната с лице към него, а лунната светлина я обгръщаше отвсякъде. Мократа ѝ златиста коса бе разпиляна по раменете. С тънката батистена нощница, прилепнала плътно по чувственото ѝ тяло, тя изглеждаше чисто гола.

Първична възбуда блъскаше в слепоочията на Кърт, бушуваше в кръвта му, пулсираше в слабините му.

Знаеше, че каквото и да направи в този момент, ще бъде от съдбовно значение. Можеше да отиде при нея веднага, докато тя бе несъмнено уязвима. Можеше да я грабне насила, да я целува, докато се подчини, да я люби, преди да успее да осъзнае значението на онова, което прави.

Ако постъпи така, в съзнанието му може би завинаги щеше да остане един приятен спомен. Или пък щеше вечно да съжалява.

Докато Кърт се разкъсваше пред съдбовния избор, Хелън безшумно се обърна и бавно се отдалечи.

И се спаси.

Спаси и Кърт от самия него.

Спаси и двамата от мимолетния екстаз, който щеше да ги отведе към вечни угризения.

ГЛАВА 28

Хелън смъкна прогизналата нощница и се избърса. Издърпа чекмеджето на скрина, но пак го затвори, без да извади чиста. Качи се гола на леглото и реши, че оттук нататък няма да има нищо общо със северняка, или почти нищо.

Не беше нужно да разговаря с него през деня. Даже нямаше никаква причина да го вижда всеки ден. Човекът работеше добре и без да го наглежда. Нямаше защо непрекъснато да му казва какво още трябва да се върши.

Освен това ще престане постоянно да го наблюдава крадешком. Никога няма да го поглежда. Щом като неговият вид я притеснява, тогава най-разумното нещо е да спре да го гледа.

Точно така ще направи.

Няма да разговаря с него. Няма да го гледа.

Освен когато е крайно наложително.

През следващите няколко дни планът на Хелън се осъществяваше с учудващ успех. Тя си стоеше повече вътре в къщата. Прекара цял един следобед в гостната. Това беше стаята точно до нейната.

Тя излъска мебелите и дървенията и смени бельото. Поддържаше стаята винаги готова за гости също като баба Бърк. Баба й неведнъж бе казвала: „Запомни, миличка, че една добра домакиня от Юга винаги трябва да е подготвена да настани за нощуване неочаквани гости. Всеки, който дойде да ни посети, трябва да бъде поканен да прекара поне една нощ.“

Когато приключи с чистенето и безупречно подредената стая замириса на лимоново масло, Хелън грижливо оправи две пухкави възглавници в лъскава розова коприна, които стояха върху светлосиния кадифен шезлонг. После отиде до високото, покрито с балдахин, легло, за да завърже разхлабената завеска от избеляло синьо кадифе.

Като приключи с гостната, Хелън се зае и със собствената си спалня. После с вестибюла и кухнята. И накрая, макар това помещение

никога да не се използваше, премина към трапезарията с внушителния стъклен полюлей със свещи, с дългата маса за хранене и с тежкия бюфет от палисандрово дърво, в който бяха прибрани кристалните и порцеланови сервизи на баба Бърк.

Хелън грижливо лъсна огромния бюфет и огледалото с позлатената рамка над него. После с любов и внимание изтърка и полира дългата маса, на която никой не бе сядал, откакто Уил замина на война.

Съботният следобед се изтърколи и Хелън с ужас осъзна, че ще трябва поне за малко да се срещне с Кърт. Беше неизбежно. Всяка втора събота той ходеше до Спениш форт за продукти.

Още от самото начало бе поел задължението да ходи до града за необходимите провизии. След като разбра, че Хелън бе жестоко обидена при последното си посещение в града сама, бе заявил, че няма да позволи това.

Отначало тя бе погледнала на това предложение с насмешка, беше казала, че това не е никакво разрешение и не ще и да чуе за него. Каза му още, че последното нещо което им трябва, е той да усложнява още повече нещата, като се замесва в улични разпри. Че защо, бе попитал той, ще се замесва в разпри? Защото, беше го предупредила тя, ако тръгне по главната улица на Спениш форт, все някой ще го обиди и предизвика още преди да е отминал поне една пресечка.

Кърт я увери, че няма да се хване на въдицата, каквото и да подмятат по негов адрес. Отсега нататък, спокойно можеха да го обиждат. Освен това той щеше да си тръгне веднага след жътва. Сигурно след неговото заминаване хората от града щяха да се успокоят и да се вразумят. Щяха пак да започнат да се отнасят към нея с уважението, което заслужава. А дотогава той ще върши тази работа.

Накрая Хелън се съгласи и след този разговор Кърт се зае и с тази задача.

Хелън чу лекото почукване на задната врата и цялата се напрегна. Знаеше, че това е Кърт. Закопча високата яка на избелялата си басмена рокля, приглади назад разрошените кичури коса и взе внимателно обмисления списък. После си придаде, както се надяваше, невъзмутим, делови вид.

Отвори задната врата.

Той стоеше там, осветен в гръб от лъчите на слънцето. Висок, мургав и неоспоримо красив. Чист и спретнат, гладко избръснат, прилично сресан. Днес беше облякъл черни дочени панталони, сива памучна риза и черни каубойски ботуши с лъскави сребърни върхове.

— Добър ден, госпожо — прозвуча плътният му баритон.

Вниманието на Хелън веднага бе привлечено от чувствените му устни и онзи нелеп копнеж, той да я целуне, се върна с пълна сила.

— Капитане — отвърна тя, сведе поглед и нетърпеливо пъкна списъка в ръцете му, — вземи само онова, което съм написала тук!

Кърт внимателно сгъна листа веднъж, после още веднъж и го пусна в горния джоб на сивата си риза.

— Купувал ли съм някога нещо различно от онова, което си искала?

— Е, не. Не си.

— А има ли причина да мислиш, че мога да донеса нещо друго?

— Капитане, става късно — рече тя, за да го отпрати по-скоро. Искаше да се махне от очите ѝ. Искаше той да... О, боже, просто го искаше! — По-добре тръгвай, за да можеш да се върнеш преди вечеря.

Той кимна, но не помръдна. Подпря лакът на касата на вратата и я загледа замислено, с натежали клепащи.

— Не съм те виждал много напоследък — заяви той направо.

— Е, и? — вдигна тя извитите си вежди.

— Ами, добре ли си? Добре ли се чувстваш?

— Много добре, благодаря. — Тонът ѝ беше явно пренебрежителен.

— Хубаво — отвърна той. Настъпи дълга пауза, в която очите му внимателно изучаваха лицето ѝ. После той тихо добави: — Липсваше ми.

— Имам си работа — срязва го тя и тръшна вратата под носа му.

Тъглчетата на устните му бавно се повдигнаха и по лицето му се разля усмивка. После се обърна и замина.

Този следобед в Спениш форт Кърт пак се сблъска с обичайните подвиквания и ругатни. Беше свикнал с тях и почти не ги забелязваше. Влезе в универсалния магазин на Джейк спокойно, сякаш никога не му беше давано да разбере, че там не е добре дошъл. Подаде списъка на

Хелън на намусения собственик, усмихна се и му каза, че ще се върне след един час да вземе поръчаните стоки.

После се отправи към областния затвор да провери дали шериф Купър е в града. Когато Куп беше там, двамата пиеха кафе и пушеха заедно по една пура.

Този път него го нямаше. Кърт прекоси отново улицата и бавно тръгна по дървения тротоар. Зяпаше витрините, за да убива времето.

Мина покрай дамския търговски център, където беше намерил седефената шнола за Хелън. Спря и започна да разглежда красиво подредените стоки на витрината.

Надиплено ветрило от сатен и слонова кост, обшито с дребни перли по края. Кристално шишенце със скъп френски парфюм. Изящна ленена кърпичка и чифт дълги бели ръкавици от ярешка кожа. Комплект от три гладки златни гривни. Внимателно сгънато бяло дантелено бельо, толкова тънко и ефирно, сякаш при най-малкото докосване щеше да се разпадне.

По тясната челюст на Кърт потръпна мускул, финото прозрачно бельо извикваше в съзнанието му неприлични мисли. Веднага си представи Хелън, облечена в нежната дреха от газ и дантели. Видението бе толкова истинско, че той преглътна с мъка и бързо отвърна очи от витрината.

Но образът остана в съзнанието му.

Кърт бавно се върна към универсалния магазин на Джейк, без да обръща внимание на подигравките и присмеха на местните хора. Когато един от мъжете препречи пътя му, за да го предизвика да каже нещо, Кърт само слезе от тротоара и продължи по прашната улица.

Гръмкият смях и крясъците зад гърба му: „Този янки е най-големият страхливец, който съм виждал“, изобщо не го тревожеха. Беше ги чувал и преди.

Вече товареше провизиите в колата, когато Найлс Лъвлес излезе от кантората си и тръгна към него.

Преди Найлс да успее да му зададе обичайния си въпрос, Кърт каза:

— Не, Лъвлес, Рейдър не се продава.

— Ще промениш решението си, щом чуеш новото ми предложение — рече Найлс уверено.

— Не. Няма.

— Готов съм да ти платя три хиляди долара за този дорест кон. Помисли си само: три хиляди долара! Можем веднага да отидем до банката да изтегля парите и ще ти платя в брой. Това са много пари, Нортуей. Ти и момчето ти можете да тръгнете на север, към къщи още довечера.

Кърт чевръсто се метна на седалката на каруцата, ухили се и каза:

— Аз тръгвам към къщи още сега.

Хелън се намръщи, като видя, че каруцата се появява по алеята между дърветата. През последния час тя неспокойно бе поглеждала натам в очакване на Кърт. И, естествено нетърпеливо, въпреки решението си да стои далеч от него.

Но сега, когато той беше наблизко, на Хелън ѝ идваше да се скрие някъде.

Предпочиташе да не го среща, да не говори с него, да не остава в една и съща стая с него. В завладяващото присъствие на Кърт тя се чувстваше безсилна, а това никак не ѝ харесваше.

Хелън изтича към портата, погледна притеснено към Чарли и Джоли с надеждата, че те ще отидат да посрещнат Кърт и ще я спасят от необходимостта да остава насаме с него. Но те не помръдваха от мястото си на горното стъпало на новото стълбище. Хелън поклати глава. Едва ли щяха да ѝ помогнат.

Тя въздъхна, после се втурна в тихата трапезария и нервно се завъртя пред огледалото с позлатена рамка, окачено над палисандровия бюфет, за да провери как изглежда. Пощипна бузите си, прехапа устни и прекара пръсти през разпуснатата си руса коса.

Чу, че Кърт я вика от задната врата, и подскочи. После веднага се смъмри наум, задето бе толкова нервна. Изпъна рамене назад и без да бърза, премина през кухнята да отвори.

Тъй като и двете ръце на Кърт бяха заети, той зачака Хелън да отстъпи назад, но тя, без да съобрази, остана на място, препречила пътя му. Затова Кърт се обърна на страна и с лице към нея се промъкна през вратата. Телата им се оказаха в опасна близост. Само на сантиметри едно от друго. Набраните поли на Хелън докоснаха

крачола му и кой знае как сложния сребърен орнамент на върха на ботуша му закачи подгъва на роклята ѝ.

— Извинявай — каза тя изчервена, като се сети, че всъщност е виновна, и трябваше да се отмести.

Тя вдигна отбранително ръце и рязко тръгна, но нещо я дръпна назад. Помисли си, че е той и извика:

— Пусни ме!

— Но, госпожо, аз не те държа — посочи Кърт с глава пълните си ръце — ръцете ми са заети.

От очите на Хелън захвърчаха сини пламъци. Тя сграбчи полите си, видя, че се е закачила, и рече хладно:

— Капитане, настъпили сте полата ми. Бъдете така добър да повдигнете крака си и да ме освободите.

Двамата погледнаха надолу. Кърт вдигна десния си крак. Нищо не стана. Като вдигна левия, полата ѝ също се вдигна.

— Спрете! — заповяда тя и притисна с две ръце полата си. — Свалете си крака.

Двамата едновременно изправиха глави. Лицата им бяха на сантиметри едно от друго. Твърде близо и неудобно.

— Закачил съм се — усмихна се той.

— Е, добре де, откачи се тогава! — изсъска тя, инстинктивно се отдръпна назад и завъртя глава на една страна.

Кърт се опита да се отскубне. Наистина се опита. Завъртя върха на ботуша наляво, после надясно. Но не успя.

— Госпожо, ще трябва да оставя тези пакети, за да мога да използвам ръцете си.

Хелън се намръщи.

— Хайде върви. Какво чакаш?

— Ти ще трябва да дойдеш с мен.

— Знаем, капитане!

— Да тръгваме тогава — рече той и се усмихна виновно.

Кърт се завъртя и запристъпва заднишком в кухнята, а Хелън тръгна напред след него. Кърт се движеше съвсем бавно и внимаваше да не я дръпне прекалено силно, та да загуби равновесие. Тъй като полата ѝ се бе закачила за левия ботуш, Хелън трябваше да влезе в крак с него — когато левият му крак отиваше назад, тя трябваше да пристъпи с десния и така те смутено вървяха през кухнята. Изведнъж

Хелън се оказа точно в онова неприятно положение, принудена да се движи заедно с него.

Най-после слабите хълбоци на Кърт се блъснаха в кухненския шкаф. Той наклони глава, за да ѝ даде знак, че трябва да си разменят местата. Стиснала зъби, Хелън го следваше, докато се завъртяха в полукръг.

Сега нейният гръб опря в шкафа. Тя настръхна от възмущение, защото той беше принуден да се наведе още по-близо, за да остави провизиите върху плота зад нея. Докато слагаше тежките торби върху шкафа — по една от двете ѝ страни — високото му стройно тяло за миг се притисна до нейното.

Това му отне само няколко секунди, а на нея ѝ се стори, че минаха часове.

За миг тя се оказа хваната като в капан, обгърната от двете му ръце, изчервена, притисната до него. Гърдите ѝ докосваха неговите, слепоочието ѝ опря в брадичката му. Беше толкова близо до нея, че тя усещаше топлината, излъчвана от тялото му, и това възпламеняваше чувствата ѝ.

Най-после Кърт остави багажа и освободи ръцете си. После нетърпеливо се облегна назад, при което още веднъж дръпна полата ѝ към себе си. Сякаш дръпна не дрехата, а сърцето ѝ!

— Хей, сега ще те пусна — каза той и клекна на пети пред нея.

Хелън стисна шкафа зад гърба си с две ръце.

— Моля те, побързай! — подкани го тя.

— Добре. — Той мушна ръка под полата ѝ. — Не се е закачила роклята, а фустата ти. Дантелата на фустата.

— Рокля! Фуста! Какво значение има? Просто я откачи!

— Да, госпожо. Веднага.

Кърт не успя, макар че положи доста усилия. Внимаваше да не скъса дантелата, мъчеше се, но напразно. Опита се да разведри обстановката, като се ухили нагоре към Хелън и каза:

— Надявам се, че тази вечер сте свободна, госпожо Кортни. Изглежда, ще трябва да я прекарате с мен.

За нищо на света, помисли си тя. По-скоро бих скъсала фустата.

— О, за бога! — простена тя на глас. После добави: — Я се отмести — и седна направо на пода срещу него. — Дай на мен.

Като си мърмореше сърдито под носа, трескаво започна да откачва дантелата от сребърния орнамент на ботуша му. Мъчеше се, стараше се, правеше нещастни физиономии, прехапала върха на езика си и сбърчила нос.

Внезапно прозвуча дълбок плътен смях. Тя спря, вдигна глава и изгледа Кърт кръвнишки.

Той се беше облегал лениво назад, подпрян на една ръка, наблюдаваше я и се смееше сякаш неловкото, затруднено положение, в което бяха изпаднали, беше ужасно забавно. Тя не виждаше нищо смешно. Нищичко, проклет да е. Той като че ли изпитваше удоволствие да я кара да изглежда засрамена и смутена. Идваше ѝ да му извие врата.

— Никак не е смешно! — викна му разгорещено тя.

Като продължаваше да се смее безгрижно, Кърт пъргаво се извъртя и седна с лице към нея.

— Напротив, смешно е. Много смешно. Всъщност, бих казал, че има ирония в цялата работа.

Той се пресегна и закачливо подръпна един немирнен кичур златна коса.

— Ирония? — Тя блъсна ръката му от косата си. — Какво, по дяволите, искаш да кажеш?

— Дни наред ти усърдно ме отбягваше — тъмозелените му очи блестяха дяволито. — А ето, че сега си вързана за мен и не можеш да избягаш.

— Изобщо не разбирам за какво говориш!

Но още щом изрече това, собственото ѝ чувство за хумор докара лека усмивчица на устните ѝ. Той, разбира се беше прав. Тя нарочно го бе избягвала, а ето, че сега седеше, без да може да се освободи.

Наистина беше смешно.

Въпреки огромните усилия да остане сериозна, Хелън не можа да се сдържи и прихна да се смее. Изведнъж всичко ѝ се стори много весело.

Действително положението, в което се намираха, беше абсурдно. Веднъж отприщен, смехът ѝ се лееше с истинска наслада до пълна забрава. Смееше се така, както не беше се смяла от много време.

В цялата веселба закачената фуста бе забравена. Те продължиха да се кикотят, докато накрая останаха съвсем без сили и вече не знаеха

за какво всъщност се смеят. Хелън залитна безпомощно към Кърт, а той я прихвана за раменете и нежно опря чело в нейното.

И продължиха да се смеят.

Докато пронизителен вик рязко прекъсна смеха им.

ГЛАВА 29

Нито Джоли, нито Чарли бяха обърнали внимание на пристигането на Кърт. Целият съботен следобед двамата бяха много заети и сега бяха твърде изморени, за да отидат да посрещнат Кърт.

Поне Джоли бе доста изморен.

Двамата бяха играли на каубои, като се редуваха за ролята на каубоя. Стреляха един срещу друг, ревяха, падаха на тревата и после пак скачаха и хукваха отново.

Накрая, пухтящ и задъхан, Джоли се добра до новото дървено стълбище към залива и се тръшна на най-горното стъпало да си почине.

Като си вееше с вехтата сламена шапка и бършеше зачервеното си лице с носната кърпа, той се ухили на Чарли през рамо и рече:

— Приятелю, можеш да прибереш револверите си. Старият индиански вожд вече умира. Просто отнеси костите ми на моя народ.

Чарли се изкиска, намушка въображаемите си револвери във въображаемите им кобури и се отпусна на дървеното стъпало до Джоли. Чарли беше бос, само по къси панталонки, и целия мръсен от глава до пети.

Поседя мирно едва минутка и веднага попита:

— Искаш ли сега да поиграем на криеница?

— Чарли, страхувам, че съм на края на силите си. Не мога повече — усмихна се той на буйното момче.

Чапли се нацупи, но почти веднага се усмихна.

— Искаш ли да направя едно салто?

— В Алабама цъфтят ли цветя през пролетта?

— Това какво значи: да или не? — озадачено кимна глава на една страна Чарли.

— Да — отвърна Джоли, разреши русата коса на детето и се разсмя. — Много ще се надявам да видя как правиш няколко прекрасни салта във въздуха.

В изблик на нова енергия Чарли скокна от стъпалото. Извика на Дом да се пази настрани, изтича на ливадата, после рязко се прекатури напред, опря ръце и глава на меката трева и се преобърна по гръб.

Джоли въодушевено изръкопляска, затова Чарли отново се изправи и повтори номера. Отново последваха бурни аплодисменти. И така Чарли продължи да се преобръща чак до края на затворения преден двор. Толкова бе погълнат от това занимание, че изобщо не забеляза кога Джоли спря да ръкопляска.

Пренесло се в един свой, шеметен свят, изпоцапаното момченце се въргалаше, преобръщаше се и се мятеше из целия обширен двор, усъвършенстваше акробатическите си умения и се забавляваше безкрайно много. Напълно изгубил представа за време и място, той продължаваше да прави салта, докато най-сетне съвсем замаян легна по гръб на тревата точно пред къщата.

Чарли се беше наситил на играта. Стана, изтърси стръкчетата трева, полепнали по гърдите и краката му, обърна се и видя, че Джоли се бе проснат до чемширения жив плет, който ограждаше двора. Чарли веднага започна да се смее и да пляска с ръце — Джоли пак играеше на каубой и индианци! Правеше се на застрелян.

Преструваше се, че е умрял.

Чарли продължи да пляска и викна:

— Браво, Джоли, браво!

Като не спираше да се киска, Чарли нетърпеливо направи няколко крачки към мъртвия индиански вожд. Очакваше, че Джоли ще скочи и ще се разсмее. Но Джоли не скочи. Не помръдна. Не се разсмя. Просто продължи да лежи проснат на ливадата и да се прави на умрял.

— Джоли? — Смехът на Чарли секна и сините му очи леко помръкнаха. — Джоли, ставай — извика му той тихо, отегчен вече от тази игра. Искаше Джоли да престане да се преструва, че е умрял индианец, и беше готов да играят на нещо друго. — Хайде, Джоли, стига. Престани! — продължи той малко ядосан на другаря си в играта.

Но Джоли не престана. Не му обърна никакво внимание. Не помръдна. Продължи да лежи и отказваше да стане.

Чарли спря на няколко крачки от него. Вторачи се в беловласия старец, изпружил се върху тревата със затворени очи така безмълвен. Така неподвижен. Така безжизнен.

— Джоли — прошепна разтревожено Чарли. — Отговори ми, Джоли.

Чарли се изплаши. Джоли никога не плачеше. Капитанът също никога не плачеше. Само момичетата плачеха. И бебетата. Той мразеше плача, но сълзите пареха в очите му. Гърлото ужасно го болеше и целият трепереше, сякаш умираше от студ.

Не можеше да се приближи повече до Джоли. Опита се да си наложи да отиде до стареца, който лежеше безмълвен и неподвижен, но го беше страх. Вместо да тръгне напред, Чарли започна да отстъпва. И продължи назад, докато стигна до стъпалата на верандата.

Тогава започна да крещи.

Хелън и Кърт чуха писъка, спряха да се смеят, замръзнаха на място и се спогледаха ужасени. В същия миг Кърт изхлузи ботуша от крака си, Хелън дръпна и свали фустата. С един обут и един бос крак, Кърт се втурна през къщата, а Хелън хукна след него. Изскочиха навън и Кърт грабна разплакания си син на ръце.

— Чарли, какво има? Какво се е случило, миличък? Да не си се ударил? — попита Кърт тревожно, а сърцето му биеше учестено.

Пребледняла като платно, Хелън се спусна към двамата, прегърна ги закрилнически и опря буза в мъничкия гол гръб на момчето.

— Джоли е умрял! Джоли е умрял! — хълцаше Чарли и стискаше с ръчички врата на баща си, а сълзите се стичаха по лицето му.

Писъците на Чарли бяха разбудили Джоли от леката му дрямка. Изплашен се завтече през двора с разтревожен израз на лицето.

— Не, Чарли — успокояваше го Кърт. — Джоли не е умрял. Джоли е добре...

— Умрял е! Умрял е! — плачеше Чарли и дребното му телце се разтърсваше от риданията. — Видях го! Видях го проснат мъртъв на земята също като дядо Уитни!

— Не, Чарли. Не, скъпи — утешаваше го Хелън и притискаше устни към изцапания от тревата топъл гръб на Чарли. — Джоли е добре.

— Хей, приятелю! — извика Джоли и се дотътри задъхан при тях. — Ето ме, тук съм! Виж ме. Погледни насам, Чарли.

Хелън отстъпи назад, сложи ръка на разтупканото си сърце и бавно, на пресекулки, си пое дъх.

Чарли продължаваше да хълца и ридае, но вдигна русата си главица от рамото на баща си и се огледа. Видя ухиления Джоли насреща си и протегна ръка да го пипне.

— Видя ли — рече Кърт, — нали ти казах? Джоли е тук.

— Ти... ти ме изплаши... Джоли — изхълца Чарли все още разтреперан.

— Съжалявам, Чарли, момчето ми — смотолеви Джоли и притисна с огромната си ръка мъничките пръстчета върху лицето си. — Старият Джоли просто беше задрямал за малко, това е.

— Аз... пък... си помислих, че... че си умрял — подсмръкна Чарли, а сълзите прокарваха две еднакви пътечки по мръсните му бузи.

Джоли придърпа детската ръчичка до устните си, целуна я и я постави пак на рамото на Кърт.

— Не исках да те плаша. Прости ми.

Джоли застана до Хелън и я прегърна. Тя опря глава на рамото му и въздъхна с облекчение. Кърт им се усмихна и седна на стъпалата на верандата.

Кърт притисна Чарли в обятията си и прошепна през пухкавата руса косичка:

— Чарли, скъпи, Джоли няма да умре. Още много дълго време.

Чарли вдигна глава и погледна баща си в очите.

— Дядо Уитни умря.

— Знаем. Но той беше много болен. А Джоли не е.

Чарли стисна яката на сивата памучна риза на Кърт.

— Значи той няма да умре като дядо Уитни?

— Не, няма.

— Ами Хелън? — задъхано попита Чарли.

Кърт поклати глава.

— Мама умря.

— Да, знаем. Тя също беше болна, като баба и дядо Уитни.

— Те умряха и ме оставиха сам — самичък — тъжно отбеляза Чарли.

— Това няма да се повтори, Чарли.

Чарли избърса сълзите с опакото на ръката си и погледна право в зелените очи на Кърт:

— Сигурен ли си? Страхувам се, че...

— Не се страхувай. Джоли и Хелън не са болни и няма да се разболеят.

— А ти?

— Не, не — Кърт също погледна сина си право в очите, — та аз съм толкова голям и силен. Обзалагам се, че мога да те пренеса на гръб чак до нашата стая при плевнята, за да се изкъпеш. — Той му се ухили окуражително.

Чарли не се усмихна, но раменната му се отпуснаха облекчено. Той обгърна загорелите бузи на Кърт с две ръце и нежно ги потупа.

После попита със сериозен тон:

— Ти никога няма да ме изоставиш, нали татко?

— Никога — обеща Кърт с пресипнал от вълнение глас.

ГЛАВА 30

Трогната от вълнуващата сцена между баща и син, Хелън не можеше да я забрави. Цяла вечер мислеше само за това. В съзнанието ѝ непрекъснато се връщаше образът на Кърт, обикновено спокоен и властен, но този път ужасно потресен от писъка на сина си. После го виждаше нежно прегърнал изплашеното, разплакано дете, притиснал с любов русата му главица към гърдите си. Успокоява го и тихо шепне, че никой от хората, които обича, няма да умре и да го изостави.

Топлината и обичта, с която Кърт се бе отнесъл към Чарли, разкриха пред Хелън една непозната за нея страна на характера му — неговата изключителна нежност. Една нежност, която го правеше още по-привлекателен, защото бе в такъв рязък контраст с физическата му красота — загадъчна и опасна. Като гледаше този мъж, излъчващ сурова привлекателност и сексуална заплаха, да показва такава необикновена чувствителност, любопитството на Хелън се възбуждаше повече отвсякога.

С романтичната си женска душа тя не можеше да не се замисли какъв ли любовник е той. До този момент беше предполагала, че ще бъде страстен и вълнуващ. Сега мисълта, че красивият буен мъж е един безкрайно търпелив любовник, я караше да се изчервява и да тръпне.

Тя разтърси глава и отхвърли неприличните мисли.

Остави книгата, която досега само бе държала, без да я чете, изгаси лампата във вестибюла и стана. Отдавна беше време за лягане. Наближаваше полунощ. Трябваше да се опита да почине малко.

Тя унило се отправи към спалнята си. Не се чувстваше изморена. Беше толкова топло и задушно, че едва ли щеше да успее да заспи. А на всичко отгоре през отворената врата на верандата струеше ярка лунна светлина и падаше право върху леглото ѝ.

Хелън неспокойно обиколи притихналата стая. Погледна се в подпряното огледалце върху бюрото. Намръщи се, измъкна фибите от

косата си и взе меката четка за ресане. Докато разресваше гъстите златисти кичури, отиде при нощното шкафче до леглото си.

Усмихна се, остави четката и взе изящната седефена шнола. Поддържа я на дланта си и нежно прекара показалец по гладката повърхност. След малко понечи да я остави обратно, но промени решението си. Хвана шепа коса от дясната си страна и пъхна шнолата в нея. После я закопча и се осмели отново да се погледне в огледалото.

Хареса се с тази прическа — косата беше артистично прибрана от едната страна, а дясното ухо и шията се откриваха. Подръпна широкото деколте — лодка на избелялата си работна рокля и оголи дясното си рамо. Усмихна се смутено на образа си в огледалото, въздъхна и се обърна.

Излезе навън, без да осъзнава къде всъщност бе тръгнала. Мина през отворения френски прозорец на спалнята си и небрежно погледна към стаята при плевнята. Като не забеляза никаква светлина, вдигна рамене и бавно тръгна по широката веранда, за да заобиколи пред къщата.

Поколеба се, после застана до парапета и се загледа към залива. Нощта беше мъчително красива. Почти пълната луна посребряваше спокойните води и обсипваше високите борове със синкавата си позлата. Хиляди нощни звуци се носеха откъм гъстата растителност, която окичваше скалите, а някъде в далечината самотна пантера жално зовеше своята женска. Лек топъл полъх откъм залива повдигаше кичури от спуснатите коси на Хелън, разклащаше белите магнолии и разнасяше тежкия им аромат из задушния въздух.

Хелън вдъхна бавно и дълбоко. През тази натрапчиво красива лятна нощ, сетивата ѝ сякаш бяха се изострили неимоверно много и всеки звук, всеки мирис, всяка гледка се врязваха дълбоко в сърцето ѝ. Великолепието беше зашеметяващо. То пораждаше физически желания — първични и древни като света — събуждаше копнеж, който се превръщаше в сладка болка.

И тогава — сякаш съдбата беше чула безмълвния зов на самотното ѝ сърце — Кърт Нортуйей внезапно се появи. Той прошепна името ѝ тихо, за да не я изплаши, и се показа от нощната тъма под светлината на лунните лъчи. Ръцете на Хелън се вкопчиха в белия парапет на верандата. Онемяла, тя го проследи с поглед, докато той вървеше точно под нея.

Колкото и да бе странно, присъствието му не я изненада. Изглеждаше напълно естествено. Сякаш двамата се бяха наговорили да се срещнат тук, под луната, през тази пленително красива нощ.

Без да бърза, с присъщата си грация и плавност, Кърт се приближи към стъпалата на верандата. Лунната светлина проблясваше в катраненочерната му коса, а лицето му оставаше в сянка. Беше облякъл чиста риза, отворена при яката и беше нагънал ръкавите ѝ. Панталоните му от фин черен лен бяха безупречни и стигаха точно до ръба на лъснатите обувки от черна кожа.

Хелън внезапно съжали, че не беше се преоблякла. Че не беше си сложила нещо чисто и хубаво. Беше с една стара работна рокля от избеляла басма с тесни, възкъси поли и ниско свободно деколте. Беше оставила обувките си в спалнята. Дали не трябваше да дръпне роклята си над рамото и да влезе да си вземе обувките?...

Беше твърде късно. Той вече я беше видял. Кърт бавно се изкачи по стъпалата, кимна с тъмната си глава, усмихна се и поздрави несприинудено:

— Добър вечер, госпожо.

— Капитане — каза тя.

Той стоеше в сянката, вперил очи в нея, но тъмнината не скриваше силата на погледа му.

— Харесва ми косата ти, прибрана така назад — рече той.

— Благодаря — успя да продума тя.

Той пристъпи под сноп ярки лунни лъчи и каза, че се притеснявал да не би неспокойното му мятане в леглото да събуди заспалия Чарли. После попита:

— Може ли да постоя с теб? Само за малко.

— Да, разбира се — отвърна тя и присви леко колене, за да скрие босите си крака с полата, а след това смутено дръпна роклята върху рамото си.

Кърт се усмихна и отбеляза:

— Иначе ми харесваше повече.

Тя не отговори. Вместо това попита как е Чарли. Той отвърна, че момчето е добре и че двамата са прекарали вечерта в разговори. Чарли задавал какви ли не въпроси, а Кърт му отговарял, доколкото може. Хелън каза, че много се радва, и така през следващите няколко минути продължиха да обсъждат Чарли и събитията от изминалия следобед.

Увлечен от разговора Кърт седна на най-горното стъпало, сложи загорялата си ръка върху коляното и лениво рече:

— Много е топло. Не може да се спи.

— Наистина — съгласи се Хелън и се отпусна в люлеещия се стол точно срещу него.

— Все пак нощта е прекрасна — продължи тихо Кърт.

— Така е. Излязох малко да... аз..., хм... да — смотолеви тя, внезапно смутена, сякаш той някак си бе разбрал какви мисли са се въртели в главата ѝ, докато бе стояла загледана в посребрените води на залива.

Кърт вдъхна дълбоко аромата на цветя във въздуха и в стремежа си да бъде непосредствен поде лек разговор:

— Напомня ми за летните нощи в Мериленд, когато бях момче.

И той започна да си спомня за онези дни. С ниския си плътен баритон ѝ разказа как отишъл да работи в една голяма конеферма, когато бил едва на четиринайсет. Местността била красива, със заоблени хълмове, обвити сякаш в меко зелено кадифе. Разказа ѝ как научил всичко за конете от Уилис Дънстън, който му подарил Рейдър още същата нощ, когато жребчето се родило.

Кърт замълча, изтърси някакви невидими влакнца от черните си ленени панталони и се облегна на здравата колона на верандата.

— Моля, капитане, продължавай — подкани го Хелън. — Ами родителите ти? Каж ми нещо за тях.

Кърт обясни, че майка му умряла, когато той бил бебе, а баща му бил намушкан с нож при един побой, когато Кърт бил на четиринайсет. Точно тогава отишъл във фермата на Дънстън. Дънстън уважавал мнението му, отнасял се с него като с мъж, изобщо — живеели добре. Кърт се усмихна и добави, че животът станал още по-хубав през пролетта на петдесет и девета, когато един джентълмен от Мисисипи дошъл да купи коне. Със себе си водел и красивата си дъщеря.

— Гейл Уитни беше едва на седемнайсет, а аз бях на двапет и осем. Оженихме се същото лято. След девет месеца Чарли се роди.

Свободно и без никакво стеснение Кърт говореше за онова щастливо време. Скоро Хелън напълно се отпусна, а той продължаваше да си припомня миналото и да чертае планове за бъдещето. Уилис Дънстън му бил обещал да му дари парче хубаво

мерилендско пасище срещу пет години труд при него. Хелън бе пленена от разказа му.

— Прости ми, госпожо Кортни. От години не съм говорил толкова много. Сега сигурно знаеш за мен повече, отколкото си искала.

— О, не, не е вярно — увери го Хелън веднага. — Не, не... разкажи ми пак за времето, когато...

Кърт вдигна ръка и поклати глава.

— Твой ред е, госпожо. Сега ти ми разкажи за себе си. Всичко.

Хелън тихичко се засмя и отвърна, че това ще ѝ отнеме цяла нощ.

Кърт също се разсмя. После каза:

— Аз имам цяла нощ на разположение. А ти?

Тя не каза „да“, но не каза и „не“.

Кърт изчака и скоро Хелън започна. Отначало говореше неуверено, с тъга по отминалите дни. Първо му разказа за красивия младеж, когото бе познавала, откакто се помнеше. От само себе си се разбирало, че когато порасне, ще се омъжи за Уил Кортни, и естествено станало точно така. Но двамата прекарвали само шест месеца като мъж и жена и Уил заминал на война.

Тук Хелън се поколеба, сякаш бе решила да не казва нищо повече, но след като Кърт кротко я подкани, тя продължи и се върна чак към дните на детството си. Каза, че и тя загубила родителите си още когато била на четири години. И двамата загинали при буря в морето. Почти не ги помнела. Но все пак имала щастливо детство благодарение на скъпите си дядо и баба, които я отгледали. Те били много добри и тя ги обичала много.

После разказа на Кърт колко добре си живеели заедно. Спомена за разходките им до града в събота следобед, когато с баба Бърк пиели лимонада в хотел „Бейсайд“, и за Коледните тържества в църквата, и за празненствата на Четвърти юли в Мобайл. Не пропусна и чудесните летни дни, в които отиваха чак долу до бреговете на Гълфа и отсядаха в една бяла къщичка на широкия плаж.

Денем нагазвали в разпенените вълни и ловели раци, а нощем кладели огньовете на брега. Описа красотата на белите като захар плажове, обрасли с треви, които се поклащали от постоянния бриз

откъм морето, и на поразителните залези над Гълфа, които обагрят океана в розово и златисто.

Тя замълча за момент. После от вълнение повиши леко тон и зараказва за Пойнт Клиър — луксозния курорт на няколко мили по-надолу от фермата покрай брега, — където от десетилетия насам летуваха богатите семейства.

Всяка вечер под звездите в една голяма бяла шатра, издигната направо над водата, се организирали танцови забави, спомняше си тя със сияещи очи.

— Винаги свиреше оркестър и понякога, когато нощта беше много тиха, чувах музиката чак тук, както си седях на верандата. — Хелън се усмихна замечтано, а искреното ѝ признание го очарова. — В такива случаи си представях, че съм там, облечена в красива бяла рокля, и се въртя по дансинга в обятията на красив кавалер.

Внезапният ѝ звучен смях беше истинско удоволствие за Кърт. После тя спря да се смее и добави:

— Разбира се, никога не съм била там в действителност, но винаги съм искала... Обичах да... — Тя замълча, после тихо въздъхна и поклати глава.

С поглед, прикован неподвижно в нея, Кърт чевръсто се изправи. Прекоси огряната от луната веранда и застана пред Хелън. Направи официален поклон и протегна ръка. Тя вдигна въпросително очи и постави ръката си в неговата. Силните му пръсти я обгърнаха топло и той, без никакво усилие, я вдигна на крака.

После, усмихнат, каза с нисък, убедителен глас:

— Госпожице, не можах да не ви забележа. Вие сте толкова красива в бялата си лятна рокля и с тази златиста коса, която се развява от нощния бриз. — Той придърпа ръката ѝ до гърдите си и я притисна. — За мен ще бъде истинска чест, ако ми позволите един танц.

Кърт сърдечно се усмихна и намигна на Хелън. Стоеше пред нея и я подканяше безмълвно: хайде да потанцуваме.

Тя се съгласи.

Беше като омагьосана. Усмихна се срамежливо на смуглия си кавалер и тихо каза:

— О, сър, казвам ви, че ако не внимавате, има опасност да завъртите главата на бедното селско момиче.

ГЛАВА 31

Кърт беше очарован. Той отметна глава назад и се разсмя. Снежнобелите му зъби проблеснаха на фона на мургавото лице. Дългата му ръка се плъзна около тънката талия на Хелън и леко я обгърна. С ниския си баритон започна да тананика игрива мелодия.

Хелън постави ръка на дясното му рамо и почувства гладката тъкан на бялата му риза и твърдите като стомана мускули под нея. Едно приятно усещане за нежните ѝ пръсти.

Подхванал я внимателно през кръста, Кърт я притисна леко към себе си и двамата започнаха своя танц по окъпаната от светлина веранда. Скоро доволният, по детски щастлив смях на Хелън се понесе из влажния нощен въздух, докато двамата се въртяха и полюшваха, и накрая напълно се потопиха в приятното безразсъдство на мига и се наслаждаваха до забрава на прекрасната лятна нощ.

И един на друг.

Хелън удобно бе опряла слепоочие в гладко избръснатата брадичка на Кърт. Чувстваше се малко замаяна, беше ѝ леко на сърцето, сякаш наистина бе младо романтично момиче, ухажвано на лятна забава от някой мургав, завладяващо красив непознат.

С весел тон Кърт се пошегува:

— Госпожице, смятам, че пантофките ви за танци са най-хубавите, които някога съм виждал.

Хелън леко се отдръпна, вдигна поглед към него и в глъбините на тъмнозелените му очи забеляза дяволитите пламъчета. Значи той знаеше, че е боса! Е, добре де, и какво от това? Тя се разсмя, сви ръка в юмрук и закачливо го удари по рамото.

— От всичките ми пантофки за танци най-много обичам тези — рече тя кокетно. — Така че внимавайте, сър, да не ги настъпите.

— О, скъпа, ако ги настъпя, можете да ме хвърлите в най-дълбоките води на залива.

— Можете ли да плувате? — попита тя учтиво.

Кърт се ухили.

— Всъщност съм по-добър плувец, отколкото танцьор.

— В такъв случай, сте отличен плувец — усмихна се тя дръзко.

— Не съм казвал такова нещо.

— Така ли? Може би не трябва да се учудвам, но...

— Може би — прекъсна я той с блеснали очи, — може би трябва да отидем да поплуваме заедно и да ви покажа — вдигна той тъмните си вежди.

— Може би не трябва да правите такива смели предложения — предупреди го тя високомерно.

— Може би не трябва да казвате „не“, преди да помислите.

— Може би не трябва да притаявате дъх в това време.

— Може би — ухили се той.

— Да, може би — отвърна тя на усмивката му.

И двамата се разсмяха.

Момичешкото кискане на Хелън се смеси с ниския смях на Кърт и тя непринудено допря чело до гърдите му. Те се забавляваха, шегуваха се, дори малко флиртуваха, смееха се за нищо — безгрижни като деца. И весело си припомниха как се бяха закачили един за друг и седяха на пода малко по-рано същия ден.

Хелън му каза, че изглеждал ужасно смешен, като тичал през къщата само с един ботуш. А Кърт си го върна, като я попита дали сега си е облякла фуста или завинаги се е отказала да я носи. Разбира се, че имаше фуста, осведоми го тя веднага. Той поклати глава недоверчиво — можеше да се увери само ако му покаже. Тогава ще трябва вечно да се чуди, бързо отвърна Хелън.

Веселото бърборене и безгрижният смях продължаваха, а двамата се въртяха унесено в танца, в петната лунна светлина, осеяли широката веранда.

Закачките продължиха няколко минути. Никой от двамата не разбра кога точно и защо лекият тон на вечерта се промени. След известно време звънкият смях на Хелън утихна и замря, а живото тананикане на Кърт се превърна в бавен, напевен рефрен. Те вече не се въртяха лудо като вихър по широкия импровизиран дансинг на верандата. Танцът им стана по-плавен, темпото — по-спокойно.

Притихнаха. Забавиха движенията. Почти не мърдаха.

Настроението коренно се промени.

Прелъстителната лятна горещина и възбуждащата близост на поклащащите се тела станаха почти непреодолимо чувствени. Кърт пусна дясната ръка на Хелън, обгърна я с две ръце и я придърпа към себе си. Хелън въздъхна и плъзна лявата си ръка от рамото му към тила. Пръстите ѝ се вплетоха в меката черна коса, която красиво се къдреше около бялата яка на ризата. Другата ѝ ръка се спря върху гърдите му и усети тежките удари на сърцето.

Вече не разговаряха. Не беше нужно. Прилепналите им тела говореха много по-красноречиво от всякакви думи. Клепачите ѝ се спуснаха над сияещите сини очи. Лека усмивка пробяга по устните ѝ. Беше си представяла, че Кърт умее да танцува добре, щом като се движеше с такава котешка грациозност, но никога не бе помисляла, че е толкова изкусен. Тя успяваше да го следва без абсолютно никакво усилие. Усещаше всяко негово движение още преди да го е направил, преди да я е повел. Сякаш се бе превърнала в част от него и двете плавно плъзгащи се тела се бяха слели в едно.

Може би е така, замечтано мислеше тя, защото толкова много си подхождаха. Кърт беше висок мъж — поне метър и осемдесет, — докато тя, без съмнение, бе ниска или по-точно средна на ръст — около метър и шейсет. И въпреки това, като в някаква магия, тя се чувстваше толкова удобно в прегръдката му.

Дори прекалено удобно.

Тя танцуваше боса, повдигната на пръсти. Гърдите ѝ опираха в топлата, яка стена на гърдния му кош, а през гънките на тясната си пола усещаше бавното еротично поклащане на таза му. Краката им се вплитаха един в друг както ударите на сърцата.

Хелън тихо въздъхна. Тя се наслаждаваше на всяка упойваща крачка от бавния, вълнуващ танц. Помисли си, че е толкова разгорещена само заради лепкавата лятна нощ.

Но знаеше, че не е така.

Всъщност пулсът ѝ се ускоряваше, а лицето ѝ пламваше не от друго, а заради жарката топлина, излъчвана от силните ръце, които я обгръщаха. Или пък точно обратното? Може би, за да почувства хлад, трябваше да остане в обятията му. Освен ако не...

Яките ръце я притиснаха още по-силно и тя почувства, че я обливат нови вълни горещина. Всеки сантиметър от тялото ѝ се напрягаше да се приближи още повече към тази изгаряща мощ. Вече ѝ

беше все едно дали някога щеше да ѝ стане по-хладно. Знаеше единствено, че желае да остане в ръцете на този мъж, да се движи с него, да диша с него и той така да я стопли, че докато е жива, да не усети студ.

Хелън притисна лице към загорялата шия на Кърт и обви галещи пръсти зад врата му, постоянно вдигаше глава, защото не можеше да се стърпи да не гледа красивото му лице. И всеки път, когато обърнеше поглед към него, срещаше две блестящи тъмнозелени очи.

Дъхът на Хелън секна, когато Кърт положи ръка върху голата извивка между шията и рамото ѝ. Върховете на пръстите му докосваха, играеха си, разнасяха нова топлина край ухото ѝ и надолу по чувствителната трапчинка на врата. А когато тази гореща милваща ръка небрежно дръпна от рамото ѝ дълбокото деколте на роклята, дъхът ѝ напълно замря.

Хелън усети как платът бавно се смъква надолу по ръката ѝ, докато niskият плътен глас прошепна точна зад ухото ѝ:

— Не носеше ли тази рокля ето така? По този начин ми харесва повече.

Ръката му, топла и нежна, собственически обхвана топлото ѝ рамо и тя почувства ответна трепетна вълна, която се разля по неговото тяло.

Сетивата му се изостриха до крайност от приятната близост на нежното ѝ гъвкаво тяло. Отмести Хелън малко назад и хвана брадичката ѝ. После се взря в заобленото ѝ лице, грейнало на лунната светлина. Тя бе зашеметяващо красива, истинско съвършенство. Огромни сияещи очи. Изпъкнали, ясно очертани скули. Изящен нос. Прекрасно лице. Безупречно лице. Лице, което никога няма да забрави.

— Какво има? — попита разтревожено тя, притеснена от настойчивия му поглед. — Какво правиш?

— Гледам те — каза откровено той. — Това е всичко. Разглеждам поразително съвършеното ти лице. Знаеш ли колко си красива, Хелън?

Когато името ѝ се отрони от неговите устни, сърцето ѝ подскочи. За пръв път я наричаше Хелън. Той го повтори още веднъж, сякаш му харесваше да го произнася, така както и на нея ѝ харесваше да го чува.

— Хелън. Ти си изключително красива.

Кърт рязко зарови ръце в косите ѝ и сведе поглед към леко разтворените ѝ устни, а пръстите му стиснаха нежните златисти

кичури. Той наклони лицето ѝ към своето.

Вгледа се в глъбините на очите ѝ, а устните му се извиха в прелъстителна усмивка. Тембърът на гласа му стана нежен и дълбок, когато каза:

— Това ли е лицето, което е спуснало в морето хиляда кораба и е изгорило губещите се във висините кули на Илон? — Кърт бавно наведе тъмната си глава, докато устните му почти докоснаха нейните, и довърши шепнешком. Той беше решил да я целуне. Знаеше, че се готви да я целуне. Но също така знаеше, че ѝ дава достатъчна възможност да го спре, ако не желае. Хелън не се отдръпна. Не каза „не“. Тя също искаше да го целуне. Трябваше да го целуне.

Кърт се подвоуми още миг, после обгърна треперещите ѝ устни в кратка, нежна целувка. Устните му преминаха леко по нейните, после се вдигнаха и закръжиха над тях. Заровил пръсти в косата ѝ, той едва забележимо отмести главата ѝ назад и като шепнешко името ѝ, бавно покри лицето ѝ с целувки. Любуваше се на всяка съвършена черта и я удостоверяше с нежния допир на устните си.

Когато устата му се върна към нейната, Хелън тихо въздъхна. Той я целуна отново, този път по-дълго. Омагьосана от изненадващо непорочната приятна целувка, тя се изправи на пръсти до него. Устните му бяха невероятно топли и гладки, и безкрайно нежни. Каква учудващо предпазлива целувка от мъж, който изглежда така опасен. Хелън бе очарована и ѝ се искаше насладата да продължи вечно. Тя се отпусна изцяло върху него.

Харесваше лекотата и вещината, с която той моделираше устните ѝ и ги оформяше като точно съответствие на своите, харесваше начина, по който почти без никакъв натиск, но въпреки това така изкусно, ги принуждаваше да прилепнат към неговите.

Устните на Кърт умело продължиха да играят по меките, податливи устни на Хелън и предпазливо ги предизвикваха. Закачливите дръзки целувчици скоро се превърнаха в по-дълги и по-настойчиви. Езикът му премина по долната ѝ устна и тя издаде слаб стон на недоволство. Но устните ѝ едва доловимо се разтвориха. Езикът му се плзна по зъбите ѝ, а ръката му пусна косата и обгърна талията ѝ. Кърт я придърпа към себе си и след няколко мига целувката му стана още по-гореща и страстна.

Хелън потрепери, обви ръце около него и се вкопчи в широкия му, дълбоко набразден от мускули гръб. Езикът му изследваше най-скритите кътчета на устата ѝ, а тя се опияняваше от тази шеметна близост. Допирът му предизвикваше взривове от усещания, които замайваха главата ѝ. Тялото ѝ пламна от нова топлина и тя се сгуши още по-плътно до якото мускулесто тяло на мъжа, който я държеше и целуваше така омайващо. Зъбите му нежно подръпнаха пълничката ѝ долна устна, а после устата му се спусна по бузата отстрани на шията ѝ.

Хелън не можа да сподави тихата въздишка на възторг, която се изтръгна от гърдите ѝ, когато великолепните му опитни устни се залепиха на онова чувствително място точно под ухото ѝ. Очите ѝ безпомощно се затвориха, когато парещите му устни бавно си проправиха път надолу по шията към рамото ѝ. Трепетно вълнение премина по тялото ѝ, когато той отвори уста и обсипа пламналата ѝ гола кожа с целувки — нежни, хапещи, засмукващи.

Хелън усети как пръстите на босите ѝ крака се свиха, коремът ѝ лудо заигра, зърната на гърдите ѝ набъбнаха и се превърнаха в болезнени, чувствителни връхчета. Когато устата му отново потърси нейната, Хелън го целуна с несдържана страст. Устните ѝ широко се разтвориха, езикът ѝ се движеше също така смело, като неговият. След тази огнена реакция Кърт се оказа напълно безпомощен срещу пълната, неволна възбуда на тялото си. Сърцето му бясно блъскаше в гърдите, кръвта му бушуваше и пулсираше в слепоочията и слабините.

Кърт я прегърна по-плътно, стисна я здраво с една ръка, сякаш бе решил никога вече да не я пусне, и продължи да я целува отново и отново. Всяка следваща бе по-влажна, по-гореща, по-дълга. Хелън тихичко изскимтя, когато жарките му устни изоставиха нейните, после въздъхна и потръпна, когато целунаха трапчинката на шията ѝ. Тя започна да се извива и гърчи от удоволствие. Устните му тръгнаха бавно и уверено надолу. Щом стигнаха до ръба на ниско изрязаното деколте, той задърпа плата със зъби и започна да го смъква все повече и повече, докато най-накрая Хелън промърмори едва чуто:

— Не... не...

Кърт вдигна тъмната си глава и тогава Хелън забеляза дивата страст в очите му. Знаеше, че също такава страст изразяват и нейните очи. Той я притегли още по-плътно към себе си. Сега целувките им

станаха по-ожесточени, по-яростни. Езиците им се срещаха, устните им се сливаха, поглъщаха се с неукротима жажда и отприщваха дълго сдържаната самота и страст.

— Хелън, Хелън! — шепнеше Кърт името ѝ с пропит от желание глас. — Скъпа моя, позволи ми да те обичам — мълвеше той, опрял устни отново върху нежното ѝ бяло рамо, а ръцете му я притиснаха поплътно до пулсиращата ерекция, която напираше през черните ленени панталони.

— Кърт — възбудено прошепна тя, докато търсеше огнените му устни, целуваше го пламенно и само за миг си позволи да се отдаде на забранената тръпка от допира със силата на тази твърда мъжка плът, която настойчиво пулсираше до таза ѝ, докато тя още повече се притискаше към него.

Останала без дъх, разтреперана, Хелън най-сетне се осъзна. Те трябваше да спрат, и то веднага. Тя откъсна жарките си устни от неговите, опря ги до загорялата му шия и промърмори:

— Не. Не, Кърт...

— О, любима, моля те — устните на Кърт бяха заровени в косата ѝ. — Мила моя, позволи ми...

— Капитан Нортуей — нетърпеливо го прекъсна Хелън, — пуснете ме.

Разтърсвана от вълнение, тя се помъчи да се отскубне.

Силните ръце, здраво обвити около нея, веднага се отпуснаха и неохотно я освободиха. Хелън енергично го отблъсна, обърна се и избяга в сигурното убежище на тъмната къща. В очите ѝ пареха горещи сълзи на срам, вина и безпомощност.

Разтреперан, с разтуптяно сърце, Кърт остана сам на обляната от лунна светлина веранда. От разочарование ръцете му се свиха здраво в юмруци от двете му страни. Той стисна равните си бели зъби и спусна клепачи над очи, изпълнени с мъка.

Накрая пое дъх бавно, на пресекулки, отвори очи, обърна се и слезе по стъпалата в посребрения от луната двор. Кърт с упрек напомни сам на себе си, че изобщо не е трябвало да отива до къщата. Тя не го беше канила там. Тя не го искаше там.

Измъчван от душевни терзания и физическа болка, Кърт се върна в стаята си до плевнята.

ГЛАВА 32

Лятната жега се усилваше. Както и тяхната страст.

Кърт се бореше с мъчителния си копнеж по Хелън, така както всички мъже от векове насам: той работеше почти до припадък. Изгарящото го желание се притъпяваше и всяка вечер той падаше в леглото напълно изтощен физически.

Крайната умора му помагаше да обуздае мъчителния плътски глад, но дълбокият копнеж продължаваше да витае над него и никога не го напускаше изцяло. И колкото и да бе уморен, всяка нощ той лежеше в мрака и виждаше Хелън, чувстваше я до себе си. Искаше да я подържи в прегръдките си само час или миг дори. Искаше да зарови пръсти в дългите златни коси. Искаше да чува смеха ѝ. Искаше да чува дишането ѝ. Искаше я... Искаше нея.

Хелън също се бореше.

Тя странеше от Кърт колкото може повече. А всяка вечер преди лягане изваждаше малкия медальон и се взираше в снимката на своя съпруг, чийто образ, с всеки изминат ден все повече избледняваше в съзнанието ѝ.

Нееднократно си напомняше, че мургавият мъж, който спеше в пристройката при плевнята, е един от онези ужасни убийци, виновни за всичката смърт и разрушения, които завинаги бяха променили нейния живот и живота на любимия ѝ Юг.

Но това вече не помагаше.

Вече не можеше да си наложи да мисли за Кърт като за един омразен янки. Това прозвище не подходеше на мъжа, когото бе опознала. Кърт Нортуйей бе доказал, че е почтен, трудолюбив, сърдечен и чувствителен.

Това правеше нещата толкова трудни.

Ако той беше подъл и жесток, некадърен и пълен негодник, щеше да е много по-лесно. Тогава поне щеше да се утешава с мисълта, че не му принадлежи в душата си.

И че за него няма място в сърцето ѝ.

Объркана, разкъсвана между безграничния копнеж да бъде в прегръдките му и нарастващата вина, която я измъчваше заради това желание, Хелън изгуби съня си. Тя се въртеше и се мяташе в леглото и виждаше тъмното лице на Кърт, посребрено от лунна светлина. Искаше да го почувства до себе си. Искаше той отново да я държи в прегръдките си само още час или миг дори. Искаше да зарови пръсти в копринената, черна като нощ коса. Искаше да чувства смеха му. Искаше да чува дишането му. Искаше го... искаше него.

Безсънните нощи я направиха толкова неспокойна, че тя започна да се движи замаяна като сомнамбул през дългите и жарки летни дни. Хелън с радост приемаше изтощението, то ѝ помагаше да потуши нежелания огън, който гореше в нея. И въпреки това сладостният копнеж никога не я напускаше напълно и тя се страхуваше, че завинаги ще остане в неговия плен.

Малкият Чарли неволно и несъзнателно спасяваше Кърт и Хелън от тях самите и един от друг. Неуморното, изпълнено с живот, момченце беше винаги навсякъде. Би било почти невъзможно да скрият нещо от любознателното дете с огромните умни очи.

Понякога Кърт гузно се питаше какво ли би могло да се случи, ако синът му не се мотаеше вечно в краката му.

Хелън никога не си позволяваше да разсъждава върху подобна възможност. Тя беше безкрайно благодарна, че момчето, което покрай Джоли бе станало толкова щастливо и обично, беше все около тях.

Прелестният Чарли или се влачеше след баща си, или ѝ помагаше. Дори когато ходеше за риба с Джоли — което ставаше доста често, — бе много вероятно да се появи всеки момент, гордо вдигнал своя улов.

Хелън беше спокойна, че съществуват достатъчно пречки, които не даваха възможност да се случи нещо между нея и Кърт. И за да си осигури още по-голяма безопасност, вече не рискуваше да седи на верандата след здрачаване.

Веднъж завинаги започна да избягва излизанията нощем, след като през една гореща, душна нощ, когато се спусна до залива, едва успя да се измъкне от опасна среща. Беше ѝ топло и неприятно и чувстваше, че не би могла да издържи нито минута повече сред спарения въздух на спалнята си. Излезе на верандата, мина покрай къщата и се спусна по предните стъпала.

Тогава се втурна през двора и забърза надолу по дървеното стълбище към залива, наслаждавайки се на случайните пориви на нощния ветрец, предвкушвайки разхлаждащата разходка из плитчината покрай брега. Но едва стъпила на пясъка, тя се закова на място. Забеляза нещо. Нещо, което не беше част от естествения пейзаж.

Една статуя, която по красота можеше да се мери с Давид на Микеланджело.

Една самотна фигура на самотния плаж — Кърт Нортуей стоеше неподвижен върху една издадена скала, втренчен в залива, без да усеща присъствието ѝ.

Чисто гол, както майка го бе родила.

Стегнатото му тъмно тяло блестеше на лунната светлина, а гарвановата му коса бе прилепнала. Хелън го зяпаше с нескрито възхищение, завладяна от естествената мъжка красота. Испита истинско страхопочитание. Всичко в него бе съвършено. Внушителният висок ръст. Широките гладки рамене и изваяният гръб. Изопнатият стегнат корем. Силните бедра и дългите крака — мускулести, гъвкави.

Той беше въплъщение на всичко мъжко и като го гледаше, Хелън бе изкусена както никога досега. Трябваше да положи големи усилия да се сдържи да не извика името му и да затича към него, да не смъкне задушаваша я нощница и да се отдаде на страстта, която заплашваше да я погълне.

Тя почти усети как тези силни мокри ръце я обгръщат, как това великолепно голо мъжко тяло настойчиво се притиска към нея. Почувства вкуса на горещите целувки, допира на горещите ръце, испита моменталното сливане на твърдата му възбудена плът с нейната — мека и очакваща, а после и едновременното достигане до екстаза там на хлъзгавите, обсипани с водни пръски, скали.

Хелън се обърна и уплашена побягна от тъмния Адонис върху камъните, като си казваше, че той несъмнено трябва да е едно привлекателно, неустойимо въплъщение на Сатана, което се бе издигнало от бездната на ада, за да я тласне към вечно проклятие. Но тя няма да се поддаде на могъщото привличане на тази опасна съблазън. Не, тя бе достатъчно разумна, за да я надвие. Тя няма да постъпи в разрез с възпитанието си, с начина, по който винаги бе

живяла. Няма да жертва самоуважение и приличие заради една — единствена нощ на щастие.

Но най-вече тя не би могла да приеме мисълта за дългите самотни месеци или дори години пред нея без мургавия лекомислен любовник, който скоро щеше да замине.

И да я забрави.

След този почти фатален случай, Хелън не излизаше нощем навън. Страхуваше се. Страхуваше се, че той може да дойде при нея. Страхуваше се, че тя може да отиде при него. Страхуваше се, че той може отново да я грабне и да я целува, целува, докато тя започне да го моли никога да не спира.

ГЛАВА 33

— Оууу — изрева Чарли.

— Какво има? — извика Хелън с тревожен израз на лицето.

Беше ужасно горещ четвъртък следобед, последният ден на дългия зноен август. Хелън седеше на предните стъпала на напечената от слънцето веранда и чистеше грах. Чарли беше на ливадата и се опитваше да научи котарака да донася една пръчка, която постоянно му подхвърляше. Гордият Дом отказваше да се включи в такава безсмислена игра. На него не му трябваше пръчка, защото тогава трябваше да я гони? Котаракът гледаше Чарли с онези особени зелени очи и не помръдваше. Така че, всеки път Чарли сам трябваше да връща пръчката. При последното отиване босият му крак бе стъпил върху един трън.

— Бодил — изкрещя той. — Настъпих бодил.

— Ела тук, дай да видя — рече Хелън и остави съдинката с изчистен грах настрани.

Чарли заподскача на един крак и се затътри към нея, като правеше ужасни физиономии, за да я увери, че страда от неимоверни болки.

— Оууу!... Ооох! Ммм! — виеше и стенеше той.

— Дай си крака — нареди Хелън, когато той стигна до нея.

Чарли се подпря с ръце на раменете ѝ и сложи мръсния си бос крак в скута ѝ.

— Прилича ми на стара гадна коча билка — каза Хелън, внимателно я хвана с палец и показалец и бързо я измъкна. — Готово! — вдигна тя шипа към Чарли, за да го види. — Извадих го. Много е голям, нали?

Чарли замислено разгледа бодила, намръщи се, поклати русата си глава и рече:

— Много!

Хелън прихна да се смее, захвърли бодила и импулсивно прегърна мръсното палаво момченце, което всеки ден си обелваше я

коляното, я лакътя, я брадичката, или си удряше главата, друг път пък падаше от някое дърво или от люлката, набождаше си пръста, настъпваше бодил или го ужилваше оса или червена мравка.

Вече не се паникьосваше, като видеше да шурти кръв от някоя рана по дребното му телце. Беше се научила, поне привидно, да запазва спокойствие. Не беше лесно. Чарли беше истинско немирно момче и на човек можеха да му побелеят косите от него. А тя го беше обикнала твърде много, за да не се тревожи поне малко. Е, да, всъщност не много малко.

— Чарли, ужасно си топъл — отбеляза Хелън, като отметна мократа от пот руса коса от изцапаното му чело.

— Напекъл съм се като гущер на припек — рече той също като Джоли Гръбс.

— Защо не поседнеш малко при мен, да ми помогнеш да обеля граха?

— Добре — вдигна той рамене и се отпусна върху стъпалата.

Час и половина по-късно двамата все още бяха там. Чарли ентузиазирано помагаше на Хелън да чисти грах, а Дом кротко дремеше край него, положил пухкава лапичка до израненото ляво коляно на детето.

Под поразяващото южно слънце цареше леност и на Хелън ѝ се спеше почти колкото на Дом. Тя вяло кимаше с глава вместо „да“ и „не“ в отговор на безчетните въпроси на Чарли и полагаше неимоверни усилия да държи очите си отворени. Но много бързо излезе от летаргията си, когато Чарли с висок глас съобщи:

— Някой идва да ни види! В голяма черна двуколка.

Хелън се усмихна. Очакваше, че като вдигне поглед, ще види каретата на Еликът, но веднага се намръщи, щом разпозна луксозния файтон с кожено покривало и бързите коне, които го дърпаха. Найлс Лъвлес правеше една от своите неочаквани, нежелани визити.

Хелън отправи мълчалива благодарност, заради присъствието на Чарли точно този следобед. И, слава богу, баща му не се виждаше наоколо. Найлс Лъвлес щеше да е много доволен, ако можеше да съобщи на закръгленичката си, разглезена съпруга Патси, че е заловил вдовицата Кортни сама с нейния наемен работник янки.

Файтонът на Лъвлес изтрополи и спря откъм южната страна на двора. Найлс слезе, а след него скочи едра черна хрътка, залая

възбудено и тръгна с господаря си към къщата.

Найлс Лъвлес беше безупречно облечен в един от скъпите си, шити по поръчка, летни костюми от твърд, бял лен. Той стигна до верандата, свали бялата си сламена плантаторска шапка и тържествено се поклони на Хелън.

Усмихна се широко и кимна на Чарли.

— Здравей, млади човече. Ти сигурно си синът на Нортуей.

— Капитан Нортуей — поправи го Чарли и гордо потвърди. — Да, той е моят татко.

Найлс се засмя. После се обърна към Хелън.

— Госпожо Кортни, наистина изглеждате добре. Всеки път, когато ви видя, ставате все по-хубава. Явно, добре ви понася съвместният живот с наематели във фермата.

Хелън не помръдна. Продължи да седи на стъпалата на верандата и да чисти грах.

— Какво си намислил, Найлс? — попита тя с не съвсем сърдечен тон.

Той намигна на Чарли, а зъбите му проблеснаха в още по-широка усмивка.

— Защо един джентълмен да не може да посети една мила дама, чието семейство винаги е обичал?

— Спести си любезностите, Найлс. Казвай какво искаш.

— Както желаяш — усмивката му съвсем леко помръкна. — Дошъл съм с най-искрени приятелски намерения, за да сложа картите си на масата. Целта на това посещение е същата, както и на предишните. Искам да купя този имот. И ще купя този имот. Или от теб, или от данъчната служба, когато не платиш данъците си навреме. Продай ми го и ще получиш известна равностойност в пари. Решил съм, че ще го притежавам Хелън, по един или друг начин.

Хелън се начумери, пусна необелената шушулка грах, изправи се и сложи ръце на хълбоци. Чарли веднага я имитира — скочи, сложи и той ръчички на кръста и загледа свирепо към Найлс Лъвлес.

— Казвала съм ти и преди, Найлс — започна Хелън е нарочно провлечен тон, — тази ферма не се продава. Върви си.

Найлс поклати русата си глава, тупна с бялата сламена шапка по бедрото си и се изкиска покровителствено.

— Е, скъпа моя, аз само се опитвам да ти помогна. Ами, просто от добро сърце съм готов да ти платя много повече, отколкото струва това място. Ти си умна жена, сложи край на всички неприятни одумвания и клюки, които се разпространяват напоследък.

Хелън цялата настръхна. Знаеше, че има предвид отвратителните истории, които се шушукаха за нея и Кърт Нортуей, и гневно му заяви, че трябва да напусне дома ѝ.

Дом бе излязъл от вцепенението си и се спусна по стъпалата. Клекна, прилепи се към земята, наведе глава и засъска предупредително към неканените посетители. Голямата черна хрътка на Найлс излая, сякаш я бяха ранили, завъртя опашка и изхвърча от двора.

Но Найлс не помръдна от мястото си.

Чарли му изкрещя.

— Махай се!

Найлс Лъвлес просто се изсмя, пресегна се и разроши русата косичка на детето.

Но точно тогава един дълбок властен глас се обади зад гърба му.

— Къде са изтънчените ти южняшки маниери, Лъвлес? Дамата те помоли да си отидеш.

Найлс Лъвлес се обърна, ухили се на приближаващия към тях Кърт и каза:

— Тъкмо си тръгнах, янки. — Той постави плантаторската шапка на главата си. — Размисли ли по въпроса за продажбата на твоя дорест жребец?

Кърт мина покрай Лъвлес. Без да бърза, се изкачи по стъпалата. После се обърна с лице към Лъвлес, скръсти ръце пред гърди и облегна мускулестото си рамо на яката бяла колона на верандата. След това кротко заяви:

— Жребецът не се продава — В гласа му имаше властна нотка, сякаш беше човек, свикнал да дава заповеди и да му се подчиняват. — Нито пък тази ферма, както казва госпожа Кортни. Довиждане, Лъвлес.

Кърт, Хелън и Чарли наблюдаваха, докато госта промърмори нещо под носа си вече без усмивка, после се въртна на пети, завтече се към файтона си, подкара конете и бързо се отдалечи. Когато той зави по алеята и навлезе между дърветата, Хелън се обърна към високия мъж, застанал смълчан до нея.

— Благодаря ти — рече тя, но ѝ се искаше да каже нещо повече, да го докосне.

Кърт само кимна. След това предупреди сина си:

— Чарли, ако този джентълмен пак се появи, когато и да е, трябва незабавно да дойдеш и да ме извикаш.

— Да, татко — обеща с готовност Чарли. Като видя, че Кърт се отмества от колоната, попита. — Къде отиваш?

— Време е да издоя старата Беси.

— Може ли да дойда с теб?

— Свърши ли с чистенето на граха?

— О, забравих! — извика Чарли и направи намръщена физиономия. — Почти свърших. Ще ме почакаш ли?

— Хайде, върви — рече Хелън. — Аз ще довърша.

— Хелън ще довърши — обърна се Чарли към баща си. — Ще може ли аз да доя Беси? Мислиш ли, че тя ще ми позволи? Дали ще има нещо против да ѝ дърпам...

— Ами да отидем да проверим — прекъсна го Кърт. — Искаш ли да те занеса на конче до плевнята?

Още преди той да се доизкаже, Чарли вече подскачаше нагоре — надолу и протягаше ръчички към Кърт. Баща му без никакво усилие го вдигна от земята, метна го и го настани внимателно върху гърба си, а Чарли през цялото време пищеше от радост.

Хелън усмихната гледаше как двамата се отдалечават. Чарли се беше вкопчил здраво във врата на Кърт, смееше се доволно и подвикваше на Дом да ги последва. Синкавият котарак се втурна пред тях. Когато се скриха зад къщата, Хелън бавно се отпусна върху стъпалата.

Тя протегна ръка и докосна бялата колона на верандата, колоната, на която Кърт преди минута се беше опрял. Върховете на пръстите ѝ се плъзнаха по очуканото от времето дърво, а през съзнанието ѝ още веднъж премина кратката, но мила сцена.

Кърт бе дошъл да я защити. Той се бе качил на верандата и се бе изправил закрилнически до нея. С хладен тон беше заповядал на Найлс Лъвлес да си отиде. Само една негова дума и Найлс беше подвил опашка и избягал. Също като голямата страхлива хрътка!

Хелън се разсмя с глас. Докато Кърт Нортуей е наблизо, тя няма защо да се тревожи, че Найлс Лъвлес може пак да дойде да я безпокои.

Той няма да посмее.

Нито някой друг би посмял, с благодарност осъзна Хелън. Сега знаеше, че в тази затънтена крайбрежна ферма е в пълна безопасност, както от години не е била. Беше почти забравила колко хубаво е да има един безстрашен мъж, който да я пази и да се грижи за нея.

Тя вдигна съда с изчистения грах и въздъхна. По-добре да не свиква твърде много с тази сигурност. Тя беше само временна, припомни си веднага Хелън. Лятото отминаваше. Вече беше последният ден на август. Утре започваше септември. Скоро листата щяха да започнат да падат и слънцето да пече под друг ъгъл. Тя влезе вътре, за да приготви вечерята.

Беше вече в кухнята, когато Джоли се появи. Като му каза, че ще ядат пържена морска котка, грах на черни точици и сос с брашно, той рече:

— Какво още се мотаеш? Слагай тигана, а аз ще подреда масата.

Всички се радваха, че го виждат и че ще остане за вечеря при тях. Чарли беше доволен, защото не бе виждал най-добрия си приятел цял ден, Хелън и Кърт — защото не рискуваха да останат сами, след като Чарли приключи с яденето и се втурне към игрите си.

Освен това Джоли винаги беше много словоохотлив. Той с радост посрещаше възможността да изкаже авторитетно мнението си и неговия непрекъснат въодушевен монолог спасяваше Хелън от необходимостта да разговаря с Кърт. И обратно.

Първата му новина беше, че на изток от Пенсакола до Панхсидъл били разгласени предупреждения за буря.

Като чу това, Хелън веднага се изопна напрегнато.

— Ужасно рано е за това време на годината, нали? — рече тя и по лицето ѝ ясно се изписа загриженост. — Трябва ли да вземем предпазни мерки?

— Не, не. Този път няма да се наложи — побърза да я успокои Джоли и съжали, че изобщо бе споменал за това. Никой не знаеше по-добре от него колко много се страхуваше Хелън от урагани. Откакто неочаквана буря в морето бе погубила родителите ѝ, когато тя беше дете, Хелън изпитваше истински ужас от бури.

— Сигурен ли си, че не сме в опасност? — Хелън се помъчи да изрече въпроса със спокоен тон, но Кърт забеляза тревогата в гласа ѝ.

— Няма никаква опасност, дете мое — увери я Джоли. — Може да попревали малко дъждец, нищо повече. Наистина.

Джоли напъха салфетката си в яката на ризата и бързо смени темата. Между две хапки риба той разказа за последните събития в Спениш форт и Мобайл. Сестрите Ливингстън цъкали неодобрително, задето Ем Еликът безсрамно тичала след Куп. Вдовицата Ясмин Парнел заминала на почивка, отишла надолу по източното крайбрежие към луксозния курорт Пойнт Клиър за една — две седмици. Известният актьор Тирън Пауър щял да играе в Мобайл, в театър Уотър Стрийт. И така нататък, и така нататък.

— А, без малко да забравя — рече Джоли по средата на яденето. — Том Блейк е отворил дъскорезница в Бей Минит.

— Наистина ли? — Хелън вдигна вежди. — Значи Том Блейк... не е ли той...

— Единственият внук на стария Ванс Блейк. Ванс и твоят дядо бяха най-добрите приятели. Ванс се ожени за едно момиченце от Бей Минит и се премести там, за да бъде жена му по-близо до семейството си — обясни Джоли. — Смятам, че внукът му Томи добре ще успее с дъскорезницата. Кой знае, напоследък има голямо търсене на дървен материал.

Хелън се съгласи и започна да задава един след друг въпроси за новата дъскорезница на Том Блейк. Двамата с Джоли я обсъдиха най-подробно, а Кърт само вежливо слушаше, изненадан от силния интерес на Хелън към тази тема на разговор.

В заключение Джоли каза:

— Томи е умен младеж. Сигурно доста ще се замogne от дъскорезницата.

Джоли продължи да говори, но едновременно с това наблюдаваше двамата срещу себе си и забеляза, както при предишното си посещение, че между тях нещо се беше променило.

Отново.

Бяха се върнали в самото начало.

А дали беше така?

Джоли не беше сигурен, но предполагаше, че знае какво се е случило. И ако предположението му беше вярно, ако започваха да се харесват повече отпреди, то по всяка вероятност беше само въпрос на време кога ще бъдат принудени да го осъзнаят и приемат. Той поне се

надяваше да е така. Преди да стане твърде късно. Преди Кърт и Чарли да заминат.

Джоли довърши яденето и потупа натъпкания си закръглен корем, въздъхна, бутна стола си назад и каза:

— Чарли, ела, седни за малко на коляното ми.

Чарли веднага се отзова на поканата, смъкна се от стола си и побърза да се покатери в скута на Джоли. Облегна глава на гърдите му и ръката на стария човек поглади светлозлатистата коса.

— Чарли, разправял ли съм ти за голямото готварско състезание, което се провежда всяка есен в Бей Минит?

— Не — отвърна Чарли. — Кога ще бъде? Ще ходим ли?

Детето така и не видя, че Хелън и Кърт едновременно клатеха отрицателно глава към Джоли. Джоли ги забеляза, но не им обърна внимание.

— Всяка година в края на септември хора от много далеч отиват в Бей Минит за...

Джоли продължи да гали косата на Чарли и да разказва надълго и нашироко за приближаващото състезание. Разправяше, че той самият никога не го пропускал, тъй като готвел най-хубавата супа от бамя по цялата Болдуинска околия. Каза, че ходел в Бей Минит всеки септември за три — четири дни и винаги оставал до края на цялата работа. Каза още, че там щяло да има много момчета на възрастта на Чарли.

Хелън беше готова да откъсне бялата глава на Джоли.

Но когато старецът свали Чарли на земята, стана и каза, че ще е най-добре да се прибира, Хелън се опита да го спре.

— Е, слънцето още не е залязло — възпротиви се тя. — Остани и ще извадим дамата да поиграем.

Но Джоли не се поддаде на увещанията и си тръгна към къщи. Чарли се помъкна след него и стигна чак до тясната пътечка през гората. Там си казаха довиждане и Джоли обеща, че утре пак ще дойде.

Щом старецът си замина, Кърт се извини и стана от стола си. Хелън прибра масата и разчисти кухнята.

Когато се здрачи, тя излезе на задната веранда и чу ударите на брадва. Поклати глава. Кърт Нортуей цепеше още дърва за огрев. Не познаваше друг човек, който да работи по-упорито от него. Той никога

не спираше. Не почиваше за минутка дори. Трудеше се от зори до мрак.

Хелън слезе по стъпалата и се запъти към бараката с огнището. Беше решила да опече няколко самуна хляб на сутринта и трябваше да внесе един голям чувал с брашно. Чарли весело се люлееше напред — назад, но забеляза Хелън, скочи от люлката и се затича натам. Влезе след нея в сумрачната барака, като непрекъснато задаваше въпроси и оглеждаше всички интересни неща, складирани там.

— О, не! — възкликна Хелън, като застана пред празния рафт, на който държеше допълнителните запаси брашно. — Свършили сме брашното.

— Искаш ли да ида да взема малко на заем от Джоли? Знам прекия път. Той ми го показва.

— Не, ще отложа месенето с един-два дни. Хайде да вървим.

Навън, в неподвижния вечерен въздух, се носеше мученето на дойната крава и отекващите удари на брадвата по дървото.

Хелън спря, сбърчи вежди и попита Чарли:

— Искаш ли да заведеш Беси на пасището?

Не беше нужно да повтаря въпроса си. Чарли веднага се втурна към обора, като викаше кравата по име. Хелън изчака малко, пое дълбоко въздух и тръгна натам, където Кърт цепеше дърва.

Спря на няколко крачки от него и го загледа. По красивото мургаво лице се бяха изписали тревожни бръчки. Беше целият облян в пот и изглеждаше сякаш всеки момент ще падне от умора. Без съмнение, така щеше да стане, помисли си Хелън. Какво ли се опитваше да докаже?

Кърт усети присъствието ѝ. Спря ритмичното размахване на брадвата, смъкна я полека на земята и облегна дръжката ѝ на крака си. Вдигна ръка, избърса потта от челото си и я погледна.

— Капитане, помолих те да работиш усърдно, но не да се преуморяваш до смърт. — Хелън пристъпи към него и продължи: — Не е нужно да свършиш всичко наведнъж.

— Има толкова много работа — отвърна той и отмести поглед от нея. — Искам да приключа преди... преди... — Той замълча и вдигна широките си рамене.

— Преди да заминеш?

— Да. Преди да замина.

ГЛАВА 34

— Кажи ми честно, смяташ ли, че ще ѝ хареса?

Кърт се вторачи в ослепителния шлифован смарагд, подсвирна и рече:

— Ще остане възхитена. Всяка жена би го харесала.

Куп се ухили доволно. Полюбува се за хиляден път на блестящия скъпоценен камък, щракна капачето и прибра малката кадифена кутийка в горния си джоб.

Кърт Нортуей седеше до издрасканото бюро срещу шериф Купър в областния затвор. Беше петък, затова Куп се бе изненадал, когато вдигна поглед и видя, че влиза Кърт.

— Нещо си объркал дните — каза Куп, докато ставаше да се здрависа с него.

— Не, но нали знаеш какви са жените. Снощи Хел... госпожа Кортни установи, че е свършила брашното — усмихна се Кърт и сви рамене. — Не можа да изчака до събота. Брашното ѝ трябвало днес.

— Май и аз скоро ще трябва да свиквам с тия женски капризи — рече Куп и стана червен като цвекло.

И тогава бе извадил малката кадифена кутийка от джоба си, за да покаже диамантения годежен пръстен, който беше купил за Ем Еликът.

— Кога ще е великото събитие? — попита Кърт.

Изтегнат удобно в стола с кръгла облегалка, Кърт взе пурата, която Куп му предложи, запали я и бавно, с удоволствие запуши.

— Това зависи от Ем — отвърна Куп. — Страхувам се, че тя ще иска да вдигне голям шум около всичко това... венчавка в църква и какво ли не още. Предполагам, че ще трябва доста време за приготовленията.

Кърт кимна, всмукна от току-що запалената пура и пожела на Куп много щастие. Двата пушеха, пиеха силно черно кафе, почиваха си и се радваха, че са заедно. Но посещениято скоро трябваше да свърши. В един часа следобед Куп трябваше да бъде в Мобайл за съдебен процес.

Двамата мъже излязоха на дървения тротоар и постояха малко под жаркото слънце, загледани към отсрещната страна на улицата.

— А ти да внимаваш, чуваш ли? — предупреди Куп, без да се обръща към Кърт. — Тая сутрин градът като че ли е пълен с хора, дето си търсят белята.

Кърт спря поглед на неколцина мъже с грубиянски вид.

— Много поздрави на Хелън. И като дойдеш следващия път в града, пак намини да се видим.

— Добре.

Кърт остана на мястото си, докато Куп се качи на големия червеникавокафяв кон и препусна извън града. После дръпна още веднъж от угарката на пурата и я хвърли на улицата. Смъкна периферията на шапката си ниско над очите, мушна палци в колана на черните си панталони и слезе от дървения тротоар.

Без да бърза, прекоси прашната улица и се качи на тротоара точно пред двойната люлееща се врата на кръчмата „Червената роза“.

— Извинете... Моля... Ако обичате... — проправяше си той път през мъжете, мотаещи се наоколо.

Запъти се право към универсалния магазин на Джейк, без да обръща внимание на злостните забележки и обиди. Мина покрай отворената врата на бръснарницата на Скийтър. Вътре имаше няколко мъже. Джим Логън, най-едрият от верните хора на Найлс Лъвлес, дръпна кърпата от врата си, скочи от бръснарския стол и излезе навън. Половин дузина негови приятели го последваха.

Глух за дюдюканията и подвикванията, отправени към него, Кърт продължи по пътя си. Но като стигна на няколко крачки от магазина, чу името на Хелън, последвано от силен смях.

Той се закова на място.

Тъмнозелените му очи се присвиха от ярост, той стисна здраво челюст, обърна се и бавно тръгна обратно по тротоара.

Стигна до огромния грозен мъжага и спря точно пред него.

Започна с нисък, безстрастен глас:

— Високо ценя остроумието и хумора, също както всички вас, джентълмени — погледът му многозначително се плъзна по захилените лица пред него. — Може би няма да имате нищо против да споделите шегичката си с мен.

— Защо пък не? — отвърна Джим Логън със самодоволна, мазна усмивка. — Казах, че май Уил Кортни е умрял в бой срещу Севера, за да може малката му страстна вдовичка да си намери един любовник янки.

Дясната ръка на Кърт блъсна изненадания мъж по мръсната уста с такава ярост, че Логан отхвърча на десет крачки по дървения тротоар и се залепи на стената на бръснарницата. Логан смаяно опипа яркочервената кръв, която струеше от лявата му ноздра. Нарече Кърт с всички възможни имена, изрева като бик и с диви крясъци, олюлявайки се, се спусна след него.

Кърт успя да се отмести точно навреме, за да избегне един подъл юмручен удар, извъртян с такъв замах, че можеше да му отнесе главата. След това атакува, бутна противника по брадата и го удари с всичка сила в стомаха. Дъхът на Логан секна, той се преви на две, изхълца и се хвана за корема. Кърт се възползва от възможността, цапна мъжагата под брадата и главата му се изви назад.

Боят беше ожесточен, кървав, водеше се без никакви правила. Противникът на Кърт го превъзхождаше с около двадесетина килограма, но за сметка на това Кърт беше висок колкото Логан и имаше същия обseg.

От войната и усилената работа стройното му тяло беше заякнало и развило здрави мускули. Двамата имаха еднакви умения в ръкопашния бой. Но Кърт имаше едно голямо предимство.

Той беше разярен.

Ярост святкаше от присвитите му зелени очи, разливаше се по вените му и направляваше размахващите се юмруци. Като човек, който твърде дълго се е свивал и търпял, сега Кърт разчупи задушавачите го окови на разума и въздържанието. Целият му грижливо обуздаван гняв, омраза, мъка и страст сега се изливаха в безмилостно нападение над този долен грубиян, който посмя да опетни доброто име на Хелън Кортни.

От кръчмите и магазинчетата веднага се стекоха любопитни да наблюдават зверския бой. Найлс Лъвлес чу суматохата от долния край на улицата и изскочи от кантората си тъкмо навреме, за да види как Джим Логан удря Кърт с такава сила, че Кърт отхвърча назад чак на улицата. Логан се хвърли след него, но Кърт се изправи само след миг и ожесточено стовари юмрук в лицето на дебелака — дори конете,

вързани за рампата, се уплашиха и изцвилиха. Един от тях се отвърза и препусна в галоп по улицата. Рейдър се изправи на задни крака и вдигна ужасна врява, докато двамата мъже се въргаляха на земята под него.

— Убий мръсния янки! Утрепи гадното копеле! — изкрещя някой.

— Убий го! Убий го! — завикаха и други в хор.

Повечето мъже от нарастващата тълпа истински се забавляваха от жестокия кървав бой. Не им се искаше да свърши и дори се зарадваха, като видяха, че Кърт с мъка се изправи на крака. Всички зареваха, когато той заби юмрука си в ребрата на Логан. Но Логан бързо се съвзе и заби окървавения си юмрук в брадата на Кърт. Тълпата засвирка. И пак зарева, когато Кърт си го върна с едно ожесточено дясно кроше. Нададоха одобрителни крясъци, като видяха как огромния Джим Логан сграбчи здраво Кърт и му нанесе няколко унищожителни удара в бъбреците.

Двамата продължиха да се бият, докато целите потънаха в кръв и бяха така смазани, че едва можеха да вдигат изтощените си ръце. Джим Логан плюеше кръв и избити зъби и накрая се свлече на колене и обели очи. Падна на тротоара задъхан, но продължи да ругае Кърт.

Кърт все още се крепеше на крака. Дрехите му се бяха превърнали в дрипи. Лицето, гърдите, ръцете му бяха покрити с мръсотия и кръв. Дясното му око така се беше подуло, че се беше затворило напълно. Лявото успяваше да задържи отворено, макар че от една дълбока рана точно под веждата му капеше кръв.

Но гневът му все още не беше преминал.

Пресегна се и вдигна Логан на крака, за да го удари още веднъж. Логан простена от болка и по бузите му потекоха сълзи. Като видяха, че другарят им е в беда, двама здравеняци излязоха от тълпата и сграбчиха Кърт за ръцете. Хари Бойд и Ръс Картър го задържаха неподвижен, докато Логан набра отново сили и започна да нанася удар след удар по корема и лицето на Кърт, изложен на неговата злоба.

Найлс Лъвлес наблюдаваше сцената и се усмихваше доволно. На наглия янки му сменяха физиономията и си го заслужаваше. Може би сега ще му дойде акълът в главата и ще се махне от Алабама.

Но не всички споделяха егоистичното задоволство на Найлс.

Сестрите Ливингстън стояха пред универсалния магазин.

— Боже мой, това е ужасно. Татко не би одобрил — рече Керълайн, като клатеше глава.

— Не е редно — присъедини се към нея Силест. — Все едно дали младежът е янки или не, това не е редно!

— Не, не е редно — съгласи се Джейк Отри, който се приближи зад сестрите с изражение на погнуса. — Изобщо не е добре.

Сестрите кимнаха одобрително.

— Бяхме несправедливи към Хелън Кортни — тъжно отбеляза Керълайн.

— И към младия човек — добави Силест.

Захилените здравеняци, които държаха ръцете на Кърт, рязко го пуснаха. Кърт остана изправен, но залиташе и се бореше със световъртежа и мрака, които го заливаха на вълни. Не различаваше нищо наоколо, не знаеше къде се намира.

Непознати лица кръжаха лудо пред очите му, а в наранената му глава отекваше гръмогласен грубиянски смях. Оглушителна словесна атака от ругатни и псувни се сипеше над него от всички страни и се опитваше да пробие гъстата мъгла, която го обгръщаше.

Накрая един от шегаджиите пристъпи към него, ритна го по омекналите крака и Кърт се строполи на тротоара с болезнено стенание.

От мястото си пред кантората Найлс Лъвлес кимна едва забележимо към тълпата. Кърт веднага беше хванат от двама кикотещи се мъже, които го вдигнаха на седлото на завързания Рейдър. Дорестият жребец изцвили с див поглед и заотстъпва назад, щом усети тежестта на Кърт върху гърба си. Няколко мъже дръпнаха силно юздата му и го върнаха назад. После се разсмяха, праметнаха поводите през главата на коня и ги омотаха около седлото.

Един от мъжете, който имаше тютюнева плантация, свали сламената си шапка и шляпна жребеца по задницата, а един комарджия измъкна пищова си и стреля във въздуха. Едрото животно се понесе напред в галоп и излезе от града.

Преданият Рейдър веднага се отправи към фермата. Кърт замаяно се поклащаше на седлото и почти не съзнаваше къде се намира. Отслабнал от загубата на кръв, той клюмна и легна върху врата на Рейдър. После се вкопчи в дългата му грива. Пред очите му

изкачаха звезди, кръвта му се стичаше по гладките плешки на коня, но продължаваше с всички сили да се бори да устои.

Умният Рейдър, загрижен за ранения си господар, препускаше по целия път до фермата в бърз галоп. Щом излезе, задъхан и запенен от алеята измежду дърветата, която водеше към имота на Бърк, той започна силно да цвили. Хелън и Чарли събираха тикви навън в градината и чуха бясното му цвилене. Спряха и се спогледаха озадачени.

— Кой ли може да е? — зачуди се Хелън.

Чарли ококори очи.

— Човекът с голямото черно куче?

— Не, не, не мисля, че... — Хелън се изправи и заслони очи с ръка. — Я, ами че... това е Рейдър. Рейдър се връща, а баща ти е...

Тя забеляза мокрото червено петно на врата на коня и вдигна поглед към мъжа върху гърба му.

— Кърт! — изпищя Хелън. — Кърт! Кърт! Нееее... О, боже мой, не!

Хелън хукна да пресрещне препускащия жребец, като свалеше в движение шапката и ръкавиците си. Чарли ужасен се завтече след нея и питаше какво става. Като стигна до Рейдър и пребития Кърт, Хелън проплака потресена.

— Чарли, тичай при Джоли! — изкрещя тя обезумяла. — Мини по пътечката през гората. Кажи му да доведе доктор Ледит!

Чарли стоеше слисан и уплашен, вторачен в осакатения си и окървавен баща. Стоеше прикован на мястото си, а огромните му очи се пълнеха със сълзи.

— Бързо! — извика Хелън и Чарли хукна.

Цялата разтреперена, Хелън нежно докосна израненото лице на Кърт.

— Кърт, чуваш ли ме? Аз съм, Хелън.

— Хелън — дрезгаво промълви Кърт, с разкървавени устни.

Хелън се опита да овладее риданията, които напиреха в пресъхналото ѝ гърло, и каза:

— Ние ще се погрижим за теб.

Тя едва се държеше на крака, но грабна юздите на запъхтия жребец и като му говореше нежно, го поведе през двора покрай къщата до предната веранда. Чудеше се как ще успее да смъкне Кърт от коня,

да го качи по стъпалата и да го внесе в къщата. Но точно тогава изтощеното животно се изкачи по стъпалата, сякаш знаеше какво точно се иска от него. Хелън изхлипа, изпълнена с признателност.

— Благодаря ти, Рейдър, благодаря — промълви тя, когато той стигна чак до входната врата.

Хелън понечи да протегне ръце нагоре към Кърт, но Рейдър изцвили и услужливо коленичи на предните си крака.

Тя беше безкрайно благодарна. Сега успя да обвие ръце около Кърт, после изчака Рейдър да се изправи, да се обърне и да се отмести от пътя ѝ.

Хелън клекна на верандата, положи главата на Кърт в скута си и го попита:

— Можеш ли да ходиш?

— Не знам — отвърна откровено той. — Къде се намираме?

— На верандата — каза тя и вдигна полата си да избърше струйка кръв от нараненото му лице.

— Може ли да си почина малко тук? — едва успя да изрече той. — Уморен съм.

— Знам — прошепна тя, — но трябва да те внесе вътре.

— Аз не мога — призна той, като напразно се опитваше да отвори очи. — Не мога да се движа.

— Ще ти помогна — каза Хелън. — Ще те внесе вътре, обещавам.

И тя го внесе.

Напъна се да го вдигне и успя да го изправи в полуседнало положение. Опря главата му на гърдите си и здраво го обгърна с ръце. Притисна устни към сплъстената му от кръв коса и прошепна:

— Ще го направим двамата. Аз ще стана и ти ще станеш заедно с мен. После ще влезем в къщата и ще отидем в гостната.

Хелън пое дълбоко дъх, праметна отпуснатите ръце на Кърт през врата си, прихвана го през кръста и склочи пръстите си зад гърба му. С мъка се повдигна на коляно. После събра цялата си сила, изправи се на крака и успя да го вдигне. Хелън постоя така, опряна на стената, задъхана. Издържаше цялата му тежест и се надяваше, че няма да падне.

Стъпи здраво на земята с широко разтворени крака и тръгна внимателно през отворената врата, като буквално влачеше Кърт по

коридора към гостната. По средата на стаята усети, че губи равновесие, и вместо да рискува да паднат с трясък и да нарани още повече пребития Кърт, тя бавно се смъкна на пода.

— Успяхме — изпъшка и полека го сложи да легне върху дебелия протрит килим. — Сега ще дойда — каза тя, скочи и изхвъркна от стаята.

Само след секунди се върна с леген вода и няколко чисти бели кърпи и кесии за миене. Буца заседна в гърлото ѝ, като забеляза, че Кърт не се помръдва. Тя остави легена на пода, хвърли кърпите и падна на колене до него. Взе ожулената му ръка, притисна я до гърдите си и разтревожено започна да го вика:

— Кърт! О, Кърт, отговори ми. Моля те, отговори ми.

Пръстите му за миг стиснаха нейните, вдървените му устни се размърдаха.

— Аз... не съм ранен — промълви едва чуто той. — Не се... тревожи.

— Не се тревожа.

Всъщност тя се тревожеше до смърт.

Не бе изненадана, че се е случило подобно нещо, но беше твърде разтревожена, за да му се сърди, че се е бил. Хелън свали изпокъсаната окървавена риза от гърба му и внимателно изми раните и охлузените места по гърдите, раменете и ръцете му. С негова помощ предпазливо го преобърна на една страна и грижливо почисти засъхналата кръв от гърба му.

Потопи кърпата във вода, изцеди я и бавно я прекара по стария белег, който го опасваше отстрани чак до гърба. Попи кръвта от раните му, като през цялото време тихо му говореше. Накрая хвърли мръсната кърпа в легена с вода и отново го обърна по гръб.

Изправи се и отиде до леглото. Отметна синята кадифена покривка, дръпна я и я пусна върху черджето в долния край на кревата. Вдигна горния чаршаф и завивката, оправил две пухени възглавници и се върна при Кърт.

Събу обувките и чорапите му и разкопча колана. После бързо продължи надолу с копчетата на цепката му. Подвоуми се дали да свали панталоните му, но реши, че ще е по-лесно, когато го качи върху леглото.

Като пъхтеше и дишаше тежко, Хелън някак си успя да вдигне Кърт и го помъкна през стаята. С помощта на малката табуретка, която се използваше специално за тази цел, Хелън се покатери върху леглото и дръпна Кърт нагоре.

Падна по гръб върху високия пухен дюшек, но Кърт я затисна. Тя си почина малко и се измъкна изпод него.

Само след минути беше свалила панталоните му и го бе завила до кръста със снежнобелия чаршаф. Той лежеше неподвижен, със затворени очи и изглеждаше така пребит и безпомощен, че ѝ идваше да заплаче.

Тя доближи устни до насиненото му ухо и прошепна:

— Ще се погрижа за теб, Кърт. Ще се погрижа, обещавам. Тук съм.

Хелън забеляза лекото потрепване на гъстите му мигли, сякаш я беше чул и разбрал. Тя преглътна с мъка, отстъпи назад и започна да разкопчава изпоцапаната си с кръв работна рокля. Измъкна се от нея, ритна я настрани и се замисли дали да го остави за момент само колкото да отиде до другата стая за чиста дреха.

Но точно тогава той се опита да заговори и макар че не излезе никакъв звук, устните му промълвиха нейното име. Той се мъчеше да произнесе името ѝ.

— Тук съм, Кърт, тук съм — изтича тя обратно към леглото, без да си направи труда да се облече.

Постави студената си ръка върху горещата му буза и нежно докосна лицето, косата, гърдите му.

Лявото му око лекичко се отвори. Той я видя надвесена над себе си и пак се опита да каже нещо.

— Шшт — внимателно постави тя пръст върху разцепената му подута устна. — Не трябва да се мъчиш да говориш. Знам. Разбирам — усмихна му се тя.

Кърт притвори очи. Хрипливо, на пресекулки, пое дъх и изгуби съзнание.

ГЛАВА 35

Слънцето се спускаше над залива Мобайл и душният септемврийски зной бе донякъде изгубил палещата си сила, когато доктор Милтън Дж. Ледит — с посивяваща вече коса и брада — излезе от гостната, затвори вратата зад себе си и побърза да съобщи на тримата, чакащи нетърпеливо в полумрака на коридора.

— Има няколко счупени ребра. Много наранявания и контузии, фрактури на два пръста на лявата ръка. Скъсано сухожилие на десния крак. Левият глезен е лошо изкълчен. Очите му са насинени. И леко мозъчно сътресение.

— Мозъчно сътресение — повтори Хелън със смъртно бледо лице. — Ще се... той...

Тя не можа да довърши. Само стоеше, вдигнала неволно ръка към гърдите си, и се взираше ужасена в доктора.

— Е, Хелън, изглежда доста зле, но ще се оправи — усмихна се доктор Ледит и я потупа окуражително по рамото. — Младежът е много зле пребит, но нито една от раните не заплашва живота му. Единствено ако се инфектират може да умре. Но раните, благодарение на теб, Хелън, изглеждат чисти.

— Слава на добрия господ — въздъхна Джоли облекчено. Разроши русата коса на Чарли и рече: — Чуваш ли, момчето ми? Баща ти ще се оправи.

— Може ли да видя татко? — Чарли вдигна сериозните си кафяви очи към високия доктор.

— Можеш да надзърнеш и да го погледнеш — рече доктор Ледит и започна да отвива ръкавите на ризата си. — Но сега е упоен и спи, така че гледай да не го безпокоиш. Той трябва да почива колкото може повече.

Докторът внимателно отвори вратата на спалнята и направи знак на Чарли да влезе. Той тихичко се промъкна вътре.

Тримата възрастни мълчаливо наблюдаваха как момченцето предпазливо прекоси просторната стая, осветена единствено от

неземния оранжев блясък на залязващото лятно слънце. Чарли стигна до високото пухено легло, дръпна табуретката по-наблизо, покачи се на нея и загледа насиненото и ожулено лице на баща си. Чарли не издаде никакъв звук, но протегна ръчичка и нежно потупа бинтованата лява ръка на Кърт.

Хелън и Джоли се спогледаха и си размениха усмивки.

Чарли постоя само минутка. Когато излезе, доктор Ледит отново затвори вратата. После, като ги поведе към задната част на къщата, докторът им даде инструкции как да се грижат за болния.

— Ще трябва през цялото време да остане неподвижен и да не разговаря, доколкото е възможно. Няма да е лесно. Страхувам се, че го чакат големи страдания. Но запомнете, че колкото повече се мята в леглото, толкова по-бавно ще оздравее.

Докторът извади шишенце опиева тинктура от черната си чанта и го подаде на Хелън.

— Ще има нужда от това заради болките. По няколко капки наведнъж ще го облекчават. Сменяй превръзките и почиствай раните редовно. Гледай да не вдига температура. Смяташ ли, че ще се справиш? — погледна той Хелън право в очите.

— Да, ще мога — побърза да отговори тя. — Трябва ли да правим още нещо?

— Да — доктор Ледит затвори черната си чанта, — постарайте се да не става от леглото, докато не ви кажа.

Той тръгна към задната врата.

— Ще намина да го видя през следващите един-два дни, да не би да стане някоя инфекция. Ако ви потрябвам преди това, Джоли знае къде да ме намери.

— Много благодаря, че дойдохте, докторе — каза Хелън и го докосна по рамото. — Много сме ви задължени.

— Няма защо, дъще — отвърна възрастният човек, когото Хелън познаваше още от малка. После изведнъж поклати посивялата си глава и добави: — Ще ми се да мисля, че онова, което се е случило на този младеж, не е нищо повече от кръчмарска свада и груба шега.

— Но знаете, че не е така. — Хелън го погледна право в очите.

Доктор Ледит въздъхна, отвори уста да продължи, но не можа да каже нищо повече. Стисна ръката на Хелън и излезе. Джоли го изпрати

до мястото, където беше завързан конят му, а Хелън, с Чарли по петите ѝ, се отправиха към гостната.

Дългото бдение беше започнало.

Джоли настоя той да стои през нощта. Решиха двамата с Хелън да се редуват. Чарли също пожела да помага. Хелън му каза да си събере част от багажа и да се пренесе в къщата, докато баща му оздравее. Чарли се подчини, без да губи време. Двамата с Джоли отидоха в жилището до плевнята да донесат дрехите.

Хелън приготви легло за момчето на дългия шезлонг от синьо кадифе, за да може да спи в същата стая при пострадалия си баща. Дойде време за лягане, но Чарли заяви, че няма да спи, а ще стои до леглото на баща си. Нито Хелън, нито Джоли се противопоставиха.

Но когато високият стенен часовник във вестибюла удари полунощ, Чарли вече не можеше да държи очите си отворени. Съненото момче се отпусна на табуретката и главата му клюмна на гърдите. Джоли го пренесе в леглото.

Чарли спеше, а Джоли и Хелън се грижеха за Кърт. Обтриваха лицето му с чисти студени кърпи, шепнеха му утешителни думи, когато ставаше неспокоен, и правеха всичко възможно да се чувства удобно.

И да стои неподвижен.

А това не беше лесна задача. От време на време се налагаше и двамата едновременно да го удържат. Кърт беше трескав, ту губеше, ту отново идваше в съзнание, бълнуваше, мятеше се и стенеше. Някъде призори се успокои и се унесе в по-кротък сън.

Когато слънцето най-сетне извести настъпването на новия ден, Джоли дремеше на един стол. Но Хелън беше съвсем будна. Тя изобщо не беше заспивала. Струваше ѝ се, че никога няма да заспи. Чувстваше се отговорна за случилото се с Кърт и беше решила да изкупи вината си. Щеше да се погрижи за него, за да преживее всичко това, ще направи каквото е необходимо и ще стои до него, докато той има нужда от нея.

Пастелните лъчи на изгряващото лятно слънце се спуснаха през мрака на стаята върху неподвижното лице на възглавницата, а Хелън още стоеше до леглото, угрижена, уморена, стегната от тъпа болка в раменете и главата. Сърцето я болеше, като го гледаше. Човек едва

можеше да го разпознае. Красивите му очи бяха скрити от огромни отоци и грозни синини.

Тя леко положи ръка на натъртеното му рамо и мълчаливо му обеща, че ще го излекува. Закле се, че ще го гледа, докато напълно възстанови здравето си. Даде тържествен обет, че до жътва той ще бъде отново на крака и ще може да пътува.

Чак до дома си в Мериленд.

Хелън се взираше замислено в него, когато изведнъж едно от насинените подути очи лекичко се отвори. Дъхът на Хелън секна. Кърт я погледна. Опита се да заговори, но не можа.

— Кърт — прошепна тя и се надвеси над него. — О, Кърт!

— Хелън — дрезгаво промълви той през подпухналите си устни, — изглеждаш... изглеждаш уморена.

Той вдигна немощно превързаната си ръка. На Хелън ѝ идваше едновременно да плаче и да се смее. Тя взе ранената ръка в дланите си и нежно каза:

— Не, скъпи. Изобщо не съм изморена.

— Ти си... ужасно... мила — промърмори той сподавено и подутото му око пак се затвори, а дишането му стана равномерно и дълбоко.

Джоли се погрижи за обичайната сутрешна работа, която в други дни извършваше Кърт, после, за изненада на Хелън, си отиде вкъщи и не го видяха до края на деня. Хелън и Чарли търпеливо стояха до леглото на Кърт и старателно изпълняваха всичко, което бе казал докторът.

В късния следобед на този дълъг и уморителен ден Хелън умело смени превръзките, почисти ожулените места по гърдите му, внимателно превърза спуканите му ребра и потоци изкълчения глезен в леген с гореща солена вода, който постави върху леглото.

Кърт се бе събудил веднъж в най-голямата жегга следобед и тогава тя му даде телешки бульон и чай. Чарли стоеше там през цялото време — помагаше, галеше го, говореше му.

Когато дойде време за сън, Кърт вече бе удобно настанен, затова Хелън се обърна към Чарли и рече:

— И двамата трябва да поспим. Аз ще бъда в съседната спалня и ще оставя вратата отворена, ако се наложи да ме повикаш. Ще оставим лампата да гори до леглото на баща ти. Мислиш ли, че ще можеш да спиш?

— Дом може ли да спи при мен? — прозина се той.

Хелън се усмихна.

— Ако можеш да го намериш. Хайде повикай го да влезе.

Чарли изхвърча от стаята надолу по коридора и изскочи през външната врата. Хелън се върна до леглото, за да погледне Кърт за последен път. Чарли се върна след минутка, като мъкнеше Дом в ръце.

— Хайде сега, лека нощ — прошушна Хелън на Чарли.

— Не се казва така — отвърна Чарли и хвърли котарака върху шезлонга.

— Така ли? — пресегна се Хелън и сложи ръка върху русата му главица. — И как трябва да кажа?

— Казва се: „Лека нощ, да спиш в кош, да сънуваш грош!“ — ухили се Чарли.

Хелън му се усмихна и повтори:

— Лека нощ, да спиш в кош, да сънуваш грош.

— Добре — отвърна Чарли, после се спусна към високото пухено легло, покачи се на табуретката, надвеси се над спящия си баща и прошепна: — Лека нощ, да спиш в кош, да сънуваш грош.

Хелън преглътна с мъка и си отиде в стаята. Изтощена след повече от двацет и четири часа работа и притеснения, тя се съблече, намъкна нощницата си през глава и падна в леглото дори без да си среши косата. Заспа веднага.

Стори ѝ се, че бяха минали само няколко мига, когато усети, че Чарли стои до леглото ѝ, вика я, дърпа я за ръката и се мъчи да я събуди.

— Чарли — промърмори тя сънено, — какво има? Не можеш ли да спиш?

Като отвори очи, видя, че вече грееше ярко слънце.

— На татко му е лошо! — извика детето. — Пипнах го, ужасно е топъл.

Хелън скочи от леглото и изтича при Кърт с разтуптяно сърце. Завари го разтърсван от ледени тръпки, а зъбите му тракаха неудържимо. Тя уплашено долепи буза до неговата. Целият гореше.

— Чарли — каза тя, без да сваля очи от Кърт, — баща ти има ли някакви нощници?

— Джоли му даде няколко — кимна Чарли, — но той никога не спи с тях.

— Тичай във вашата стая при плевнята, намери нощниците и ми ги донеси. Чакай малко... под мивката в кухнята има голямо шише със спирт за разтривки и кутия с памук. Първо тях ми донеси. После вземи и няколко кърпи.

Чарли задигна дългата си нощничка нагоре, за да тича по-бързо, и изхвърча от стаята. Разтреперана почти колкото мъжа в леглото, Хелън попита шепнешком:

— Чуваш ли ме?

— Студено... — прегракнало рече Кърт — студено ми е.

— Сега ще те стопля — обеща тя и прехапа долната си устна.

Първо трябваше да го вледени почти до смърт, а не искаше да го кара да страда. Но това не можеше да се избегне. Трябваше да свали температурата му. И то бързо.

Чарли се върна с чистите кърпи, спирта и памука. Подаде ги на Хелън и пак излезе да донесе нощниците. Хелън сложи всичко на шкафчето до леглото и кротко занарежда:

— Съжалявам, ужасно съжалявам.

Тя отметна завивките му до кръста. Лявото му око се поотвори и той я погледна с такъв измъчен умоляващ вид, че тя почти омекна, но стисна зъби и не позволи да бъде разколебана. Вдигна нощницата си до коленете, покачи се на леглото при него и започна да обтрива пламналото трескаво тяло на Кърт с памук, потопен в спирт. Докато правеше това, нареди на Чарли да изтича до овощната градина и да набере няколко шепи листа от праскова. След това трябваше да отиде до кладенеца и ако може, да извади една кофа студена вода.

Щом Чарли излезе, Хелън напълно смъкна завивките от Кърт. Той лежеше само по долно бельо, целият се тресеше.

— Я стига! — нареди тя с рязък тон. Дръпна ръката му и заповяда: — Легни мирно, чуваш ли? Само за няколко минутки, няма да се бавя повече.

Хелън се трудеше яростно, бързо, уплашена от действителната опасност, която представляваше високата му температура. С огромни усилия и мъчителни стенания сви пръсти около колана на белите му

долни гащи, поколеба се само за миг, после бързо ги смъкна от стегната му задница надолу по краката и ги събу.

Чевръсто го възседна през кръста и започна да налага гърба и ръцете му с памуци, потопени в спирт, като през цялото време нежно му говореше:

— Много съжалявам, Кърт. Знам, че ти е студено. Сега ще те стопля. Ще те стопля.

Лицето ѝ поруменя, когато разтри спирта надолу по извивката на слабите му хълбоци и онази част, която никога не бе изложена на слънце, но въпреки това имаше почти същия загар, както цялото му стройно тяло.

Хелън чу Чарли, който шумно влезе през задната врата. Тя припряно слезе от леглото и дръпна завивките над Кърт. Чарли се появи, клатушкайки се под тежестта на пълното дървено ведро, като разплискаше водата и я изливаше по килима и върху себе си.

Хелън го похвали за добре свършената работа и веднага му поръча да свърши още няколко неща. Готов да помогне, Чарли набързо се облече във вестибюла и излезе съпроводен от Дом.

Хелън отново смъкна завивките от Кърт, качи се на леглото и избърса пламтящия му гръб и дългите му крака със студена вода. Той трепереше, гърчеше се и пъшкаше от болка. Тя не му обръщаше внимание. Трябваше да свали тази опасно висока температура.

Когато приключи с разтриването Хелън осъзна, че е изправена пред малка дилема. Студената му баня бе завършена само наполовина. Гърдите, коремът, пъпът, коленете имаха нужда от избърсване също както и гърбът.

Сигурно би могла да затвори очи и да продължи. Не. Това няма да стане. А смее ли просто да го преобърне и нехайно да довърши обтриването, сякаш да го гледа гол е нещо съвсем обичайно? Не, и така не може да постъпи.

Хелън реши да дръпне чаршафа върху Кърт, който лежеше проснат по очи и трепереше. После с мъка го преобърна по гръб, при което чаршафът се омота около тялото му. Тя започна да го дърпа и да го тегли, докато най-накрая го измъкна изпод Кърт и го изпъна свободно върху него. След това го нагъна до кръста му, дръпна рязко долния му край и внимателно го загърна до коленете.

Кърт вече лежеше по гръб, прикрит, както изискваше благоприличието. Хелън продължи работата си. Избърса гърдите, ръцете и краката му. Бръкна под чаршафа и успя да достигне и останалата гореща плът, която беше скрита от погледа ѝ.

Когато свърши обтриването, Хелън допря буза до гърдите му и въздъхна. Той все още беше целият в огън, но ѝ се струваше, че температурата беше спаднала. Грабна една от чистите нощници и успя да я надене през главата на Кърт. Дотук беше лесно. Но да вкара дългите му ръце в ръкавите изглеждаше почти невъзможно.

Все пак тя го направи.

Ако случайно бе минал покрай вратата на спалнята, би си помислил, че върху високото пухено легло се разиграва бурно състезание по борба. И донякъде беше така. Хелън и Кърт се въргаляха и премятаха — тя се опитваше да му облече ризата, той се отбраняваше, търсеше топлината на тялото ѝ и се мъчеше да я грабне и притисне към себе си.

Когато най-сетне го облече и изпъна ризата надолу по пламналото треперещо тяло, нейната нощница се бе усукала около белите ѝ бедра, а задникът ѝ изпълваше двете ръце на Кърт. Но тя бе твърде уморена, за да обръща внимание. С ръце върху облечените му плещи Хелън положи чело върху гърдите му да почине за минута и да си поеме дъх.

Все още запъхтяна от усилията, тя се отдели от Кърт, измъкна се от леглото, оправя, нощницата си, зави го с чаршафа и кувертюрата и ги подпъхна покрай раменете и брадата му.

После изтича в кухнята и свари горещ чай от листа от праскова, които Чарли беше набрал. Баба Бърк се кълнеше, че нищо не сваля високата температура така, както листа на праскова.

Тя бързо се върна при Кърт, повдигна главата му с две ръце и поднесе чая към устните му.

Той продължаваше да се тресе и трепери.

Хелън остави чашата, грабна мъхестото ръчно изработено одеяло от импровизираното легло на Чарли и го метна върху Кърт.

— Ето така — занарежда тихо тя, като се наведе и го погали по косата. — Ето на. Така е по-добре. Много по-добре.

Но треската на Кърт не намаляваше. Зъбите му тракаха, а разцепените му отекли устни се закръгляха да произнесат думата

„студ“.

— О, мили мой — прошепна тя в ухото му. — Не мога да гледам как замръзваш. Ще те стопля.

И без да мисли повече за благоприличието, Хелън Кортни отметна завивките и се мушна в леглото при Кърт Нортуей.

ГЛАВА 36

Хелън обви ръце около болния треперещ Кърт и го държа притиснат до себе си, докато чу, че Чарли влиза през задната врата. Когато момчето се появи в спалнята, Хелън вече стоеше права до леглото.

— Събра ли яйцата? — попита тя, усмихна се и отметна разрошената си коса от лицето.

— Да, само... само че — Чарли вдигна раменца и прехапа устна.

— Само че какво?

— Две се счупиха и се размазаха по всичките останали — Той сбърчи малкото си като копче носле и добави: — Мисля, че май Дом ги настъпи.

— О, да, напълно възможно, той е способен да направи такова нещо — потвърди Хелън и се засмя. После весело добави: — Струва ми се, че баща ти е по-добре.

— Сега ще видя — рече Чарли, втурна се напред, примъкна табуретката и се качи на нея. Наведе се и постави мъничката си длан върху челото на Кърт — Целият е мокър.

Хелън се разсмя.

— Да, знам. Потти се, а това значи, че сме пресекли температурата му.

Чапли отдръпна ръка и я избърса в панталонките си.

— Искаш ли да махна одеялото?

— Не, нека постои малко завит да се поизпотти.

Хелън тръгна към вратата, но спря и рече:

— Отивам да разтребя и да се облека. Ще останеш ли малко?

Чарли се обърна на табуретката, облегна се на високия матрак, скръсти ръце пред гърди и каза:

— Ще стоя точно тук!

Докато Хелън се облече, доктор Ледит и Джоли пристигнаха. Джоли веднага се запъти към пасището да доведе Беси и да я издои.

Брадатият доктор накара Чарли и Хелън да излязат от стаята, за да прегледа Кърт.

Хелън закрачи пред вратата. С ръце зад гърба вървеше напред — назад. Напред — назад. Напред — назад. Котаракът седеше неподвижен в слънчевия коридор и наблюдаваше двамата крачещи и мълчаливо им казваше, че според него са двама глупаци, изгубили разсъдъка си.

Доктор Ледит се появи и каза, че причината за високата температура на Кърт е лека инфекция. Той грижливо е почистил и дезинфекцирал възпалената рана и се надява, че тя няма да се инфектира отново. После похвали Чарли и Хелън.

— Добре сте се грижили за него.

Чарли гордо кимна с глава и съобщи:

— Ние спим при него.

Хелън едва не припадна.

— Чарли иска да каже — побърза да обясни, — че нощем той спи в стаята при баща си.

Докторът погледна Хелън и се засмя под мустак. Той сложи ръка на рамото ѝ и рече:

— Спокойно, дъще. Не съм и помислял, че някой от вас ще се качи да спи в леглото на моя пациент.

Хелън усети, че бузите ѝ пламнаха. Покашля се без нужда и разказа, че двамата с Чарли са разтрили Кърт със спирт, за да смъкнат температурата му.

— Това е помогнало — увери я той.

Скоро докторът си тръгна и обеща пак да дойде след няколко дни. Джоли остана само докато свърши някои най-неотложни домакински работи, а после си отиде и необяснимо защо отклони поканата на Хелън да остане за вечеря. Досега Хелън не беше виждала Джоли да се отказва от ядене. Дори се усъмни, че старецът може да не се чувства съвсем добре. И малко се разтревожи, когато на другия ден той не дойде.

Нито на следващия.

Всъщност Джоли Гръбс се чувстваше отлично.

Но се беше уверил, че ще бъде добре тримата — Кърт, Хелън и Чарли — да останат известно време сами.

Скоро можеше да се окаже, че всяко зло е за добро, разсъждаваше Джоли и ужасният побой над Кърт да е едно от най-хубавите неща, които са му се случвали. Както и на Хелън. Двата цяло лято бяха странили един от друг. Бяха се страхували от себе си и от всичко, което можеше да им донесе близостта.

Е, сега, дявол го взел, вече не можеха да се отбягват.

Джоли се подсмихна и му се прииска да се превърне в муха на стената, та да види и чуе какво става в гостната на Хелън.

А Хелън нямаше много време да се чуди и тревожи защо Джоли не идва. Беше твърде заета с грижите около Кърт.

Шериф Купър и Ем Еликът се отбиха веднъж. Изрази дълбоката си загриженост и донесоха голяма кошница храна и букет свежи цветя. Те надзърнаха в стаята при Кърт и постояха само няколко минути, за да не го уморяват.

След като Хелън и Ем излязоха, Куп остана, но само след миг се присъедини към жените на предната веранда.

Хелън наля ледена лимонада от една стъклена кана и подаде първата чаша на високия червенос шериф.

— Куп, той каза ли ти нещо? Обясни ли ти какво се е случило? Кой го с бил така жестоко?

— Не — отвърна откровено Куп. — Попитах го кой го е направил и защо, но не беше много общителен. Кълне се, че той е започнал боя.

Куп се облегна на парапета на верандата и отпи от лимонадата. Хелън въздъхна. Обърна се и подаде чаша на Ем. Ем нарочно я пое с лявата си ръка. Точно тогава Хелън забеляза искрящия диамантен годежен пръстен и едва не изпусна каната. Тя нетърпеливо я пхна в ръцете на Куп, а Ем се разсмя и скочи от стола си.

Двете млади жени се прегърнаха и заподскачаха радостно, а Куп само стоеше сконфузено, държеше лимонадата, клатеше рижавата си глава и се усмихваше глупаво.

Чарли ги зяпаше напълно озадачен. Той вдигна поглед към високия шериф и рече:

— Те понякога наистина се държат доста странно.

Куп се разсмя и кимна.

— Без съмнение, така е, Чарли.

Но тюркоазните му очи сияеха, докато гледаше двете смеещи се жени.

— Толкова съм щастлива заради вас! — възкликна Хелън.

Тя отстъпи назад, за да вдигне лявата ръка на Ем и да се полюбува на красивия камък. После се завъртя, обви ръце около тънкия кръст на смаяния шериф и го прегърна силно. Той задържа каната встрани, за да не се разлее, а тя разпалено извика:

— Поздравления, Куп!

— Благодаря, Хелън — отвърна той и неловко я потупа по гърба.

— О, Ем, Ем! Това е чудесно! Толкова е хубаво!

И те продължиха да се прегръщат, да плачат от радост и да бърбят възбудено за сватбата, която щеше да се състои по Коледа. Обсъдиха как Ем ще бъде облечена дълга рокля от бял сатен, а Хелън — в разкошно розово кадифе.

След малко Хелън и Чарли изпратиха щастливите годеници до файтона, благодариха им за посещението и останаха да махат след тях в падащия здрач.

Дългите септемврийски дни на бездействие и възстановяване на силите се превърнаха, колкото и да е странно, в приятен период от живота не само на Кърт, но и на Хелън. Както повечето жени, тя беше по природа добра болногледачка, така че грижите около ранения Кърт ѝ се удаваха с вродена вещина и щом животът му се оказа във от опасност, цялата работа покрай него започна наистина да ѝ харесва.

А като повечето мъже, Кърт не можеше да се насити на удоволствието една мила, хубава, оправна жена да се грижи за него, да го глези и да го отрупва с вниманието си.

Чарли също беше доволен от този сезон на дълги, спокойни дни, в които тримата бяха непрекъснато заедно. Той беше опора на Хелън за всичко. Винаги беше до нея и ѝ помагаше, докато тя хранеше баща му. И пак беше там с насапунисана кърпа в ръка, когато Хелън миеше Кърт в леглото. Или пък правеше физиономии и даваше нареждания, докато Хелън бръснеше брадясалото лице на баща му. И всеки ден имаше грижата Кърт да кисне навехнатия си глезен в солена вода.

А в тихите, спокойни, знойни следобеди, той отново беше там, за да вее с овехтялото ветрило напред-назад пред разгорещеното лице на

баща си, докато Хелън четеше на глас.

Няколко дни след побоя над Кърт, Хелън между другото го беше попитала дали не би желал тя да му чете и тъй като той бе пожелал, тя всеки следобед сядаше с книга в ръка до него. От шкафа във вестибюла беше избрала един роман на сър Уолтър Скот с кожена подвързия.

И така, следобедното четене скоро се превърна в обичайна част от ежедневните им занимания, както и сутрешната баня на Кърт. И смяната на превръзките. И сервирането на храната в леглото. И разтриването на гърба и стотици интимни дреболии, които тримата споделяха всеки ден.

Именно през тези първи безкрайни часове на тревога, както и през следващите по-спокойни дни на грижи около Кърт, Хелън започна да чувства, че тримата живееха като семейство. Тя истински обичаше очарователния Чарли и започваше да се влюбва в неговия смел, красив баща.

Не се радваше, че приближава края на този прекрасен период. Донякъде ѝ се искаше Кърт да не се оправя така бързо. Щеше ѝ се дългите, изпълнени с леност, септемврийски дни да се проточат безкрайно.

Понякога Хелън стоеше на верандата точно пред стаята на Кърт и се взираше замислено в ниските равни ниви на фермата. Високи зелени царевични стъбла и златно жито блестяха на ярката слънчева светлина. Накъдето и да погледнеше, виждаше зреещото изобилие на целия им усилен съвместен труд.

Наближаваше време за жътва.

Време за жътва, когато реколтата щеше да бъде продадена, а Кърт щеше да е на крак. Тя щеше да му плати каквото му дължи и той щеше да си замине заедно с Чарли. Двамата щяха да я напуснат. Да си тръгнат от Алабама и от живота ѝ. Щяха да се върнат в Мериленд.

В своя дом.

И тя отново щеше да остане сама.

Безветрените, приятни дни се изнизваха твърде бързо.

От жестокия побой бяха изминали повече от две седмици и Кърт вече отиваше към подобрене. Сега той виждаше с двете очи.

Счупените ребра не го боляха, освен когато се извъртеше рязко. Синините по тялото му бяха избледнели. Почти всички ожулвания бяха заздравели. Разтегнатото сухожилие на десния му крак вече не го притесняваше и огромният оток на изкълчения му ляв крак беше почти спаднал. Счупените пръсти на лявата ръка — показалецът и средният — също заздравяваха.

Честно казано, той се чувстваше малко виновен, задето продължаваше да лежи, но всеки път, когато споменеше, че иска да стане, Хелън се противопоставяше. Тя категорично заявяваше, че е обещала на доктор Ледит да не позволява на неговия пациент да излиза от леглото, докато самият доктор не одобри това.

Гледай ти!

Кърт не спореше по този въпрос кой знае колко. На него почивката му харесваше. След дългите тежки години на война, когато беше постоянно гладен и мръсен, сега му се струваше много хубаво да лежи в огромно пухено легло, красива жена да го храни с топло ядене от поднос и с нежните си ръце да го мие със сапунена вода. Човек привикваше лесно към подобно глезене.

Един душен следобед Кърт въздъхна с лениво задоволство, склочи ръце под главата си и се загледа през отворения френски прозорец. Отвъд широката бяла веранда, където гъстата плетеница от растителност обгръщаше скалите и водите на дълбокия син залив, а те блестяха ослепително под яркото септемврийско слънце.

Кърт се усмихна, протегна се и си помисли, че би могъл да лежи вечно и да наблюдава шеметно красивата гледка.

Единствено ако Хелън лежеше до него, той би се чувствал още по-добре, разсъждаваше Кърт сънено. Струваше му се, че усеща нежната ѝ топлина между двете си тръпнеци от желание длани. Ясно виждаше великолепната ѝ златиста коса, разпиляна по голите му гърди. И лесно можеше да си представи как ръцете му гаят...

Вратата на спалнята се отвори и Кърт рязко извърна глава. Очакваше да види Хелън, но ускореното му сърцебиене се забави и той превъзмогна лекото си разочарование, когато Чарли шумно нахълта в тихата стая.

Кърт се усмихна на сина си и рече:

— Ела да ми правиш компания. Много съм самотен.

— Точно затова съм тук — каза Чарли.

Той придърпа табуретката до леглото и се покачи на нея. После се изкатери пъргаво и изпълзя до баща си. Седна назад на пети и каза:

— Хелън пече специална изненада за теб.

— Така ли? — Кърт нежно постави ръка върху голото коляно на Чарли. — И каква е тя?

— Не мога да я издам — примижва Чарли. — Хелън така ми заръча.

Кърт кимна и подуши приятния аромат, който се носеше откъм кухнята.

— Мирише много хубаво, каквото и да е то.

— Хелън ми позволи да оближа купата — обясни Чарли. И след като всеки ден по това време бе чувал Хелън да пита Кърт дали не иска да му почете, сега предложи: — Искаш ли да ти чета?

— Да, моля те — отвърна Кърт както винаги.

Чарли се изкикоти, вдигна ръце нагоре и ги скръсти върху главата си.

— Но, татко, аз не мога да чета. Джоли още не ме е научавал да чета.

— Не те е научил — внимателно го поправи баща му. — Е, няма нищо. Защо тогава не ми разкажеш някоя история?

— Някоя история ли? За какво?

— Каквото ти дойде наум. Измисли някоя хубава вълнуваща случка, а аз просто ще си лежа и ще слушам.

Чарли имаше богато въображение. Той започна да разправя весела интересна небивалица, като ръкомахаше и въртеше изразително очи.

Известно време Кърт слушаше, легнал по гръб на възглавницата със спуснати клепачи. Но приказката продължаваше да се ниже, ставаше все по-отвлечена и мислите му се зареяха към деня, когато двамата с Чарли дойдоха във фермата на Хелън. Сякаш беше миналата седмица, а беше преди повече от четири месеца!

Тогава беше ранна пролет. Сега беше ранна есен. Тогава нивите още не бяха засети. Сега той се гордееше с реколтата, която скоро щеше да бъде готова за прибиране, гордееше се и с всички подобрения, които беше успял да направи в занемарената крайбрежна ферма.

Кърт се усмихна на себе си. Когато реколтата бъде прибрана, Хелън лесно ще може да си плати данъците и дори ще ѝ останат малко

пари. Вече бе споменала нещо за боядисване на къщата, за нови пердета в кухнята, за купуване на някаква красива виолетова покривка за леглото, която била видяла миналата зима в Мобайл в магазина на Бон Тон.

Усмивката на Кърт изчезна и голите му гърди изведнъж се стегнаха. Да, Хелън скоро щеше да има пари, което означаваше, че ще му плати каквото е изработил и ще очаква той да си тръгне. Да вземе Чарли и да си отиде в Мериленд.

До неотдавна това беше единствената му мечта. Да се завърне вкъщи, в Мериленд. В къщи, в конефермата на Дънстън. Там, където един ден ще си има собствена ферма, собствена земя, собствен дом.

Но какво значи дом без жена в него? Без Хелън?

Той не искаше да се връща. Не искаше да напусне Алабама. Да напусне и нея. Неговата мила, красива Хелън.

И да остане отново сам.

— ... и тогава... тогава онова огроомно чудовище...

Чарли все още разказваше своята история, когато Хелън влезе в стаята боса, с коса, вдигната нагоре със седефената шнола. В ръцете си държеше поднос с три чаши студено мляко и три големи парчета шоколадов кейк, по които се стичаше дебел слой глазура от карамел.

Чарли начаса забрави за приказката си. Той запляска с ръце, когато Хелън подаде подноса на Кърт, а после и тя самата се покачи, скръсти крака под себе си и покри босите си пръсти с дългата си пола. Чарли си мислеше, че е много забавно тримата да седят заедно на леглото, да разговарят, да се смеят и да ядат с удоволствие вкусния шоколадов кейк.

Но щом си изяде парчето, Чарли стана неспокоен. Слезе от леглото, втурна се навън и започна да вика Дом. Кърт помоли Хелън да остане още малко.

Тя се облегна на високата махагонова колона в долния край на леглото и обгърна колене с ръце. Седеше и разговаряше спокойно, доволна от близостта, която се беше създала между тях по време на оздравяването му.

Слушаше ниския му напевен глас и изучаваше мургавото му лице. Забеляза, че почти беше възвърнал предишния си вид. Около дясното му око все още имаше малка синина, а раната под лявата му вежда не беше напълно зараснала. Но красивите му черти се бяха

възстановили и само след седмица нямаше да се познава, че по това изваяно лице са се стоварвали безмилостни удари.

Погледът на Хелън се плъзна надолу към гърдите му, които пак бяха голи, защото жегата беше непоносима и Кърт бе захвърлил нощницата. И там повечето рани почти не се виждаха, с изключение на най-лошата дълбока рана точно под сърцето му — онази, която се беше възпалила. Тя все още беше превързана. Хелън знаеше, че ще му остане белег.

Тя го гледаше и се изкушаваше да свали чистата бяла превръзка и да притисне устните си до бавно заздравяващата язва. И тогава попита с тих, небрежен тон:

— Кажи ми какво се случи?

Разговорът им не беше свързан с боя и Кърт остана малко озадачен.

— Аз не... Какво имаш предвид? — намръщи се той и вдигна рамене.

— Боят. Какво се случи в града, за да се стигне до бой, в който едва не са те убили.

— Е, Хелън, приличам ли ти на човек, който е почти убит?

— Моля те, кажи ми какво стана?

— Ами какво? Забърках се в една разправия в бара и ме набиха. Ето, това е всичко — усмихна ѝ се той.

Хелън също се усмихна. Какъв изкусен лъжец беше!

— С кого? — настояваше тя. — И кой започна?

— Не разбрах името му — отвърна Кърт с равен глас. — Но аз започнах. Аз нанесох първия удар.

— Ти си започнал боя? И си ударил първи?

Кърт кимна.

— Но защо? Защо е трябвало да правиш подобно нещо?

Кърт се облегна върху възглавниците до горната табла на кревата. Усмихна се и каза:

— Нямах друг избор, Хелън.

— Не си имал избор? — ококори тя сините си очи. — Но защо?

— Ти не искаш да знаеш. — Кърт поклати тъмната си глава.

— Напротив. Искам. Кажи ми.

— Е, добре... мъжът — оня огромен грозен грубиян — подхвърли неприлична забележка.

— Неприлична забележка? — повтори Хелън и се намръщи. — И какво точно каза?

Кърт се ухили дяволито.

— Нарече ме мръсен северняшки задник.

ГЛАВА 37

Хелън видимо трепна и сините ѝ очи се ококориха от изненада. Изопна гръб и занемя. Сви устни и зяпна Кърт, поразена, напълно слисана.

Но после забеляза стеснителната усмивка на красивото му лице и закачливите пламъчета в глъбините на тъмнозелените му очи. Изведнъж си отдъхна и също се усмихна, отначало колебливо, все още малко напрегнато и не съвсем уверено. Но подкупващата му усмивка се разля още по-широко по лицето му и това напълно я обезоръжи.

Изведнъж Хелън избухна в смях. Кърт се присъедини към нея. Двамата седяха на пухеното легло и се смееха гръмко. Всичко изглеждаше невероятно забавно и те не можеха да спрат. Сълзи потекоха по бузите на Хелън. Тя се превиваше, хвана се за корема и падна по гръб изнемощяла в долния край на кревата. Стисна очи, започна да ритна с босите си крака като малко дете и продължи да се смее.

Когато най-сетне се поуспокои и укроти, отвори очи, обърна глава и погледна Кърт. Това я накара да прихне отново. Голите му рамене се тресяха и той хълцаше и бършеше сълзи от очите си. Подаде левия си крак изпод чаршафа и нежно ритна Хелън по бедрото с върха на пръстите си.

Както се кикотеше и задъхваше, тя сграбчи глезена му, забравила, че това беше изкълченият му крак.

— Ох! — изрева Кърт театрално, като не преставаше да се смее. — Хей, това е болният ми крак.

— О, боже!

Хелън го пусна веднага. Смахът замря в гърлото ѝ и в следващия миг тя се изправи, отметна чаршафа и внимателно започна да преглежда глезена.

— Да не би да съм те наранила, Кърт? Не исках да...

— Не, просто се пошегувах — прекъсна я той бързо, сви пръсти и завъртя крака си първо на едната, после на другата страна. —

Виждаш ли? Съвсем е оздравял.

Хелън вдигна разтревожено очи и срещна погледа му.

— Сигурен ли си? Направо бих умряла, ако знам, че съм те наранила по такъв глупав начин.

Кърт се взря в красивите ѝ очи и откри искрено безпокойство. Сърцето му подскочи.

— О, скъпа — промълви той и инстинктивно протегна ръце към нея, — ела тук.

— Толкова се притеснявах за теб — рече Хелън и без да се замисля, изпълзя към него. — Толкова се притеснявах и страхувах, че не знаех какво да правя и... не бях сигурна дали мога да се грижа добре за теб... и... ми се струваше, че си пострадал заради мен, а не исках...

— О, мила, скъпа моя — прошепна Кърт, хвана я под мишниците и нежно я придърпа към себе си.

Прегърна я силно и обви ръце около нея, сякаш за да я защити. Тя притисна лице до гърдите му, а той опря буза до главата ѝ. После добави с нисък глас, ласкав като милувка:

— Ти беше истински ангел. Никой не би могъл да направи нещо повече за мен. Не можеш да разбереш колко съм ти благодарен.

С една ръка той обгърна ръката ѝ, а другата — с двата счупени пръста — започна утешително и нежно да гали гърба и крехките ѝ рамене.

Отпаднала и замаяна от бурния смях, Хелън се отпусна върху него и му позволи да я задържи в прегръдката си. Вече беше напълно успокоена. Притвори очи и тихичко въздъхна. Опря устни до топлото му, голо рамо и попита:

— Ти наистина се чувстваш по-добре, нали?

— Никога през живота си не съм се чувствал така добре — отвърна Кърт.

После и той въздъхна също като нея и залепи устни върху меката като коприна златиста коса, която приятно гъделичкаше носа му. Ръцете му едва забележимо се притегнаха около тялото ѝ и той откровено призна:

— Днес следобед тъкмо си мислех, че ми се иска просто да лежа тук вечно в това меко пухено легло, да гледам бялата веранда навън и буйната зеленина и обширния син залив.

Той млъкна, пое дъх бавно и дълбоко. Подвоуми се дали да ѝ разкрие, че тази мечта включва и нея — да лежи в обятията му точно както сега, нежното ѝ слабичко тяло — притиснато плътно до него, чистата ѝ коса — да го гъделичка приятно и да го опиянява. Но размисли и просто каза:

— Завинаги. Също като сега.

Хелън се наслаждаваше на усещането от допира с топлата му гърд, която леко вибрираше под брадата ѝ, докато той говореше. Също като него и тя искаше всичко това да може да продължи „вечно“. После вдъхна дълбоко, упоена от специфичния, неповторим мирис на чистота и мъж.

— Тук е тихо и спокойно, нали? — добави тя.

Но едва изрече тези думи и тишината и спокойствието бяха разбити от гръмкия боботещ глас на приближаващия към къщата Джоли и възбудените крясъци на Чарли, докато тичаше да посрещне любимия си приятел.

Хелън подскочи и се отдръпна от Кърт, сякаш се бе допряла до нажежена печка. Внезапно ръцете на Кърт останаха празни и той прокле наум и Джоли, и сина си. Изпитваше егоистичното желание те двамата да не се бяха появили в този момент.

Хелън като светкавица се смъкна от леглото, приглади косата и полите си и едновременно с това неспокойно изпъна смачкания чаршаф върху краката на Кърт.

Тя се намръщи и нетърпеливо посочи към захвърлената бяла нощница, която се подаваше изпод купчината възглавници.

— Бързо! Облечи си нощницата! — ядосано се сопна тя.

— Но, Хелън, толкова е топло и...

— Нали чу какво ти казвам! — изкрещя тя почти неистово и Кърт разбра, че приятната, невинна близост отпреди миг се бе превърнала за нея в срамен, непростим епизод.

Преди Джоли и Чарли да успеят да влязат, Кърт вече беше намъкнал ризата, в Хелън седеше на стол до леглото с отворена книга в скута.

Още щом Джоли и Чарли прекрачиха прага, стана ясно защо двамата издаваха такива звуци, докато се тътреха по коридора.

Чарли беше застанал с лице към Джоли, обвинил малките си ръчички около кръста му, и беше стъпил върху ходилата му. Джоли

вършеше цялата работа, а Чарли се взеше безплатно и се кискаше от удоволствие.

Хелън се засмя и си припомни как и тя обичаше да язди по същия начин огромните крака на дядо Бърк.

Джоли кимна и се усмихна на Кърт и Хелън. Прекоси стаята и рече на Чарли:

— Последна спирка. Всички пътници да слизат.

Момчето скочи, а Джоли поклати побелялата си глава и възкликна:

— Растеш като гъба!

Чарли потвърди и застана плътно до него, увиснал на ръката му, доволен, че го вижда.

Хелън също се радваше. Тя остави книгата, изправи се, прегърна го и попита:

— Къде беше? Минаха три дни от последното ти идване тук и всички започнахме да се тревожим за теб.

— Наистина ли? Хайде, хайде — ухили се Джоли и се наведе да стигне ръката на Кърт. — Ами точно затова не идвах, та да можете да оцените компанията ми.

— Аз я оценявам, Джоли — побърза да го увери Чарли.

— Добре, момчето ми — усмихна се старецът и лекичко го подръпна за ухото. — Щом като толкова ме цениш, какво ще кажеш да изтичаш до кладенеца и да ми донесеш едно голямо канче студена вода? Ужасно съм жаден.

— Веднага се връщам! — викна Чарли и изхвърча от стаята.

— Седни, Джоли — покани го Хелън. — Докато Чарли донесе водата, ще ти отрежа едно голямо парче шоколадов кейк. Съвсем пресен е, пекох го днес следобед. Как ти се струва?

— Великолепно, скъпа, но почакай малко. — Джоли погледна Кърт, погледна и Хелън и продължи: — Сигурно помните, че веднъж ви разправих за голямото кулинарно състезание по готвене на супа от бамя, което се провежда всяка година в Бей Минит, нали?

— Аз си спомням — кимна утвърдително Кърт. — Разбира се.

„Мили боже“ — завайка се Хелън. Съвсем беше забравила за кулинарното състезание. Кога беше то? Скоро? Още сега? Затова ли беше дошъл Джоли? Да разбере дали Кърт ще му разреши да заведе

Чарли за четиридневните празненства в Бей Минит? Ами ако Кърт каже „да“? Ами ако двамата останат тук съвсем сами?

— Състезание по готвене на супа от бамя? — рече тя и думите заседнаха в гърлото ѝ. — Спомням си нещо такова, о, както виждаш — посочи тя към Кърт, — ние няма да ходим.

— Как всъщност се чувстваш, синко? — обърна се Джоли към него. — Добре ли си? Какво каза доктор Ледит, кога ще можеш да ставаш?

— Може още сега — отвърна Кърт. — Трябва вече да стана. Чувствам се виновен, задето лежа тук като недъгав.

— Хелън — погледна я Джоли, — каза ли докторът кога той ще може да излиза? Кога ще му позволи да става от леглото?

— Чакам доктора или по-късно довечера, или утре рано сутринта. Но все още няма да му позволи да излезе от леглото — поклати тя глава, за да наблегне на думите си. — Но дори и това да стане, всякакво пътуване до Бей Минит в най-скоро време е напълно изключено.

— За вас двамата, да — усмихна се хитро Джоли и без да обръща внимание на сбърчените вежди на Хелън, продължи към Кърт. — Наистина ми се струва, че изглеждаш доста добре.

— Съвсем като нов — засмя се Кърт.

— Прекрасно. Много се радвам да го чуя.

Джоли се премести по-близо до него.

— Тогава, преди момчето да се върне, искам да те питам нещо.

— Казвай — рече Кърт, а Хелън стисна зъби, защото разбра какво е намислил старецът.

— Искам да ми разрешиш да взема Чарли с мен в Бей Минит. Ще го държа под око през цялото време, нямай грижа за това. Празненството е просто предлог да бъдем заедно. Ще има цяла тумба малчугани, с които да си поиграе.

Джоли замълча и сложи съсухрената си ръка на рамото на Кърт.

— Синко, това момче има нужда от деца на неговата възраст. Не е правилно да не се среща с никого, а да гледа само нас тримата, нищо че аз съм едно голямо дете — изкиска се той.

— Знам — поклати замислено глава Кърт. — Ще видим. Когато му дойде времето.

— Времето му е дошло — заяви направо Джоли. — Заминавам за Бей Минит вдругиден. Голямото събитие започва в петък. Поразмисли и тази нощ, ако трябва, но знай, че наистина искам да го взема с мен.

Той погледна към Хелън.

— За Чарли ще е добре, не смяташ ли, Хелън?

— Предполагам, че е така — неохотно се съгласи тя и стрелна Джоли с кръвнишки поглед, сякаш му казваше, че ѝ идва да го удуши. Малкият щеше да се радва и да прекара чудесно, затова добави: — Ти решавай — каза на Кърт и отново притаи дъх.

— Нека отиде — заяви решително той. — Разбира се, че може да отиде, и благодаря, че искаш да го вземеш. Много мило от твоя страна. Той страшно ще се забавлява.

— Няма съмнение — подкрепи го Джоли със сияещо лице. — И аз също.

Чарли толкова се въодушеви, като чу новината, че вече не можеше да говори за нищо друго. И докато Джоли поглъщаше огромно парче шоколадов кейк, момчето не се отделяше от стола му, бърбореше като латерна и задаваше въпрос след въпрос. Нямаше търпение да дочака началото на това приключение и питаше защо не могат да тръгнат веднага, в същата минута.

Джоли лапна и последната хапка от кейка, млясна от удоволствие, похвали Хелън за вкусния сладкиш и чак тогава му отговори.

— Защото имаме много работа, преди да тръгнем.

Той се изправи, сложи празната си чиния на нощното шкафче, посочи Чарли с пръст и рече:

— Обуй си обувки, калпазанино, и ще се заловим да свършим някои неща.

До края на деня момчето неотстъпно следваше стареца. Първо двамата провериха казана за вода. Беше пълен до ръба с мека дъждовна вода. После Джоли предложи да внесат голямо количество подпалки и дърва за горене, а Чарли се разсмя и каза, че е прекалено топло, за да се пали огън. Джоли обясни, че Хелън, или дори Кърт, може да поискат да се изкъпят и тогава ще им трябват дърва, за да си стоплят вода. Те напълниха сандъка до огнището и струпаха още малко цепеници при задната веранда.

После извадиха няколко ведра прясна вода от кладенеца и я отнесоха в кухнята, за да не се налага Хелън да прави това. Издоиха Беси — Чарли успя да изкара няколко струйки мляко и това му се видя истинско чудо, което го накара да се разсмее.

Вечеряха късно. Джоли хапна още едно парче от шоколадовия кейк и се прибра вкъщи. Но на другата сутрин пак дойде. Набраха боб, грах, тикви и домати. После извадиха лук и картофи и ги складираха в бараката за опушване на месо. От овощната градина събраха зрели сливи, златни круши и червени като кръв ябълки.

После отидоха за орехи. Нарамил дълъг върбов прът, Джоли поведе Чарли към ореховата горичка, която се намираще край овощната градина, и там започна да брули високите листати клони. Орехите се сипеха като дъжд по земята, а Чарли с готовност ги събираше.

Двамата работиха цял ден и свършиха всичко, което им дойде наум, за да помогнат на Хелън по време на отсъствието си. Хелън също не бездействаше. Тя изпра дрехите на Чарли, за да има достатъчно за пътуването. След обяда ги изглади, внимателно ги сгъна и ги подреди в новия куфар, който Кърт беше купил от панаира.

Късно следобед се появи доктор Ледит. Той прегледа Кърт и обяви, че от следващия ден му разрешава да става от леглото.

— Нека стана още сега — помоли го Кърт.

Докторът обаче забрани. Утре не беше далеч, а и през следващите няколко дни Кърт трябваше да се движи полека. Да не се претоварва и да си почива.

Когато слънцето се скри зад залива и жабите подеха вечерната си глъч, Джоли седна отпред на широката веранда и докато белеше една от ябълките, донесени от овощната градина, започна да говори за предстоящото пътуване.

Чарли гледаше учудено, ококорил очички, как Джоли обели цялата ябълка, без да разкъса нито веднъж яркочервената лента на кората ѝ. После старецът започна да я реже на парченца и даваше едно парче на Чарли, едно на себе си. След малко погледна към Хелън, която седеше и безмълвно се люлееше в стола си.

— Много си се умълчала тази вечер, Хелън, момичето ми — рече той и ѝ хвърли мила, детинска усмивка. — Мъчи ли те нещо?

— Нищичко — отвърна тя с леден тон, без да го поглежда.

— Е, радвам се да го чуя. — Джоли отрязва още едно парче ябълка и продължи: — Стори ми се, че май седиш там надута като въшка и гледаш като мокра кокошка.

Хелън стисна зъби. После вдигна очи към него, усмихна се насила и рече:

— Ами, сбъркал си нещо. Както ти самият обичаш да се изразяваш, аз съм „щастлива като прасе в кална локва“.

Джоли подаде на Чарли последното парче ябълка.

— Ако щеш, вярвай, дъще, но винаги съм ти желал единствено това — да бъдеш щастлива. — Той стана от стола си. — Време е да се прибирам да си лягам — каза той, после се обърна към Чарли: — Утре ще дойда още на разсъмване. Който не се е събудил и приготвил за път, остава тук.

— Ще бъда готов! — нетърпеливо възкликна Чарли с блеснали очи. — Не тръгвай без мен!

— Добре — съгласи се Джоли, — но ти най-добре си легни рано довечера. Утре ни чака дълъг път.

ГЛАВА 38

Рано на другата сутрин старецът и безкрайно въодушевеното дете се отправиха към Бей Минит и оставиха Кърт и Хелън сами във фермата. Предстояха им най-малко четири дни съвсем сами.

И ноци.

Хелън беше ужасена. Кърт ги очакваше с нетърпение. Хелън се страхуваше от онова, което можеше да се случи. Кърт се страхуваше от онова, което можеше никога да не се случи. Хелън се страхуваше, че ще омекне и ще допусне да ѝ стане любовник. Кърт се страхуваше, че тя може да не омекне и да не му позволи да я люби.

През целия този дълъг, горещ ден Хелън правеше всичко възможно, за да отбягва Кърт. Проявяваше голяма изобретателност в измислянето на разни дреболии, които да свърши, и места, на които трябва да отиде. Места, където бе малко вероятно да го срещне. Места, на които той не можеше да я открие.

А Кърт усещаше, че Хелън му липсва ужасно много. Докато лежеше болен, беше свикнал тя да е около него по цял ден. Донякъде дори съжаляваше, че доктор Ледит му бе разрешил да става от леглото.

Кърт бродеше отчаян и самотен из притихналата къща и двора и търсеше Хелън. Копнееше да види усмивката ѝ. Да чуе смеха ѝ. Да я накара да произнесе името му или да го докосне. Жадуваше за току-що отминалите дни, когато се чувстваха така удобно и приятно заедно. Щеше му се тези прекрасни топли дни да не бяха свършили така изведнъж.

Най-после нощта се спусна, а с нея започна и истинското мъчение.

И за двамата.

Хелън се престори, че е уморена, каза лека нощ и се оттегли в стаята си малко след залез. Тази вечер за пръв път, откакто Кърт и Чарли се бяха преместили в къщата, тя грижливо затвори вратата на спалнята си, облегна се на яките ѝ дъски и се замисли дали да не потърси ключа и да я заключи.

Но веднага поклати глава при тази крайно глупава мисъл. Нямахше никаква причина да заключва вратата си. Нито пък беше нужно да приготвя револвера, който внимателно бе изпразнила и скрила най-отгоре във високия гардероб, за да не може Чарли да го достигне. Още в самото начало Кърт беше казал: „Аз съм янки, госпожо Кортни, а не животно. Спете с револвера си, ако искате, но той няма да ви е нужен, за да се защитавате. Поне не от мен.“

Това беше вярно. Досега не беше имала нужда от револвера. Нямахше да ѝ трябва и тази вечер. Кърт Нортуей не беше някое животно, което дебне и чака именно тази възможност, за да я нападне по най-брутален начин.

Хелън въздъхна и се отмести от вратата. Тя не се страхуваше от Кърт. Трябваше да признае, че се страхува от себе си. Започваше да се влюбва в Кърт Нортуей, изпитваше физическо влечение към него. Искаше да бъде в обятията му. Искаше той да я люби.

Хелън прекоси стаята, вдигна стъкленото шише, запали лампата на нощното шкафче и седна на леглото. Започна да разкопчава сивата работна рокля, но не можа да се сдържи и си представи какво би било, ако загорелите ръце на Кърт разкопчаваха същата тази рокля.

При тази мисъл Хелън потрепери, защото усещаше, че той би бил съвършен любовник. В онази душна нощ през юли, когато танцуваха на обляната от лунна светлина веранда, той пристъпваше с лекота и излъчваше грация и увереност. И през цялото време я гледаше право в очите и я караше да тръпне от глава до пети.

Един мъж, който е така чувствен на дансинга, сигурно ще бъде възбуждащо чувствен и в леглото. У Кърт имаше една непринудена самоувереност, която издаваше мъжественост. Без съмнение, разсъждаваше тя, той притежаваше и онази емоционална зрялост, необходима за една съвършена романтична връзка.

Кърт Нортуей обаче не търсеше съвършена романтична връзка, най-малко с нея. Най-добре беше никога да не забравя, че този мъж, когото не спираше да желае, беше все пак един янки. Роден и отгледан в Мериленд, той нямаше търпение да се прибере вкъщи.

Хелън не беше дете. Тя напълно разбираше, че ако в същия този момент отидеше при Кърт и го помолеше да я грабне в обятията си, той нямаше да се колебае да я обладае. Нито пък щеше да се поколебае

да я изостави, когато дойдеше време за жътва. Да я изостави, без дори да се обърне назад.

Хелън стана от леглото и духна лампата, която току-що беше запалила. После се доразсъблече в тъмното, намъкна нощницата през главата си и я остави да падне бавно надолу по голото ѝ, топло тяло. Извади фибите и разпусна тежките си коси, разтърси глава и се мушна в леглото.

Чу как вратата на спалнята на Кърт се затваря и той прекосява стаята.

Кърт влезе в просторната гостна, където бе прекарал последните две и половина седмици. После затвори вратата след себе си и се усмихна на глупавата си постъпка. До тази вечер вратата не беше затваряна. И сега не беше нужно, но въпреки това го направи.

Той прекоси тъмната стая. Приблужи се до отворения френски прозорец и се загледа в спокойните води на залива, посребрени от лунната светлина. Вдъхна дълбоко сладникавия аромат на магнолиите.

След като бе прекарал едно лято в Спениш форт, за него не беше трудно да разбере защо тези алабамци обичаха своя щат толкова много. Имаше моменти, в които бе смятал, че никое кътче на земята не би могло да се сравни с родния Мериленд. Но не беше прав.

Тази земя на Мобайлската делта, която се простираше равна и гладка чак до белите пясъци на крайбрежната ивица, го бе завладяла напълно. Цели мили плажове, дюни, мочурища, палми, високи борове и вековни, обрасли с мъх, дъбове създаваха един свят на тропическа красота. Тя със сигурност щеше да му липсва.

Кърт бавно въздъхна и стисна зъби.

Тази тучна земя не беше единственото нещо, което го беше завладяло изцяло. Златокосата красавица, която безспорно принадлежеше на пищната райска низина, го бе пленила също така силно.

Хелън Кортни не бе просто една изключително красива млада жена, макар това да беше вярно. Тя имаше най-великолепните сини очи, които беше виждал, и бяла като алабастър, идеално гладка кожа. Косата ѝ бе така мека и златиста, че Кърт едва се сдържаше да не я докосне и беше уверен, че под простичките памучни работни дрехи се крие едно изящно тяло и нежна кадифена плът.

Наистина Хелън беше физически красива, но у нея имаше нещо повече, много повече. Беше интелигентна, находчива и предана. На нея можеше да се разчита. Освен това бе една от най-смелите жени, които беше срещал. Беше състрадателна и милостива, внимателна и грижовна. Притежаваше всички качества, които прашеха една жена достойна за възхищение и обич.

Също така притежаваше и вродена чувственост, която обещавахе силни страсти.

Един мускул неволно заигра по стиснатата челюст на Кърт и той отвърна очи от сребърното тропическо великолепие, което се простираше под него. Закрачи напред — назад като неспокойна дива котка из тъмната стая. Беше твърде напрегнат, за да мисли за сън.

Предположи, че Хелън спи спокойно.

Но тя не спеше.

Хелън лежеше съвсем будна в осветената от луната стая. Лежеше напрегната, неспокойна и ѝ беше невъзможно да забрави дори за миг, че Кърт, който сега отново е здрав, беше точно в стаята до нея. Делеше ги само една тънка стена и на цели мили наоколо нямаше жив човек.

Още от мига, в който Кърт каза, че Чарли може да замине за Бей Минит, тя знаеше, че това ще се случи. Че през тази жарка, душна нощ двамата ще останат сам — сами в огромната тиха къща. Знаеше, че това ще бъде истинско мъчение за нея. Беше дори по-лошо, отколкото предполагаше.

Влажната нощница бе полепнала по разгорещеното ѝ тяло. Беше като замаяна. Лежеше и отчаяно се питаше какво ли я бе сполетяло. Единственият мъж, с когото някога се бе любила беше нейният съпруг Уил. Двамата го биха правили с цялата срамежливост и непохватност на млади влюбени.

Откакто той замина, тя нито веднъж не бе помисляла да се люби с някой друг. Никога не бе поглеждала друг мъж. Не беше искала друг. Никога.

До този момент.

Сега желаше Кърт Нортуйей толкова много, че едва успяваше да си наложи да лежи. Едва успяваше да стои далеч от другата стая, от другото легло и от онзи мургав чувствен мъж, в чийто силни ръце отново щеше да бъде пълноценна жена.

Хелън се въртеше и мятеше и се чудеше как Кърт би реагирал, ако събереше кураж да предприеме това кратко, но все пак така трудно пътуване до другата стая. И до неговите обятия.

Тя стисна дюшека под себе си. Надяваше се да стане чудо и Кърт да го направи. Да дойде при нея. Да я грабне в прегръдките си и да я накара за известно време да забрави, че на света съществува или е съществувал някой друг, освен тях двамата.

Хелън знаеше, че той няма да дойде. Вече не го чуваше да крачи напред — назад. Сигурна беше, че е заспал дълбоко.

Но грешеше.

В сумрака на стаята до нейната, Кърт беше спрял да крачи. Беше се съблякъл, беше намъкнал една от чистите бели нощници и се беше изкачил в леглото. Но не спеше.

Не можеше да се отпусне, след като знаеше, че леглото, в което лежи безсънен и напрегнат, е така опасно близо до онова, в което Хелън кротко спи. Делеше ги само една тънка стена. Тя беше в съседната стая и на цели мили наоколо нямаше жива душа.

Би било толкова просто, толкова лесно да отиде при нея. Да я събуди с целувки. Да я люби, докато е все още сънena и затоплена. Инстинктът, както и това, че познаваше жените, му подсказваха, че отначало може да се възпротиви, но после ще омекне и ще му се отдаде.

Кърт рязко скочи от леглото.

С широки решителни крачки се промъкна до отворения френски прозорец. Но там спря и за пръв път в живота си се поколеба. После от гърдите му се изтръгна тежка, отчаяна въздишка, обърна се и отново се прибра вътре.

Чувстваше се нещастен, беше му горещо и побърза да свали дългата нощница. После пак се качи гол в леглото. Подложил ръце под главата си, той лежеше там под лунните лъчи, а голото му, изопнато тяло блестеше от ситни капчици пот.

Сладостно изкушение караше кръвта му да бушува. Тялото му пулсираше от всепоглъщащата сила на желанието. Със стиснати зъби и стегнат до болка корем Кърт се проклинаше наум, задето бе позволил на Чарли да замине. Трябваше да каже не. Трябваше да задържи Чарли и сега нямаше да преживява това безсмислено мъчение.

Боже господи, как щеше да преживее следващите четири дни и
нощи, без да докосва омайващо красивата Хелън, в която безпомощно
и безразсъдно се влюбваше с все по-голяма сила?!

ГЛАВА 39

Най-сетне се развидели, двама непознати се срещнаха в кухнята — уморени и изнервени. Закуската беше мъчителна. Никой не отронваше дума. Когато привършиха с яденето, и Кърт, и Хелън почувстваха облекчение.

Хелън се покашля, стана и се обърна към Кърт, без да го погледне.

— Доктор Ледит каза да не прекаляваш. — Тя прибра празната му чинии и продължи: — Няма да те притеснявам, ако искаш да почиваш тази сутрин. Аз имам много работа навън.

— Не съм уморен — излъга той. — Мислех да поюзая Рейдър. Той сигурно се чуди какво става с мен. — Кърт се усмихна изкуствено и добави. — Освен това ще трябва да копая. Бурените избухват бързо.

Смехът му бе пресилен. Хелън дори не се усмихна. Тя остави празните чинии върху шкафа.

— Щом си добре, за да яздиш и копаеш, тогава... тогава може би този следобед ще... — тя млъкна, въздъхна тежко и продължи: — Може би е време да... се преместиш в стаята си при плевнята.

Кърт отмести стола и стана.

— Да, разбира се. Още днес следобед ще изнеса от гостната и моите неща, и тези на Чарли.

Той стигна задната врата, спря се и без да се обръща, каза:

— Не бих прекарал нито нощ повече в къщата.

После излезе.

Хелън си отдъхна. Погледна през прозореца и видя как той бързо прекоси задния двор, излезе през портичката и тръгна по пътеката надолу към конюшната. Продължи да стои там и да го наблюдава, докато Кърт изведе оседлания Рейдър от ограждението. Огромният жребец изцвили, изпръхтя и нежно побутна господаря си по рамото. Очевидно много се радваше, че вижда Кърт. Но и Кърт бе също толкова щастлив.

Преди да възседне огромното животно, той се обърна, обви ръка около главата му и притисна гладко избръснатата си буза до муцуната на коня. После пошушна нещо в ухото му, усмихна се и потупа гладката, тръпнеща шия.

Райдър изведнъж бързо заклати едрата си глава нагоре — надолу и Хелън разбра, че Кърт го беше попитал дали е готов да потичат. До ушите ѝ долетя внезапния смях на Кърт, когато той преметна юздите над главата на Рейдър и с лекота се качи върху седлото.

Жребецът изскочи от кошарата с бързината на лятна светкавица, втурна се напред с развята опашка и грива. Мощното му тяло се понесе с невероятна скорост и грация. Той премина пътеката между зеленчуковата и овощната градина и волно се устреми към голямата северна нива.

Хелън се усмихна неловко и се загледа след тях. Спомни си онази сутрин, когато и тя беше там върху могъщия жребец и препускаха из нивата между дърветата. Спомни си колко вълнуваща беше тази езда, как се беше смяла, вкопчена в мускулестата ръка, която плътно я обгръщаше.

Само след секунди конят и ездачът се изгубиха зад овощната градина и високите борове отвъд.

Хелън насочи вниманието си към сутрешните домакински задължения. Кърт не беше пред очите ѝ. Затова тя реши да не мисли за него.

Нещо побутна дългите ѝ поли и тя с любопитство погледна надолу. Тъжният Дом мълчаливо се потъркваше в краката ѝ. Хелън седна на пети и поглади самотното животно.

— Чарли май вече ти липсва, а? — галовно каза тя.

Той отвърна с тихо, жално мяукане, което прозвуча като детски плач.

— Съжалявам, Дом. И на мен ми липсва. Но той ще се върне след няколко дни и тогава... тогава...

Думите ѝ заглъхнаха. Тя продължи да глади копринената козинка на котарака и изведнъж придоби сериозен вид. Помисли си, че щом само няколко часа след заминаването на Чарли чувства отсъствието му, какво ли би станало, когато си отиде завинаги. А заедно с него и баща му.

Хелън преглътна с мъка, изправи се и като продължи да нарежда кротко на изоставения котарак, наля гъста прясна сметана в паничката му. Постави я пред него и зачака. Дом погледна Хелън, погледна паничката със сметана, подуши я, но дори не я близна. Обърна се и се отдалечи с отчаян вид. Хелън тихичко го последва, обзета от любопитство. Естествено, Дом отиде право в гостната и скочи върху канапето, където всяка нощ спеше заедно с Чарли. Сви се в единия ъгъл и започна да издава жални, гърлени звуци, сякаш скърбеше за приятеля си.

— Ще го преживееш — рече Хелън на разглезения котарак.

Но като каза това, тя имаше предвид не само него, а и себе си.

Най-добрият лек за сърдечната болка е да я замениш с физическа, обичаше да казва баба Бърк. Тежък физически труд — ето от какво се нуждаеше. Хелън грабна шапката и ръкавиците си и се запъти право към зеленчуковата градина.

Денят беше горещ и тих. Абсолютно спокоен. Ни най-лек полъх, нито облаче в небето. Слънцето безмилостно печеше гърба и раменете ѝ. Само след минути тя беше мокра от пот, но продължи да работи.

Хелън все още работеше под палецото слънце, когато вдигна глава и видя, че Кърт слезе от коня в края на градината. Той прошепна нещо на огромния жребец и Рейдър остана там неподвижен, без да помръдва дори мускул, а Кърт се отправи към нея.

Хелън бавно се изправи.

Кърт приближи и се усмихна.

— Спомняш ли си онази сутрин, когато яздихме Рейдър? — попита той.

След дълга пауза Хелън отвърна:

— Да, спомням си.

Кърт пристъпи още по-близо, толкова близо, че тя дори успя да види как пулсът му биеше под загорялата кожа на шията.

— Искаш ли пак? — предложи той.

Пресегна се, обви тънките си пръсти около кръста ѝ, пристегнат от колана на износената ѝ пола, и я придърпа до себе си. Наведе глава и устните му почти докоснаха нейните.

— Хайде да яздим и да се смеем, докато така се разгорещим и уморим, че ни се прииска да поплуваме в залива, за да се разхладим.

В продължение на един кратък миг, изпълнен с напрежение, устните му останаха да кръжат над нейните. Тя понечи да заговори, да каже „Не“, но Кърт веднага запуши устата ѝ с устни и заглуши всякакви протести. Сърцето му лудо заблъска в гърдите. Ръцете му я обгърнаха и той я притисна към себе си. Притвори очи. Целувката му стана още по-дълбока, езикът му преодоля преградата на зъбите ѝ.

Хелън бе изненадана и неволно отвърна със същата страст. Тя се вкопчи в Кърт и го целуна, а сърцето ѝ бясно се разтуптя до неговото. Стояха там, в градината, под жаркото слънце, и се целуваха жадно и ненаситно. Но когато ръката на Кърт се плъзна от кръста ѝ нагоре, за да обхване налетите ѝ гърди, тя откъсна пламналите си устни.

— Не — задъхано промълви до рамото му. — Не можем да... направим това... моля те...

— О, скъпа, любима — зашепна той над главата ѝ. — Можем. Сами сме, аз те искам и ти искаш...

— Не, аз... аз... — започна да се бори тя и го отблъсна. — Аз съм омъжена жена.

— Ти изобщо не си омъжена жена, Хелън — рязко я прекъсна Кърт. Зелените му очи се присвиха и един мускул на челюстта му потрепна. Той я сграбчи за китката, дръпна я отново към себе си и каза твърдо: — Ще дойдеш с мен!

— Не! Не, няма. Пусни ме — повиши тя тон, докато се мъчеше да откопчи яките пръсти, които стискаха ръката ѝ. — Пусни ме, за бога...

Без да обръща внимание на думите ѝ, Кърт я повлече извън градината. Тя се съпротивляваше и пицеше, но той я вдигна върху гърба на Рейдър, бързо скочи зад нея и я задържа в ръцете си.

— Какво си въобразяваш, че правиш? — Хелън вече беше разгневена и направо крещеше в лицето му, но то оставаше неумолимо. — Къде ме водиш?

Кърт пришпори Рейдър и жребецът се понесе напред. Както седеше на една страна върху седлото, Хелън се блъсна в гърдите на Кърт. После напразно се опита да се наведе и да се отмести от него. Кърт, без дори да я поглежда, я стисна още по-силно.

Само след няколко мига жребецът стигна чак до северната граница на нейния имот и рязко спря. Кърт скочи на земята и свали Хелън от гърба на коня, после пак я стисна здраво за китката и я

помъкна след себе си, докато стигнаха до три пресни гроба, отбелязани с дървен знак.

Хелън зяпна. От очите ѝ заизскачаха сини пламъци. Тя погледна първо гробовете, после Кърт.

— Виждаш ли тези гробове? — попита той. — Хубаво ги виж. Прочети какво пише на надгробните знаци. Прочети го на глас! Хайде!

Хелън преглътна с мъка, изгледа го гневно, а след това се вторачи в гробовете на юнионистките войници. Накрая, с треперещ глас, почти шепнешком, тя зачете:

Тук почиват в мир воини на Севера.

Непознати гости.

Далеч от роден дом.

Те също загинаха за своята родина.

Парещи сълзи вече напиреха в очите ѝ, когато Кърт каза:

— Също като тези нещастни души и твоят съпруг е погребан някъде, в някоя чужда нива. Уил Кортни е мъртъв, Хелън. Той е мъртъв, мъртъв от години. Никога няма да се завърне. Повтори го. Повтори тези думи: „Уил е мъртъв. Мъртъв е и никога няма да се завърне.“

Сълзите бликнаха от очите ѝ и се разляха по бузите ѝ. Но тя поклати глава в мълчаливо съгласие.

— Уил е мъртъв. Мъртъв е и никога няма да се завърне.

Тя бързо и мъчително си пое дъх, бавно вдигна глава, погледна Кърт право в очите и добави:

— Аз съм вдовица.

Кърт веднага пусна ръката ѝ. Кимна, обърна се, поведе Рейдър назад и остави Хелън сама. Тя поостоя там още половин час и когато най-сетне, веднъж завинаги, каза сбогом на съпруга, когото отдавана бе изгубила, избърса зачервените си подпухнали очи, върна се в градината и продължи да работи.

Късно същата сутрин Хелън все още беше там, когато един самотен ездач се появи неочаквано по алеята измежду дърветата и привлече вниманието ѝ. Тя се изправи, вдигна ръка и примижа срещу ослепителната слънчева светлина. Кърт копаяше в нивата и също забеляза ездача. Веднага остави мотиката и намъкна захвърлената си работна риза.

Разтревожена, че може да се е случило нещо с Джоли и Чарли, Хелън забърза към къщата и там срещна Кърт. Той застана закрилнически до нея, докато униформеният ездач дръпна юздите на запенения кон и спря.

— Навсякъде от Пенсакола до Паскагуола е разгласено за приближаваща буря. Плаващият фар отвъд форт Морган сигнализира, че южно от остров Дофин се разразява силен ураган, който се е насочил на север към Мобайл Кей.

— Имаш ли представа на какво разстояние оттук се намира бурята? Кога може да дойде до брега? — попита Кърт.

— Трудно е да се предскаже какво може да се очаква от тези бури и кога — отвърна войникът, — но сигурно ще удари право по устието на залива през следващите дванайсет часа, освен ако не промени посоката си. Най-добре ще е да заковете с летви всички прозорци и да се изтеглите някъде по-нависоко. Не чакайте много дълго. Бурята е опасна и може да се разрази още до довечера.

Ездачът дръпна юздите, притегна мундщука в устата на коня и завъртя животното в полукръг.

— Кажете и на другите! — извика ездачът и препусна в галоп.

В същия миг Кърт се обърна към Хелън и я сграбчи за раменете. Погледна я право в очите и рече:

— Искам да влезеш вътре и да събереш бързо багажа. Иди в Бей Минит и остани там с Джоли и Чарли, докато бурята отmine. Аз ще остана тук и ще видя дали мога...

— Никъде няма да ходя — прекъсна го Хелън и решително поклати глава. — Всичко, което притежавам на този свят, е тук, в тази ферма!

— Знам, Хелън. — Кърт се опита да скрие раздразнението си. — Нали чу? Наричат я буря убиец. Искам да си в безопасност. Моля те, вземи Рейдър и върви.

— Няма да тръгна. Оставам тук да се грижа за своя дом. — Тя се отскубна от ръцете му и посочи с палец на запад. — Но, естествено, ти си свободен да си вървиш. Това не е твоята ферма и не си длъжен да се бориш. Не смятай, че трябва да стоиш тук заради мен.

Кърт не повярва на ушите си и възкликна.

— Забрави ли, че съм живяла тук сама с години? — усмихна се Хелън, а после се помъчи гласът ѝ да прозвучи нехайно. — Справяла

съм се с тропически бури и преди. Съвсем сама. Ще се справя и с тази без чужда помощ.

Това беше вярно. Беше се борила с жестоки бури и преди, но и тогава беше изключително уплашена. Още от дете се страхуваше до смърт от урагани. Откакто една неочаквана буря в морето бе прекатурила лодката с младите ѝ родители и всички на борда бяха загинали. Страхът ѝ бе дълбоко вкоренен и тя не можеше да се отърси, не можеше да го надвие, колкото и да се мъчеше. Сега действителната заплаха от силен, унищожителен ураган, насочен към брега, я ужасяваше безкрайно, но тя нямаше никакво намерение да покаже това пред Кърт.

Освен това, всяка година в края на лятото и началото на есента се разгласяваха по няколко предупреждения за урагани, но досега всички те докарваха само малко вятър и дъжд.

— Моля те, Хелън, върви — опита се да я убеди отново Кърт. — Обещавам, че ще направя всичко, каквото мога, за да се погрижа за твоята ферма.

— Ти още не си съвсем оздравял. Доктор Ледит каза да не се преуморяваш.

— Няма да се преуморявам, след като бурята отmine — каза той.

— О, така ли. Ами че дотогава ти ще си...

— Ако настояваш да останеш, дай да не спорим повече — прекъсна я той. — Губим ценно време. Ще отида до навеса да взема триона и чука. При бараката за опушване на месо има струпан достатъчно дървен материал, за да заковем всички прозорци на къщата.

— Ще събера още плодове и зеленчуци от градината — кимна Хелън — и ще донеса шунка от бараката. После ще започна да прибирам мебелите от верандата, а след тава ще...

И така, те започнаха.

Двамата прекараха дългия влажен септемврийски ден в подготовка за страшната буря. През цялата сутрин слънцето грееше ослепително и беше горещо и душно. Отвъд южния хоризонт небето беше навъсено и черно.

А далеч навътре в морето се разрастваше страховит ураган. Подхранвана от лятната жегата над океана, бурята набираше скорост. Изпаренията, които небето попиваше, се съгъстяваха в дъжд.

Тези силни ветрове бучаха с двеста възела, а морето виеше като разярен звяр. Гигантски вълни се разбиваха високо във въздуха, а издигнатата от тях вода оставяше дълбоки бездни след себе си.

Дойде пладне, а по източното крайбрежие на Алабама нямаше и капка дъжд. Кърт и Хелън продължиха да приготвят фермата за опасната буря, която все се надяваха, че ще ги подмине. Кърт неуморно ковеше защитни дъски по множеството прозорци на къщата, целият плувнал в пот, без да вдига поглед от работата си.

Хелън също работеше. Чевръсто сновеше навън — навътре из къщата и бързаше да се погрижи за хилядите неща, които трябваше да се свършат, преди бурята да стигне до брега. Ако изобщо стигнеше до брега.

През цялото време, докато се трудеше, тя хвърляше тревожни погледи към южния хоризонт. А онова, което се надигаше в далечината, засилваше още повече нейното безпокойство и страх.

Там, зад плътната черна стена, се криеше ревящото море, засмукано нагоре в огромно, кипящо кълбо, широко няколко мили. Милиони тонове водни маси се блъскаха и вихреха. Гигантският водовъртеж неумолимо се придвижваше на север към Мобайл Бей.

Докъм средата на следобед, слънцето вече бе напълно изчезнало и се усети първият полъх на вятъра. До бурята все още оставаха часове, но до фермата долитаха неравните пориви на периферни ветрове. Те шибаха, отминаваха и отново настъпваше пълно затишие. Малко след това нов пристъп блъсваше вълните в брега, гънеше дърветата и накъдряше гъстата растителност. После отново се възцаряваше неземна тишина, мъртво спокойствие и небето надвисваше страховито.

Първият дъжд започна късно следобед. Огромните прозрачно кристални капки обсипваха отначало нарядко потрепващите розови храсти, клоните на високите борове и голия гръб на уморения Кърт Нортуей, който не преставаше да работи.

Кърт спря за миг и вдигнатата му ръка с чука замръзна във въздуха. Той вдигна разгорещеното си лице към небето. Усмихна се, облиза дъждовните капки, които мокреха устните му, и приветства този кратък миг на отдих след задуха и потискащия зной.

Хелън не виждаше нищо смешно в това. Още щом паднаха първите едри капки, тя се втурна към страничната веранда. С

неподвижен израз и стиснати устни обърна очи на юг. Напрежението ѝ нарастваше с всеки изминат час. Започна нервно да хапе долната си устна и съжали, че не бе послушала Кърт и не бе заминала. Трябваше да отиде по-далеч от брега, някъде където е по-сигурно. Сега беше твърде късно.

Бурята беше неизбежна.

И прекалено близо, за да бяга.

Привечер дори нямаше залез. Нямаше слънце, което да залезе. Само мастиленочерно небе, сякаш беше полунощ. Но към осем часа, когато обикновено слънцето залязваше, всичко беше свършено. Всичко беше готово.

Още преди това Кърт беше пуснал всички животни, включително и Рейдър. Беше дал на Хелън още една последна възможност да размисли и да замине някъде с коня, но след като тя отказа, не настоя повече. После изпрати скъпия си чистокръвен жребец към по-високите места, защото знаеше, че умният Рейдър ще се върне, когато бурята отmine.

Всички прозорци в къщата бяха заковани. Кухнята беше пълна с храна и прясна вода. Имаха малко газ за лампите и затова Хелън извади множество дълги бели свещи. Кърт се съгласи, че трябва да пестят ценната газ и първо щяха да изгорят свещите.

Повече нямаше какво да се прави.

Освен да чакат.

Първият пристъп на дъжда беше отминал. Ветровете бяха утихнали. Всичко беше спокойно. И горещо. Лепкаво и горещо. Двамата седнаха уморени на стъпалата на тъмната веранда. Мокрите им дрехи се вливаха в прегретите им тела. Нервите им бяха изопнати до краен предел.

Особено на Хелън.

Когато първият силен щурм на вятъра ги блъсна, тя подскочи, но след първоначалния шок бързо дойде на себе си. Въздухът беше хладен и освежителен и тя посрещна с радост и облекчение грубата му милувка. Но насладата бе краткотрайна. Само след секунди ги грабна истинска вихрушка и ги запокити към сигурното убежище на солидната стара къща. Кърт залости тежката врата зад тях.

Вътре беше много тъмно. Той запали половин дузина свещи, разпръснати из затворената задушна стая и по стените ѝ заиграха

сенки.

Вятърът рязко спря и всичко пак утихна. Мъртвешка тишина.

Хелън закрачи неспокойно. С всички сили се мъчеше да овладее нарастващия страх. Тя сви ръце в юмруци, стисна зъби и опита да се успокои.

Кърт занесе запалена свещ до студеното огнище. Постави я долу, обърна се и остана там. Подпря се с една ръка на високата камина и загледа Хелън как снове напред — назад. Гърбът ѝ бе вдървен, движенията — нервни. Тя беше ужасно уплашена. Кърт знаеше, че е така. Искеше му се да я успокои. Понечи да каже нещо, но после се отказа. Всеки път, когато беше страшно напрегнат, последното нещо, което искаше да чуе, бе някой да му каже: „Просто се отпусни.“

Хелън продължи да снове. Напрежението ѝ растеше. Сърцето ѝ биеше още по-учестено. Жегата в стаята я душеше. Бе почти непоносимо. Чувстваше, че едва си поема дъх. Жадуваше да се втурне пак навън срещу хладния вятър. Капчици пот избиха по горната устна и челото ѝ. Усещаше влагата между гърдите и в прегъвката зад коленете си.

Погледна към Кърт.

Струйка пот бавно се стичаше по лявата му буза. Трапчинката на шията му лъщеше на мъждукащата светлина от свещите. Хелън изтри чело с опакото на ръката си и ядосано подръпна изпомачканата си провиснала пола. Кърт оправи прогизналата си риза, залепнала по гърдите му, и избърса с лакът блесналото си от потта лице.

— Много е горещо — промърмори най-накрая Хелън.

Кърт кимна разбиращо, но не каза нищо. Още няколко минути Хелън продължи да се движи неспокойно на ръба на истерията. Внезапно спря, погледна Кърт с ужасени очи и започна да трепери неудържимо.

— Страх ме е — призна тя откровено. Гласът ѝ също трепереше. — Божичко, толкова ме е страх!

ГЛАВА 40

Само след миг тя беше в обятията му.

Кърт плътно я притисна към стройното си, здраво тяло и долепи лицето ѝ до вдлъбнатината между шията и рамото си. Навън ветровете се усилваха и водите в залива се издигаха още по-високо. Огромно мъртво вълнение кипеше под мощните пориви на вятъра, които ечаха над морската шир. Гигантски вълни се блъскаха и разбиваха в брега.

— Скъпа, всичко е наред — каза тихо Кърт. — Ти си при мен. Никога няма да те пусна.

— Извинявай, такава страхливка съм — проплака тя и се разтрепери неудържимо. — Не мога да спра, аз...

— Не си страхливка, Хелън — прошепна той, а ръката му погали гърба ѝ. — Не познавам по-смела жена от теб. Да гледаш фермата съвсем самичка през всичките тези години. За това се иска голяма смелост.

— Притисни ме по-силно — умоляваше тя, а устните ѝ помръдваха леко до шията му. — Не искам да умирам, Кърт. Не по този начин. Не сега. Толкова ме е страх...

— Шшт, тихо, скъпа. В моите ръце си в безопасност — увери я той и я притисна още по-силно. — И двамата ще бъдем добре. Ще го преживеем, любима.

Обвила ръце около него, Хелън сякаш бе обгърната от непоклатимата сила на Кърт и го стискаше така яростно, че чак счупените ребра го заболяха, но той не се издаде. Просто продължи да ѝ шепне с нисък, равен глас и я уверяваше, че къщата е солидна и здрава като скала и че ще издържи на бурята. Те ще се спасят. Като го слушаше, Хелън се успокояваше по-скоро от звученето на дълбокия му глас, отколкото от онова, което казваше.

Въпреки това бе по-уплашена отвсякога. Беше обзета от ужас, че чудовищната мощ на урагана ще залее с огромни вълни цялата къща. Че те ще бъдат отнесени в морето и този дом, който тя обичаше толкова много, щеше да се превърне в неин ковчег.

Хелън стисна очи. Сърцето ѝ продължаваше да бие ускорено, тя трепереше, а тътенът на бурните вълни стана така оглушителен, че напълно удави утешителните думи, които Кърт шепнеше в ухото ѝ.

Кърт разбра, че тя вече не го слуша, и млъкна, но не престана да я притиска все по-близо и да гали гърба, раменете и косите ѝ. Хелън така се вкопчи в него, че той почувства нежните извивки на крехкото ѝ тяло, долепени до неговото. Скоро и той се разтрепери.

Но не от страх.

Тънките му пръсти сграбчиха копrienената ѝ златна коса и внимателно придърпаха главата ѝ назад. Той я погледна в очите и каза:

— Хелън, любима.

— Д... да?

Тя се опита да овладее разтрепераните си устни, но не можа. Зелените очи на Кърт се впериха в тях.

— Целуни ме — каза той и бавно наведе мургавата си глава към нея. — Целуни ме само веднъж.

Устните му се впиха в нейните и след миг тя отвърна на настойчивия натиск. Напрегнатото, треперещо тяло на Хелън се отпусна и тя го целуна с такава изненадваща страст, че коленете на Кърт омекнаха. Искаше само за миг да вкуси сладостта на устните ѝ, но задълбочи целувката си.

Кръвта в ушите му бучеше със същата сила, с каквато вълните се разбиваха в брега. Кърт стенеше и придърпваше Хелън още по-близо, притискаше деликатното ѝ тяло и молеше устните ѝ да се разтворят още по-широко под неговите. Зъбите му опряха в нейните. Дъхът им се съедини. Кърт вкара език по-навътре и потрепери, когато тя го посрещна със своя.

Целуваха се пламенно и жадно, напругаха телата си един към друг, но близостта все им се струваше недостатъчна. Твърде дълго възпираните страсти сега избухваха със сила, която можеше да се мери само със силата на бурята. Целуваха се алчно, ненаситно, сякаш това бе последната целувка в живота им. Краката вече не ги държаха. Постепенно се смъкнаха на колене на пода върху килима, прилепнали един към друг, слели устните си в едно.

Навън, мощният ураган боботеше сърдито и блъскаше скалите точно под къщата. От кипящия залив вятърът надигаше страховити водни стени и шибаше сушата с ужасяваща, унищожителна мощ.

Силни ветрове, способни да изкоренят огромни дървета и напълно да отнесат цели сгради, тропаха по обкованите с дъски прозорци. Страшна завеса от пороен дъжд и град блъскаше бясно по заострения покрив на къщата, по градината, по овошките и по нивите, където зрееше грижливо посятата реколта.

Хелън и Кърт не забелязваха нищо.

Никой не обръщаше внимание на дивата ярост на бурята. И двамата бяха погълнати един от друг и продължаваха да се целуват, а всяка следваща целувка ставаше все по-дълга, все по-страстна, все по-отчаяна. Докато най-накрая само целувките се оказаха недостатъчни. Мощната буря се усилваше, ревът на вятъра се извиси още повече, клоните на дърветата с трясък се удариха в къщата, а Хелън, останала без дъх, откъсна устни от Кърт и положи глава върху крепкото му рамо, разтреперана, но вече не от страх, а от страст.

Заровил устни в косите ѝ, Кърт почувства как от силното желание по гърдите му започва да се стича пот. Сърцето му тупаше лудо и всеки удар караше кръвта да играе лудо във вените. Учестеното му дишане замря в гърлото, когато нежната ръка на Хелън се вдигна и тя, без да се срамува, започна да разкопчава ризата му. Опряла пламналата си буза в рамото му, сърчно разкопчаваше копчетата надолу по хлъзгавото му от пот тяло.

После изведнъж вдигна глава от рамото му. Отдръпна се малко назад и го погледна. В глъбините на красивите ѝ сини очи блестеше нескрито желание. Тя разкопча ризата докрай и я разгърна. Кърт се изопна в очакване. Подпухналите ѝ от целувки устни се спуснаха надолу по току-що разголената му плът и смело целунаха горещата му мокра гърд. Той целият потрепери и обхвана с две ръце златокосата ѝ глава.

— О, боже... мила, любима — шептеше и чувстваше, че разтуптяното му сърце ще се пръсне.

Повтаряше името ѝ безспир, а тя обсипваше широките му гърди с целувки. На Кърт му се струваше, че това е някакъв сън. Вълнуващ, сладък сън. Ето го сега тук, коленичил сред озарена от светлината на свещите стая, с тази красива жена, която го целува, а навън жестоката буря заплашва да отнеме живота и на двамата. Вперил очи в златистата глава, облегната върху него, той си мислеше, че ако сега трябва да умре, поне ще умре щастлив.

Когато Хелън вдигна глава, Кърт бързо я целуна и почувства соления вкус на собственото си тяло по меката ѝ влажна уста. Когато устните им отново се разделиха, той я задържа, обгърнал леко тила ѝ с пръсти. Другата му ръка се насочи право към копчетата на роклята ѝ. Мушна най-горното през илика и почака да види дали тя ще се възпротиви.

Тя не се противопостави.

И така, като гледаше право в искрящите ѝ очи, Кърт бързо разкопча горната част на роклята ѝ чак до кръста. И после също като нея я разгърна.

Отдолу Хелън носеше простичко памучно бельо без дантели, без набори, като се изключи панделката, завързана на мъничка фльонга в средата най-отгоре. Кърт задържа погледа си и подръпна единия край на панделката. Тя се развърза. С една ръка той освободи ситните кукички на камизолката, а после бавно и внимателно я разтвори.

Кърт дишаше все по-учестено и затруднено. Хелън чувства изгарящия му поглед върху плътта си и голите ѝ гърди набъбнаха. Тъмната му глава полека се наведе към нея: тя се изопна в очакване. Устата му докосна извивката на лявата ѝ гърд. Хелън тихо изстена. Устните му преминаваха чувствено напред — назад, тя тръпнеше от приятното предчувствие, когато той залепи огнена целувка върху възбудената ѝ плът, ръцете ѝ се вдигна и се вплетоха в гъстата гарвановочерна коса на Кърт.

Хелън въздъхна възбудено и придърпа мургавото му лице надолу върху заоблените си гърди и в същото време, както беше коленичила, се надигна още повече.

— Кърт... О, Кърт — задъхано промълви тя и притвори очи, когато устните му страстно обгърнаха щръкналото ѝ зърно.

Тя чувства бръсването на езика му до тази чувствителна точка на тялото си и отметна назад глава в сладостен екстаз. От гърлото ѝ се изтръгна тих вопъл, когато той пое пулсиращото зърно още по-дълбоко в устата си и го засмука в продължение на един дълъг, възбуждащ миг.

— Хелън, любима Хелън — шепнеше той до пламналата ѝ плът. После прекара една последна нежна милувка надолу под извивката на гърдта ѝ, вдигна глава и целуна жадуващите ѝ устни.

В тази дълга изгаряща целувка бе събран целият му копнеж, цялата му страст, цялата му любов. Тя му отвърна по същия начин и

когато най-накрая жарките им устни се отделиха, двамата безмълвно започнаха да се събличат. Смъкнаха нетърпеливо влажните, залепнали дрехи от затоплените си, блеснали от пот тела и само след секунди бяха съвсем голи.

На светлината на свещите те се целунаха още веднъж. Ръцете им изучаваха хлъзгава плът, сърцата им биеха лудо от необузdana страст. Коленичили на мекия плюшен килим, силно се притиснаха един към друг. Нежните ръце на Хелън се обвиха около шията на Кърт, заиграха по мускулестите му рамене и надолу по гладкия гръб. Болезнено набъбналите й гърди се сплескаха под яката стена на гръдния му кош и тя усети неимоверно нарасналата му плът възбудено да пулсира, опряна о голия й корем.

Кърт искаше да изчака дълго и търпеливо, но знаеше, че не може. Така силно желаше тази красива златокоска, че му се струваше, че изгаря. Нетърпеливо я притискаше все по-близо до себе си, свободно прекарваше ръце по гърба й, по бедрата й, по двата хълма на бялата й задница. Целуваше я и се молеше да не избухне в преждевременна кулминация.

Имаше опасност да стане точно така и затова Кърт протегна ръка, опря се на пода и докато се целуваха, бавно се спусна върху плюшения килим. Легнаха на светлината на огъня, обърнати един към друг. Кърт чувстваше трепета на голото тяло на Хелън, докато страстта й бързо нарастваше, заедно с неговата. Устата му покри нейната, езикът му търсеше и откриваше бурен ответ, сладно близане и засмукване, което го караше да тръпне целият чак до босите ходила на загорелите си от слънцето крака.

Нямаше време да бъде изкусният, умел любовник, какъвто тя заслужаваше. Не можеше да владее буйните чувства, които го обземаха от впитите устни, от изкусителната голота, притисната така плътно до него. Не можеше да чака повече, за да я приласкае полека и да я доведе до сладостен екстаз, както му подсказваше сърцето.

Пламналото му тяло надделя.

Но и Хелън беше също толкова нетърпелива и готова. При допира на твърдата му възбудена плът, чувствителното й тяло реагира светкавично, диво, лакомо. Не можеше повече да устои на бушуващия огън, който той възпламеняваше. Тя го искаше, искаше го целия. И то веднага.

В споделената си страст те се вкопчиха един в друг без много предварителни ласки. Хелън с готовност се изпъна по гръб и разтвори ръце и душа за Кърт. Той легна до нея, подпря се на лакът и се надвеси отгоре ѝ. Ръката му погали златни къдрици между белите бедра. Погледна я в блесналите очи. Пръстите му се вплетоха в ангелските къдри и се промъкнаха навътре между чувствителната хлъзгава женска плът — беше гореща, възбудена, мокра.

Той отдели само няколко секунди за милувки. После потоци показалец в нежната влага, която се отделяше от нея, и я разстла по пламналата ѝ плът, за да я подготви да го приеме спокойно. След това погали и обиколи най-чувствителното ѝ място и наблюдаваше промяната в изражението на красивото ѝ лице.

Неясната светлина на свещите не можеше да скрие от него изключителното блаженство, което веднага я завладя. Тялото ѝ се надигна да посрещне ласките на пръстите му, а очите ѝ неспокойно потръпнаха и притвориха. Устните ѝ се отделиха една от друга и тя на пресекулки пое дъх, после застана от нарастващата наслада. Скоро Кърт отмести ръка, разтвори краката ѝ още повече и с гъвкаво движение се мушна между тях.

Хелън отвори очи и се взря в неговите. Усещаше туптящото му желание, притиснато до огненото място, където пръстите му я бяха докосвали. Той се намести по-удобно и тя усети как огромният набъбнал член влиза в нея. Ръцете ѝ стиснаха мускулестите му ръце над китките, а бедрата ѝ се вдигнаха нагоре, за да посрещнат първото му проникване.

Навън бурята бушуваше.

Ужасни, разрушителни ветрове шибаха източния бряг на залива Мобайл. Пороен дъжд, носен от вятъра, плющеше и блъскаше дървения покрив, а стените на къщата пукаха под напора на яростната мощ на урагана.

Но извиващата се златокоса жена, която се любеше на плюшения килим изобщо не забелязваше. Тя бе покорена от силата и всепоглъщащата страст на своя мургав любовник. Той беше бурята. Той беше мощта. Хелън вече не се страхуваше, тя бе понесена от властната стихия на дивата чувствена любов на Кърт.

Хлъзгавите гладки тела се вплетоха ожесточено, сякаш и двамата дълго и болезнено бяха жадували един за друг. Това беше едно

импулсивно, примитивно съвкупяване. Необуздало, вълнуващо и прекрасно. Хелън се мятеше безпомощно пред невероятната физическа радост, която Кърт ѝ доставяше. Устните му бяха великолепни, тялото му беше красиво и той знаеше как да използва и двете, за да ѝ достави удоволствие. Очите ѝ, блеснали от страст, галеха изваяното му мургаво лице и силните рамене. Тя притисна кръста му с ръце, прикани го още по-близо, още по-дълбоко. Искеше да го задържи при себе си. В себе си. Завинаги.

Страстта на Кърт се бе разгоряла неудържимо и той любеше Хелън с неукротимо настървение, което можеше да се сравни единствено с опустошителната буря навън. Без да спира дълбоките равномерни тласъци, той наведе глава и обсипа с огнени целувки поруменялото ѝ лице, изящните рамене, набъбналите гърди. Хелън бе също така дива и необуздала в своя плам. Тазът ѝ се повдигаше нагоре, за да приеме всяко дълбоко врязване, всяко пълно потапяне на твърдата му мъжка плът в нея. Тя се изправяше рязко, извиваше бедра и го задържаше плътно в себе си. Прекарваше нокти по раменете и гърба му. Близваше шията му и хапеше гърдите му с остри бели зъби.

Светлината на огъня къпеше двете люлеещи се, копнеещи тела и те изкачиха последните стръмни стъпала към пълната наслада.

— Кърт... О, Кърт — задъхваше се Хелън. Възбудата нарастваше, разливаше се и я тласкаше застрашително близо до върха. С широко отворени очи тя се вкопчи в гладките мускули на ръцете му и прошепна: — Не мога да спра... Кърт... Искам... — викът ѝ се извиси над бурята.

— Да, скъпа, да — подкани я дрезгаво Кърт.

Хелън се предаде на вълните изригваща топлина, на непреодолимото блаженство. Тя викаше при всеки нов пристъп на трескаво туптене и пулсиране, което се усилваше все повече и повече. Началото на бурния ѝ връх доведе и неговия. Той я задържа, вля се стремително в нея и я поведе към пълното задоволяване. Тръгнаха заедно към онова мечтано, неземно място, което се открива само когато две голи слети тела на влюбени, избухнат в огнения взрив на плътска радост.

Навън вятърът ревеше като мощен товарен влак.

Светкавица проблесна в черното небе и разцепи вековни дъбове на две. Гръмотевица изтрещя и с грохот разтърси самите основи на

старата къща. Заслепяващ пороен дъжд и едри зърна град се сипеха с такава скорост, че свистяха като куршуми, обстрелващи стените.

Хелън и Кърт изобщо не съзнаваха, че навън вилнее такава буря.

Над главите им се разразяваше яростта на собствената им любовна буря. Те се разтърсваха от мощните тласъци на своята кулминация, стихията на споделения им зенит беснееше в тях и от онази влажна гореща точка, в която трескавите им тела се бяха слели, надигаше вълни на истинско плътско блаженство.

Когато най-сетне всичко свърши и те се понесоха обратно към земята, Кърт уморено се отпусна на пода и придърпа Хелън към себе си.

Задъхан, изтощен, той се усмихна доволно и прошепна:

— О, скъпа, скъпа, обичам те. Обичам те, Хелън.

— И аз те обичам — изхълца тя, като едва си поемаше дъх.

Кърт я целуна по влажното слепоочие и каза:

— Боже мой, любима, беше толкова хубаво.

Тя кимна, без да каже нищо. Той въздъхна шумно и накрая попита:

— Мислиш ли, че изобщо е имало буря?

Хелън се сгуши още по-близо до него, праметна ръка през кръста му, ухили се и рече:

— Каква буря? Аз не чух нищо, а ти?

ГЛАВА 41

Бурята още не беше свършила.

Нито вълн, нито вътре.

Когато полунощ настъпи и отмина, и двете продължаваха.

Отвън силни ветрове, плющящи дъждове и градушка заплашваха да разрушат всичко. Вътре ритмичните тласъци заплашваха да разрушат двете голи тела, които жадно се сливаха.

Сега Кърт лежеше, а Хелън седеше с разтворени крака върху него разтреперена и задъхана, опряла ръце върху хлъзгавите му от пот гърди. Разпуснатите ѝ коси се пилееха свободно по раменете. Този път тя определяше темпото. Тя любеше Кърт.

И това ѝ харесваше.

Хелън се движеше над Кърт в равномерен еротичен ритъм, който доставяше удоволствие и на двамата, и се чувстваше едновременно силна и безпомощна. Могъща, защото надделяваше. Безпомощна, защото бе готова да направи всичко, каквото пожелае този мургав любовник.

По устните ѝ заигра прелъстителна усмивка и тя продължи да упражнява своята женска власт. Бавно и изкусно тя се повдигаше на колене, докато възбудената, пулсираща плът на Кърт излезеше почти изцяло навън. После, като го гледаше право в блесналите зелени очи, тя се спускаше приятно надолу, докато той отново потънеше до края.

Едно чевръсто потъркване по бедрата с прелъстително кръгово движение и после отново бавно, възбуждащо изправяне на колене.

Кърт я остави да играе. Беше изцяло омагьосан и искаше тя да получи възможно най-голяма наслада. Лежеше покорно по гръб, скръстил ръце под главата си, и я наблюдаваше.

Като се стараяше да овладее собственото си неистово желание, той ѝ позволи да го люби. Беше великолепно. Огромната радост, която го обземаше само защото бе вътре в нея — възбудена и стегната — нарастваше десетки пъти, като я гледаше да се поклаща над него.

Една гола езическа богиня. Сиянието на бледата ѝ, безупречно гладка кожа се подсилваше от мъждукащия блясък на свещта. Както бе взела надмощие над него, Хелън изглеждаше дива, жестока, властна и това го възбуждаше неимоверно много.

На светлината на свещите дългата ѝ разрошена коса изглеждаше като разтопено злато, докато тя буйно мятеше глава насам-натам. Малките ѝ, но съвършено оформени гърди се полюшваха съблазнително при всяко поклащане на бедрата, а тъмнорозовите зърна се бяха втвърдили в две сладки връхчета и бяха станали виненочервени. Вперил поглед в предизвикателния им танц, Кърт стискаше зъби и се мъчеше да обуздае непреодолимото желание да се надигне и да улови едното от тях в устата си.

Хелън рязко вдигна дългата си заплетена коса нагоре върху главата си, а белите ѝ гърди продължаваха да се люлеят с щръкнали зърна. Движението на ръцете ѝ изпъна стегнатия ѝ плосък корем. Кърт откъсна очи от красивата гърд и загледа възбуждащото потриване на голия ѝ корем и пламналите бедра. Страстният му взор се спусна още по-надолу, там, където се съединяваха телата им.

Той се вторачи като хипнотизиран във влажните златисти къдри между разтворените ѝ бедра, които се смесваха с гарвановочерната къдравина, покриваща слабините му. Докато той гледеше, Хелън леко се повдигна и това разкри пред очите му туптящата ѝ женска красота.

Колко възбуждащо!

Толкова бе вълнуващо, че той успя да издържи само няколко мига. После извади ръце изпод главата си и се пресегна към нея. Мушна пръсти под мишниците ѝ, придърпа я силно към себе си и я целуна пламенно. Езикът му изпълваше устата ѝ в такт с дълбокото проникване на неговата мъжественост в нея и той бързо взе надмощие. Когато изгарящите му устни се отлепиха от нейните, той улови едно твърдо като диамант зърно и енергично го засмука, а Хелън застана от удоволствие.

Кърт ускори ритъма. Тласъците ставаха все по-бързи и по-бързи и докарваха Хелън до непоносимо шеметно блаженство.

Устните му пуснаха гърдата ѝ. Той отново я отместил назад, за да седне върху него, и ѝ даде всичко от себе си. Само след секунди започна нейната дълбока, разтърсваща кулминация и когато тя достигна своя пълен екстаз, Кърт се усмихна доволно.

Вик на щастие се изтръгна от гърдите на Хелън и се издигна над опустошителния трясък на бурята. Зениците ѝ се разшириха от учудване, примесено със страх.

Хелън наистина беше изплашена.

Тя достигаше връх след връх и това беше едновременно прекрасно и страшно. Никога преди не бе изпитвала подобна буйна радост. Екстазът продължи да нараства, докато накрая всичко стана така великолепно, че тя изпита болка. Беше така невероятно, че повече не можеше да го понесе. И все пак продължаваше. Сълзи бликнаха от ококорените ѝ очи и докато се усети, започна да плаче и едва не изпадна в еротична истерия.

Кърт чевръсто я дръпна върху широките си гърди и закрилнически обви ръце около нея. Хелън цялата трепереше. Тя се вкопчи отчаяно в него, а от притворените ѝ очи се стичаха сълзи на върховна радост. Вече съвсем смътно усещаше, че възбуденото му твърдо тяло все още се мъчеше да достигне пълно освобождаване, но тя не можеше нито да му помогне, нито да го възпре, а само стискаше здраво своя любим. Беше се отпуснала съвсем и остави Кърт да прави с нея каквото поиска. Сгуши се в него, коленете ѝ обгърнаха страните му, а ръцете ѝ хванаха мускулестите му рамене. И още докато той потъваше и се вливаше в нея, тя започна да се успокоява и престана да плаче.

Сладостно спокойствие овладя преситеното ѝ тяло. Хелън скоро бе възнаградена с още един миг на дълбока, съкровена радост. Нейната безумна кулминация бе преминала и сега още по-пълно усещаше кога Кърт достигна своята вървна точка. Усети яките мъжки ръце, които здраво сграбчиха бедрата ѝ и притиснаха таза ѝ надолу, за да посрещне мощния му устрем. Усети учестените удари на сърцето му, които блъскаха право в голите ѝ гърди.

Той достигна своя пълен екстаз и тогава я завладя най-приятното, истински божествено усещане, че Кърт я изпълва с горещата течност на любовта.

— Любов моя — промълви тя, когато той най-накрая се изопна и се отпусна напълно.

Тя вдигна глава, за да целуне разтворените му устни, и прошепна:

— Не мърдай, любов моя. Стой така и почивай. Почивай, скъпи. Нека полежим така както сме сега.

Хелън продължи да го гали и да сипе целувки по устните, по бузите, по шията, по гърдите му.

Когато най-после Кърт бе в състояние да разсъждава, да се движи и говори, той помилва слабичкия ѝ гръб, бедрата и голата ѝ задница. Усмихна се и каза:

— Дори и да ме молиш, скъпа, не бих могъл да мръдна.

— Добре — отвърна тя и положи глава на рамото му.

Изтощени от неземната любовна игра, те въздишаха и стенеха и продължиха да почиват в тази поза в продължение на няколко дълги минути. Преметната върху Кърт, опряла буза в рамото му, сега Хелън чу бурните ветрове, които ревяха навън, и силния дъжд, който блъскаше по покрива. Осъзна, че ураганът бе ударил източния бряг с пълна сила и че сигурно е нанесъл огромни поражения. Но в този момент някак ѝ се струваше, че бурята няма нищо общо с нея. Сгушена удобно до Кърт, тя се чувстваше приятно омаломощена, но беше твърде възбудена, за да заспи. Не искаше да заспи. Никога. Дълбоко в съзнанието ѝ се бе загнездила натрапчивата мисъл, че тази бурна нощ може да е единствената, която ще прекара в обятията на този великолепен мъж. Не искаше да изгуби нито секунда от нея в сън. Нито пък да позволи той да заспи.

— Кърт — доближи тя устни до ухото му.

— Тъхъ — обади се сънено той.

Очите му бяха затворени.

— Няма да те оставя да заспиш — каза тя. — Ще стоя тук и ще те държа така, докато ме пожелаеш отново.

Напълно изнемощял Кърт бе принуден да признае:

— Любима, страхувам се, че ще трябва доста да почакаш.

— Не — отвърна тя. — Няма.

После бавно и сигурно започна да го прелъстява. Стисна здраво в себе си отпуснатата му мъжка плът и започна да го целува навсякъде — по устата, шията, гърдите.

И без никакъв свян зашепна:

— Искам те, скъпи. Искам отново да почувствам как се движиш вътре в мен. — Върхът на езика ѝ очерта сложните извивки на дясното му ухо, голите ѝ гърди докоснаха лекичко лицето му. — Ти ми позволи

да те любя и беше чудесно — тя закачливо ухапа месестата част на ухото му и духна в него. — Сега аз ще ти позволя да ме любиш и пак ще бъде прекрасно.

Хелън продължи да си играе с него, да го изкушава с все по-страстни целувки и с все по-смели предложения.

Колкото и да бе чудно, само след минути Кърт усети, че набъбва и се надига в нея. Хелън бавно се изправи в седнало положение и се усмихна, като разбра какво става. Зелените очи на Кърт се отвориха и той видя тържествуващия израз на лицето ѝ. Той се пресегна и сграбчи кичур от разрешената ѝ коса.

— Ти си магьосница — рече той, — жестока красива магьосница, която упражнява някаква чародейна власт над мен.

Като продължаваше да го държи неподвижен между силните си бедра, тя отметна глава назад и звучно се разсмя.

— Не, аз съм просто жена. Жена, която иска твоята любов.

— Не. — Той уви гъстата ѝ коса около ръката си и продължи: — Никоя обикновена жена не би могла да ме омае като теб.

Ръката му стисна косата ѝ още по-силно.

— Какво трябва да направя с теб?

— Да ме любиш — отвърна тя.

— Както наредиш, скъпа магьоснице.

Кърт размени местата им с невероятна бързина. Хелън ахна и изведнъж се оказа легнала по гръб, а коленете ѝ все още обгръщаха страните му. Кърт придърпа стройните ѝ крака и ги намести зад гърба си. После се изправи на колене, седна на пети и широко се разкрачи.

Устата му безмилостно се спусна към зърната ѝ — възбудени и нетърпеливи, — а ръцете му я поведоха нагоре и надолу по дължината на втвърдената му плът. Той проникваше все по-дълбоко и по-дълбоко, вмъкваше се високо навътре, отваряше я и я изпълваше докрай.

Острите ѝ нокти драскаха раменете и ръцете му, тя извиваше гръб и чувстваше как устните му ожесточено дърпат зърното ѝ, а огромната му мъжка сила пулсира настойчиво в нея. Тя задиша учестено и неравномерно. Отметна глава назад, притвори очи и се потопи в потоците нажежено великолепие, които я заливаха.

Кърт я обладаваше диво и бурно, защото инстинктивно отгатваше, че този път тя иска именно това. Той я любеше грубо,

възбуждаше я с огнената си агресивност и показваше необузdana мъжка сила, което бе още по-вълнуващо за нея.

Кърт долавяше всяко нейно желание.

И така, безпощадно, безмилостно Кърт държеше Хелън, възседнала разтворените му бедра, и я любеше буйно до забрава. Хелън се гърчеше, пъшкеше, бореше се, буташе гърдите му и повтаряше, че иска да я пусне.

Но Кърт знаеше, че тя не го иска наистина. По-скоро молеше той да я освободи. Да ѝ даде пълно удовлетворение. И той направи именно това. Като я държеше здраво, Кърт започна бързо и изкусно да я тласка към пълното плътско блаженство.

След секунди Хелън започна да се освобождава.

Обзета от върховен възторг, тя цялата затрепери. Сърцето ѝ пърхаше в гърдите. Почувства, че се разтапя в изгарящата топлина, която излъчваше този страстен и енергичен любовник. Под притворените ѝ клепки избухна заря от звезди. Разтърсвана от бурни конвулсии, тя повтаряше името на Кърт във вихъра на екстаза.

Когато се понесе обратно към действителността и бе в състояние отново да мисли и говори, Хелън продума задъхано:

— Ако аз съм магьосница, значи ти си дявол.

Кърт искрено се разсмя. После леко я отмести от себе си и отметна златистата ѝ коса от порумениялото лице. Обгърна бузите ѝ в шепи, взря се в блесналите ѝ сини очи и загрижено попита:

— Нараних ли те, скъпа? Много ли бях груб?

Хелън се усмихна и погледна гузно като котка, която е облизала каймака.

— Изглеждам ли ти като човек, който е бил наранен?

— Изглеждаш великолепно — каза той.

— Изглеждам щастлива — поправи го тя. — И наистина съм щастлива.

Тя импулсивно преметна ръце през врата му, притисна го до себе си и задържа лицето му до шията си.

— Обичам те, любими мой — прошепна тя.

— Обичам те, Хелън — повтори Кърт и силно я прегърна.

След това и двамата замълчаха и останаха така плътно прилепнали един до друг. Това беше един незабравим миг — ударите на сърцата им, слети в едно, ароматът на задоволените им голи тела,

чезнещата светлина от пламъка на свещта, изключителният покой и пълното удовлетворение.

Миг — твърде скъп, за да го изпуснат, твърде прекрасен, за да продължи.

ГЛАВА 42

Силната буря безжалостно бушуваше по крайбрежието и продължи през цялата дълга нощ. Също както и страстната буря между двамата влюбени в осветения от блясъка на свещите вестибюл.

При изгрев, мощният ураган най-сетне стихна и по обруления източен бряг се възцари пълно спокойствие и тишина. Още по-пълно спокойствие и тишина бе обзело уморените, преситени любовници вътре в старата къща.

Всички свещи бяха догорели и загаснали. Беше останала само една. Самотната бяла свещ грееше отгоре на камината. Вече не мъждукаше и не трепкаше. Мъничкото ѝ пламъче хвърляше мека светлина върху двойката долу.

Кърт лежеше по корем върху плюшения килим, подгънал ръка и положил лице върху нея. Въздишаше и пъшкеше, сънен и изтощен, докато Хелън лениво очертаваше с меките си устни дългия белег.

— И преди исках да направя това — Хелън наруши тишината — още когато за пръв път забелязах белега. — Тя бавно плъзна устни и език по бялата нежна линия. — И винаги съм се чудела... щом като се скрива някъде под колана на панталоните ти... накъде ли продължава? И докъде ли точно стига?

— Сега вече знаеш — промърмори Кърт и леко се размърда под възбуждащия гъдел от допира на устните ѝ.

— Ммм — изръмжа тя и продължи да целува белега чак до края — точно до цепката между двете половини на задницата му. Когато устните ѝ стигнаха до там и продължиха по-надолу, стегнатите му мускули се свиха, Кърт неволно потрепери и пъргаво се преобърна.

— Не, недей — предупреди я той. — Сега е мой ред, скъпа. Нека сега аз се насладя на онова, което съм мечтал да направя още от първия ден, когато те видях на нивата през онази майска утрин.

Хелън му се усмихна.

— Какво ли може да си искал да ми направиш тогава?

— Ето това — отвърна Кърт и се изтегна по гръб.

После я накара и тя да легне по гръб под прав ъгъл срещу него така, че телата им да образуват буквата „Г“, с глава върху корема му и лице, обърнато към тавана. След това Кърт много бавно и внимателно надипли дългата ѝ златна коса върху гърдите, корема и слабините си.

Тогава пак легна назад и подложи ръце под главата си. Гледаше и се любуваше на поразителната гледка, на гъделичкането от тежката ѝ коса, разпиляна по голото му тяло като златно ветрило.

— Кърт... — започна Хелън.

— Шшт — прекъсна я той. — Не мърдай, любима.

Хелън остана неподвижна.

След секунди и двамата заспаха. Напълно омаломощени от дългата любовна игра те потънаха в дълбок сън.

Когато се събудиха, вече беше късен следобед. Обърнаха се един към друг, целунаха се и безмълвно се любиха още веднъж. Кърт ѝ показва колко нежен, колко мил може да бъде. Докосваше я като някакво крехко съкровище. Красива скъпоценност от плът и кръв с невероятно качество, която той имаше щастието да притежава. Отнасяше се с безкрайно търпение и искрено възхищение, което стигаше до преклонение.

Той нарочно удължаваше блаженството, защото знаеше, че когато свърши, ще трябва да се изправят пред реалността. Беше изминал повече от час от момента, в който се събудиха до последното потръпване от сливането на телата им.

После бързо се облякоха и първо потърсиха котарака. Хелън се чувстваше виновна, задето бе пренебрегнала Дом толкова дълго, но скоро го намери свит върху синьото кадифено канапе, където бе прекарал бурята. Гушна го нежно и му се извини.

Нахрани изгладнелия котарак, после двамата с Кърт ядоха с вълчи апетит.

Накрая Кърт каза:

— Ти стой тук, скъпа. Аз ще изляза да поогледам и да преценя щетите от бурята.

— Идвам с теб.

Очакваше ги покъртителна гледка.

Хелън не можеше да повярва на очите си. Накъдето и да погледнеше, виждаше само пълна разруха. Всички пристройки бяха разрушени! Тук-там бе останала по някоя стена или дъска от оградата на кошарата.

Хванати за ръце, Хелън и Кърт предпазливо прекосиха осеяния с отломки заден двор. Бялото канапе на дядо Бърк беше отвяно заедно с люлката на Чарли. Но Хелън беше доволна, че старият дъб е оцелял. Оголен напълно от листата, с изпотрошени клони, той все още се издигаше там.

Хелън импулсивно се отскубна от Кърт, приближи до дървото и докосна грубата кора на ствола, сякаш той беше скъп стар приятел, когото срещаше с радост.

Хелън напрегна сили и събра кураж за всичко, което може би щяха да открият по-нататък. Изправи крехките си рамене, хвана Кърт за ръка и двамата продължиха обиколката си из опустошената от ветровете ферма. Хелън едва сдържа сълзите си, като види, че цялата реколта бе унищожена.

Докрай.

Всичко беше заминало.

Онова, което жестокият порой и яростните ветрове бяха пощадили, бе довършено от градушката.

Хелън стоеше на края на южната нива, взираше се, нещастно клатеше глава и хапеше устни. Пълно опустошение.

Нищо не беше останало. Нищичко. Целият им тежък, изнурителен труд бе пометен само за една — едничка нощ. Всички часове, прекарани в оране, сеитба, засаждане, окопаване под палещото лятно слънце. И след всички усилия и борба тази година нямаше да има никаква реколта. Никакви зрели плодове за пазара.

Никакви пари, за да се спаси фермата.

Застанал безмълвно до Хелън, Кърт наблюдаваше израза на лицето ѝ и сърцето му се свиваше от болка заради нея. Разбираше какви мисли минават през главата ѝ.

Пристъпи по-близо, обви ръка около тънкия ѝ кръст и я придърпа към себе си.

— Съжалявам, скъпа. Толкова съжалявам. — Той я целуна по слепоочието. — Ще измислим нещо, някакъв начин да... — Той въздъхна, сви рамене и добави: — Всичко ще се оправи.

Хелън смело се усмихна и кимна.

— Знам.

„Но как?“ — помисли си тя, а тревожните ѝ сини очи блуждаеха по опустошената земя пред нея. Трески и отломки покриваха двора на фермата. Изкоренени борове и други по-малки дървета лежаха повалени на земята. Не бе оцеляло ни стръкче, ни храстче.

Застанали сред руините, Хелън и Кърт вече размишляваха — всеки сам за себе си — какво би могло да се направи. Какво трябваше да се направи. Именно тогава всеки започна да обмисля план, който трябваше да остане тайна за другия. Действия, които трябваше да се започнат колкото може по-скоро.

Озадачени и смълчани, те се отправиха обратно към къщата. Когато стигнаха опустошената градина отпред, Хелън рязко се отскубна от Кърт. Като внимаваше къде стъпва, тя си проправи път между разхвърляните камънаци до самия ръб на скалата. Спря, погледна надолу и по устните ѝ пробяга едва доловима усмивка.

Новата дървена стълба като по чудо бе устояла на бурята!

— Кърт, ела тук — извика го тя.

След миг той беше до нея.

— Виж — рече тя учудена, — стъпалата са още тук. Всичките до едно!

— Да, разбира се, скъпа, така е — отвърна Кърт с равен глас, макар че и той също бе толкова изненадан. — Строиш ги така, че да останат завинаги. Така както и дядо ти е построил къщата — стабилна и устойчива.

— Много съм благодарна за това — усмихна се Хелън.

— Има много неща, за които трябва да си благодарна, скъпа — продължи замислено Кърт. — Джоли и Чарли са в безопасност горе на високото. Ти и аз преживяхме бурята невредими, а и къщата издържа.

Хелън обърна лице към него, уморено облегна глава на гърдите му, сложи ръце на раменете му и каза:

— Благодарна съм. Най-много съм благодарна, че ти си тук с мен. — Тя вдигна глава и го погледна.

Кърт я придърпа по-близо.

— А знаеш ли аз за какво съм благодарен най-много?

— Каж ми.

— За тези прекрасни безценни мигове, в които ти принадлежиш единствено на мен. Известно време никой не ще може да стигне до фермата.

— Не. Не, не може. Всички пътища със сигурност са наводнени — рече Хелън. — Ще минат поне два дни, докато нивото на водите спадне достатъчно, за да може някой да дойде. Или пък ние да излезем оттук.

— Никой не може да дойде тук. Никой не би могъл да ни досажда. Сами сме. Съвсем сами — добави Кърт.

Хелън плъзна ръце нагоре и обви шията му.

— Не бях помислила за това. — Тя се опита да се усмихне, но сините ѝ очи бяха изпълнени с тъга.

— Не се натъжавай, любов моя — успокои я тихо Кърт. — Нека през следващите един — два дни се опитаме да забравим какво е направила бурята. — Той нежно я придърпа към себе си, задържа я в сигурността на обятията си и каза: — Може би никога вече няма да бъдем сами като сега. Нека използваме всеки миг докрай.

Той я целуна.

През следващите четирийсет и осем часа двамата правеха всичко възможно да изключат от съзнанието си жестоката действителност след бедствието. Не успяха напълно. Накъдето и да погледнеха, виждаха само потресаващите следи от почти пълното унищожение.

Но когато бяха в прегръдките си, светът с неговите проблеми избледняваше. Грижите бяха забравени. Като че ли никога не бе имало буря. Съществуваха само те двамата и върховното блаженство, което идваше от сладостната плътска любов.

Четирийсет и осем часа след урагана, Рейдър се появи.

Късно следобед, когато слънцето вече залязваше, едрият чистокръвен жребец изтрополи по алеята между дърветата със силно цвилене и пръхтене.

Кърт и Хелън бяха на предната веранда, като чуха шума, вдигнаха поглед и го видяха.

— Рейдър.

Гласът на Кърт беше нисък и равен, но тъмнозелените му очи блеснаха от радост.

— Да! Прав си. — Хелън скочи от люлеещия се стол. — Той се е върнал у дома!

Срещата между животното и човека се превърна в неудържим изблик на чувства. Като ги наблюдаваше усмихната, Хелън още веднъж осъзна колко много значеше конят за Кърт. Той нежно обичаше огромния жребец, с когото бе преживял войната. И изобщо не се опитваше да скрие своята привързаност.

Нито пък Рейдър.

Докато Кърт го потупваше, прегръщаше и му говореше сърдечно, Рейдър го побутваше с муцуна, цвилеше и закачливо го хапеше. Кърт му обясни, сякаш говореше на човек, че кошарата е отнесена от урагана.

— Но това няма значение, приятелю. — Той поглади Рейдър по муцуната. — Преди да се разрази бурята, ние прибрахме малко овес и зърно вътре в къщата. Няма да стоиш гладен. Ела с нас. — Кърт се обърна и се пресегна да хване Хелън за ръка.

Рейдър последва двамата до задната веранда. Там го нахраниха и напоиха. А докато конят ядеше, Кърт и Хелън поседнаха на стъпалата под избледняващите лъчи на слънцето.

Кърт замислено се обърна към Хелън:

— Нивото на водата спада. Пътят скоро ще бъде отворен. Чарли и Джоли ще се завърнат. — Той замълча, погледна я и добави. — До утре може да си дойдат.

— Да — кимна Хелън, — очаквам ги. Познавам Джоли Гръбс. Той в никакъв случай няма да каже нищо на Чарли, но сигурно се тревожи за нас. Ще се добере дотук колкото може по-скоро.

— Мисля, че ще е по-добре да се приготвим да ги посрещнем — рече Кърт.

— Да, така е — съгласи се Хелън. Тя се изчерви и продължи. — Няма вече да се разхождаме голи или да се любим посред бял ден. — Тя прегърна ръката на Кърт.

— По дяволите — намръщи се той, — харесва ми да те гледам гола като палава горска нимфа. Ще ми липсва нашата свобода.

— Ммм. И на мен също — измърмори Хелън и усмивката ѝ изчезна.

В зелените очи на Кърт проблесна немирно пламъче.

— Но тя още не е свършила, нали?

— Не. Ние сме в пълна безопасност поне до утре следобед.

Хелън отново се усмихна, защото разбра за какво мисли той. Кърт я погледна в очите, очарован от красотата и привлекателността ѝ.

— Ами тогава — попита той, като вдигна ръка да докосне косата ѝ, — защо не ме направиш щастлив, докато все още има време?

Запленена от подкупващата му усмивка, Хелън каза:

— С удоволствие, любов моя.

— Съблечи се, скъпа. Тук. Сега.

Хелън бързо пусна ръката му, скочи на крака и свали всички дрехи, пусна косите си и ги остави да се разпилеят по раменете ѝ.

— Щастлив ли си сега?

Огненото кълбо на залязващото слънце галеше бледата ѝ златиста коса и дългите ѝ гладки крака. Тя беше съвършената мечта на всеки страстен мъж. Беше красива, чувствена, без задръжки.

Погледът на Кърт лениво и спокойно се зарея по изящното голо тяло на жената пред него.

— Сигурно никога вече няма да ти позволя да се облечеш — каза той с тих, властен тон. — Ще те държа така и ще се наслаждавам безкрайно.

— Ами аз? — попита тя. — Обичам да гледам мъжественото ти тяло.

Кърт се изправи и започна да разкопчава ризата си. След секунди той също остана гол, а дрехите му лежаха разхвърляни по верандата. Силуетът му се очертаваше на фона на кървавочервеното небе — висок, мургав, внушителен.

— Гледай ме колкото си искаш — ухили се той. — И след като ти бе така послушна, можеш дори да ме докоснеш. Ако желаеш.

Погледът на Хелън премина по цялата дължина на стройното му, загоряло от слънцето тяло и тя одобрително каза:

— Мой красив, мургав сатир. Ела тук.

Кърт пристъпи към нея. Вдигна ръце и нежно обгърна голите ѝ рамене.

— Имаме време до утре на обед — каза той. — Нещо специално, което искаш да направим преди това?

Клепачите му се спуснаха над очите и един мускул заигра по бузата му.

Следващият въпрос на Хелън го изненада.

— Смяташ ли, че Рейдър е много уморен?

Кърт вдигна вежди в недоумение. Погледна жребеца, който доволно ядеше овес от кофата на долното стъпало на верандата.

— Не е нито задъхан, нито запотен — отвърна Кърт. — Не. Не смятам, че е кой знае колко изморен. Защо?

— Помниш ли онази сутрин през пролетта, когато диво препускахме с Рейдър.

— Никога няма да я забравя.

— Може ли да поюздим пак така? — Тя вдигна ръка към гърдите на Кърт и зарови пръсти в тъмните къдрави косми. — Още сега. Преди слънцето съвсем да се е скрило.

Кърт наведе глава на една страна.

— Мислех, че ще останеш гола до...

— Аз съм гола — прекъсна го тя и се усмихна дяволито.

Без да каже нито дума повече, Кърт грабна захвърлената риза от пода на верандата и я преметна върху гърба на Рейдър. После пъргаво възседна жребеца и повика Хелън с глава. Тя изтича надолу по стъпалата и изпищя от удоволствие, когато той се наведе и с лекота я вдигна от земята. Сложи я пред себе си на коня и я прегърна. Грабна кичур от дългата грива на Рейдър, подръпна го лекичко и послушното животно веднага остави овеса, завъртя се в полукръг и понесе двамата голи влюбени в луд галоп под залязващото слънце.

Кърт нарочно подканяше жребеца да тича колкото може побързо. Рейдър препускаше из обширната северна нива с такава скорост, че земята бягаше край тях и беше почти невъзможно да се види разрухата, оставена от бурята.

След въодушевената езда двамата се изкъпаха, вечеряха късно и пак седнаха на предната веранда. Този път без дрехи. Любиха се в люлеещия се стол на Хелън, докато на небето изгряха милиони звезди.

Кърт се беше изтегнал на стола, Хелън седеше върху него с разтворени крака и двамата се поклащаха напред — назад. Кърт контролираше движението на стола и на телата им. Шепнеха си гальовни думи, правеха си изненадващи предложения, говореха за любовта си и се възползваха докрай от пълното усамотение, което скоро щяха да загубят.

Усамотение, което щеше да свърши по-скоро, отколкото очакваха.

Толкова скоро, че едва не ги свариха в най-компрометиращо положение.

ГЛАВА 43

Останаха будни до ранните утринни часове. Не искаха тази последна нощ на приятно усамотение да свърши. Вече минаваше три часът сутринта, когато двамата най-после изтощени заспаха в изпомачканото легло в гостната.

Те още лежаха там с преплетени голи тела и спяха, когато малко след десет сутринта по алеята между дърветата се зададе каруца. Хелън беше глуха за всичко наоколо, но Кърт се сепна и се събуди.

Тъмната му глава се вдигна от възглавницата, той наостри уши и чу дрънченето на колелата по чакъла.

— Събуди се! — разтърси той Хелън. — Хелън, събуди се! Някой идва!

— Боже мой, не! — сподавено извика тя, обзета от паника, ококорила очи. Стрелна се светкавично от леглото и започна като обезумяла да търси с поглед дрехите си. — Къде са ми...

Кърт беше грабнал едни панталони от високия скрин и вече се мушкаше в тях.

— Нямаш дрехи тук вътре. Не помниш ли, че вчера се съблякохме на задната веранда. — Кърт закопча панталоните. — Господи, оставихме ги там навън! Най-добре да отида да ги взема.

Лицето на Хелън се сгърчи от срам и мъка. Тя отметна коса зад ушите си и се втурна през стаята след Кърт. В коридора той се обърна и спря само за секунда.

— Ще прибера дрехите от задната веранда и ще ги скрия. После ще се опитам да задържа онзи, който е дошъл, докато ти се облечеш.

— О, боже, направо ще умра, ако...

— Не се тревожи! — Кърт изтича надолу по дългия коридор към задната врата.

Напълно облечен и със съвсем спокоен вид той излезе и зачака приближаващата се каруца.

— Татко! Татко! — извика Чарли възбудено, протегнал ръчички напред още преди каруцата да стигне до къщата. — Аз съм, татко!

Върнах се!

— Чарли! — възкликна Кърт, по лицето му се разля широка усмивка и той се спусна да посрещне сина си и Джоли Гръбс. — Радвам се, че ви виждам — кимна той на Джоли и вдигна Чарли от високата седалка още щом каруцата изскърца и спря.

Чарли плътно обви ръце около врата на баща си и се вкопчи с крака в тялото му.

— Татко, много ме беше страх, че вятърът може да те е отвял — рече той и го стисна с всичка сила.

Кърт го прегърна и го потупа по гърба.

— Съжалявам, че си се притеснявал, аз съм добре, а също и Хелън, и Дом.

— Значи сте се справили — обади се Джоли, приковал очи към къщата, докато слизаше от каруцата.

Той разтърси протегнатата ръка на Кърт.

— Да, всички сме добре.

— Слава на милостивия бог. Ако съдим по онова, което видяхме, че се задава, предполагам, че е отнесена по-голямата част от реколтата.

— Цялата. — Кърт свали Чарли на земята, но продължаваше да държи гальовно ръка върху него. — Нищо не е останало.

Джоли въздъхна тъжно.

— Истинско безобразие. Истинско безобразие.

— Ами Спениш форт? — попита Кърт. — Там има ли много щети?

— Никакви. — Джоли погледна към къщата. — Къде е Хелън? Не е ранена и не я криеш нарочно от мен, нали?

— Не, не — побърза да го увери Кърт. — Никой от нас не е пострадал. Тя ще се появи всеки момент.

Още не бе доизрекъл тези думи и Хелън изхвърча усмихната от задната врата, като радостно ги поздравяваше. Щом я видя, Чарли хукна да я посрещне.

Двамата се срещнаха точно където беше задната портичка, преди ветровете да я издухат. Хелън се разсмя, доволна, че го вижда. Клекна и широко разтвори ръце. Чарли се хвърли право в обятията ѝ, вдигна ръчички към шията ѝ и я прегърна така силно, че чак сърцето ѝ се сви.

— Чарли. О, Чарли — занарежда тя, — толкова се радвам, че те виждам. Толкова много ми липсваше!

— И на мен също — каза той. — Беше ме страх, че вятърът те е отнесъл и никога повече няма да те видя. Обичам те, Хелън.

Хелън преглътна с мъка.

— И аз те обичам, миличък — притисна го тя още по-плътно до себе си, но Чарли се размърда, готов да се отскубне от нея.

— Трябва да намеря Дом — обясни той и Хелън го пусна. После погледна разтревожено към нея и попита: — Дали ме помни?

Хелън се разсмя, стана, разроши русата му коса и отвърна:

— Разбира се, ти си най-добрият приятел на Дом. И на него му липсваше толкова много, колкото и на баща ти, и на мен.

Чарли се ухили, после хукна, като крещеше:

— Дом, върнах се! Дом ела при мен!

Дом дойде. Той се стрелна към Чарли като топка синкава козина. В това време Хелън прегърна Джоли. Чарли се смъкна на колене, а Дом се изправи на задни лапи. Детето нежно стисна котарака, който постави предните си лапи на гърдите на Чарли и започна да се умилква, като буташе с глава брадичката на момчето. След това с радостни писъци Чарли се изправи на крака и двамата изчезнаха зад къщата.

Хелън загрижено заразитва за приятели и съседи. Джоли я увери, че всички са добре, каза, че той и Чарли са разговаряли с някои от съгражданите ѝ, когато преминавали.

Докато седяха на слънце и разговаряха, Чарли заедно с Дом, който припкаше пред него, отново се върнаха при тях.

— Татко — извика въодушевено детето, — те не са отнесени! Стъпалата към водата! Там са, там са!

— Виж ти, това се казва изненада! — възкликна Джоли.

Всички се разсмяха и се отправиха към къщи, но точно тогава по алеята се появи още една каруца. Хелън не можа да скрие изненадата си, когато от нея слезе Джейк Отри. Задната седалка беше отрупана с провизии.

Собственикът на универсалния магазин „При Джейк“ каза простичко:

— Сигурно имате нужда от малко помощ — усмихна се той. — Ние имахме късмет — бурята не удари Спениш форт.

— О, Джейк — възкликна Хелън с благодарност, — колко си внимателен. Много сме ти задължени за добрината.

Като гледаше виновно, Джейк се обърна към Кърт и протегна ръка.

— Капитан Нортуей, признавам, че се срамувам, задето се държах така. Отнесох се толкова лошо, но всъщност нямам нищо лично против вас.

— Знам, че е така, Джейк. — Кърт стисна ръката му.

— Наистина ми беше много мъчно, дето ви биха така онзи ден в града. Мисля, че и на много други хора им беше криво.

— Не се тревожете за мен — усмихна се Кърт, — добре съм.

— Е, както и да е, просто искам да знаете, че отсега нататък сте добре дошъл в моя магазин по всяко време.

Джейк вече си тръгваше, когато пристигнаха шериф Купър и Ем Еликът. И двамата се бяха облекли в работни дрехи, готови да помогнат в оправянето на фермата. Успокоиха се, като видяха, че Хелън и Кърт са невредими.

Не мина и половин час, откакто бяха дошли, и пред къщата спря една дълга каруца, натоварена догоре с нов дървен материал. Пет — шест мъже с брадви, гребла, чукове и триони седяха върху купчината дъски. Хелън разпозна всичките — това бяха хора, които познаваше от дете. Повечето бяха ветерани от войната. Присъствието им ясно говореше за онова, което не можеха да си наложат да кажат с думи — бяха готови да обърнат гръб на войната и на цялата си враждебност към Хелън, задето е наела за работник капитан от войските на Севера.

Хелън съвсем онемя, когато точно в дванайсет часа на обяд се появиха всички изискани дами от Спениш форт. Жените, които всеки петък се събираха със своите ръкоделия у Хати Прайс, сега се приближаваха към тях, като бърбореха неспирно една през друга. Ем стоеше до Хелън, сложила ръце на кръста и със застрашителен блясък в очите мълчаливо следеше дали някоя от тях ще направи дори едно погрешно движение.

Жената на банкера, розовобузата Хати Прайс, слезе първа. Застаряващата вдовицата на полковник Тисон Б. Ридъл, Мери Лу, вървеше точно зад нея. А после — Роуз Лейси, Бетси Рийд, Кити Пейпър и майка ѝ. Всички дами от петъчните сбирки бяха там. С изключение на Ясмин Парнел.

Носеха сламени кошници, пълни с печено говеждо, салатата от зеле, зелен боб, пресен хляб и десерти.

Мери Лу Ридъл избута Хати Прайс от пътя си, пристъпи към Хелън и рече:

— Дъще, не е тайна, че ние не одобрявахме, дето си пуснала този янки тук, но...

— Мери Лу, ще ме оставите ли аз да кажа, моля? — поде Хати Прайс и се обърна към Хелън. — Никога не сме говорили нищо лошо за теб. Просто бяхме много разтревожени за твоята безопасност.

— Не е точно така — наскоро омъжената Кити Пейпър пристъпи напред, усмихна се и продължи: — Хелън, сигурно цяло лято ушите ти са горели. Целият град не говореше за нищо друго и ние... всички... — тя огледа останалите дами — най-безжалостно клюкарствахме за теб.

— Наистина ли? — засмя се Хелън и хвана Ем за ръка, за да я възпре. — Не съм изненадана.

— Разбира се, че не си — съгласи се Кити Пейпър, — но може би ще се изненадаш, като ти кажем, че всички се срамуваме от себе си. — Кити отново огледа жените. — Нали така, дами?

— Така е — измънкаха всички в хор.

Тук Ем се обади за пръв път.

— Естествено, би трябвало да ви е срам! Дължите на Хелън извинение.

— Извиняваме се — казаха те пак в хор.

— Приемам — рече Хелън.

Тогава всички се разсмяха с облекчение, а Хелън попита:

— Но къде е Ясмин Парнел? Тя не е ли една от най-редовните посетителки на вашите събирания?

— Не си ли чула? — възкликна Мери Лу Ридъл с вдигнати вежди.

— Стига, Мери Лу — сгълча я Хати Прайс. — Няма повече да клюкарстваме. — После добави през смях: — Поне до края на деня!

След това настана голямо оживление. Наредиха обяда на широката предна веранда и всички ядоха — включително и дамите. Те седяха по столовете, покрай парапета и по стъпалата.

Хелън, застанала срещу Кърт на другия край на верандата, забеляза как дамите се надпреварваха да му предлагат още от печеното, допълнително зелева салата и то винаги с усмивка.

Именно тогава, докато седеше заобиколена от стари приятели, а яркото слънце на Алабама напичаше лицето ѝ, тя осъзна каква огромна загуба я бе сполетяла. Изведнъж ѝ се прииска да заплаче, да вие и да проклина жестоката съдба, задето ѝ бе отнела всичко. С разбито сърце продължи да се усмихна мило и да разговаря за незначителни неща. Щом се наядоха, мъжете пак се заловиха за работа, а към два и половина дамите се наканиха да си вървят, като накараха Хелън да им обещае, че ще им се обади, ако има нужда от нещо. Прахта още не се беше слегнала зад файтоните им, когато се появи още едно превозно средство.

Сестрите Ливингстън пристигнаха с вехтата си карета, която от години стоеше под стария навес зад къщата им. Върху кабината, облечен в износена ливрея, седеше беловласият, възрастен чернокож слуга, който навремето беше семейният кочияш на Ливингстънови.

И каретата, и кочияшът не биха излизали на пътя най-малко от десет години.

Дребничките, цвърчащи сестри прегърнаха Хелън и изказаха задоволството си, че бурята не я е погубила, нито пък ранила.

Керълайн, по-старата от двете, рече:

— Хелън, сестра ми и аз знаем, че в този момент имаш нужда от помощ, и точно затова сме тук.

— Толкова се разтревожихме за теб, скъпа — обади се помладата сестра. — Извинявай, че постъпихме толкова подло онзи ден от изминалата пролет, когато те видяхме в Спениш форт.

— Точно така, а татко би се обърнал в гроба си, ако можеше да научи — вметна Керълайн. — Ще можеш ли някога да ни простиш?

— Разбира се — успокои ги Хелън, — прощавам ви.

— Благодаря ти, дете мое — каза Силест. — Искаме да поправим грешката си. Дошли сме да ти помогнем.

Хелън се усмихна на двете възрастни жени и се зачуди с какво ли смятаха, че биха могли да помогнат.

— Вашето неочаквано и много желано посещение е достатъчна помощ.

Тогава двете дами започнаха да се усмихват, сякаш имаха някаква твърде приятна тайна, която не можеха да опазят. Керълайн започна нарочно бавно и полека да дърпа шнурите на чантата си, за да я отвори. Мушна облечената си в ръкавица ръка вътре и измъкна

оттам една обшита с дантели носна кърпичка, в която беше увито нещо.

После внимателно я разгърна и накрая измежду гънките се показаха две лъскави златни монети от по двадесет долара.

— Вземи ги — каза Керълайн, — вземи това злато и ремонтирай къщата си.

— Купи си каквото ти трябва.

— О, мили мои — започна Хелън дълбоко трогната, — не мога да взема вашите пари, но не можете да си представите какво значи за мен вашето щедро предложение.

Сестрите се опитаха да я придумат да ги вземе, но Хелън продължи любезно да отказва. Те си тръгнаха със златото все още в чантичката на Керълайн, успокоени, че Хелън не беше приела, но все пак с приятното чувство, че са ѝ предложили цялото си състояние.

Хелън също бе обзета от добри чувства към тях.

Сенките се удължиха и уморените мъже от града се прибраха по домовете си.

— Хелън, има ли нещо, каквото и да е то, което мога да направя за теб? — попита Ем, когато всичките си отидоха.

— Да — отвърна Хелън. — Да, има. Иди в кантората на Найлс Лъвлес днес следобед или утре сутринта. Найлс, а също и ти, трябва да пазите това в пълна тайна. Кажете му, че ще му продам фермата и горите си.

— Не! — противопостави се Ем. — Хелън, не можеш да направиш това.

— Кажете на Найлс, че ще бъда там с нотариалния акт утре следобед — продължи Хелън, все едно че Ем не беше казала нищо. — Ела тук сама и ме заведи в града.

— Хелън, моля те... моля те, помисли още...

— Вече съм мислила. Ако си ми приятелка, ще направиш каквото ти казвам. И освен това не споменавай нищо пред Куп!

— Няма да кажа на никого, но наистина ми се иска...

Докато двете млади жени спореха, Куп и Кърт уморено вървяха към къщата. Джоли и Чарли ги следваха на няколко метра.

— Куп — започна Кърт с равен тон, — направи ми една услуга. Кажете на Найлс Лъвлес, че съм готов да му продам Рейдър сега. Кажете

му да приготви последната сума, която ми предложи. В брой. В злато. Ще бъда в кантората му утре следобед и ще му продам Рейдър.

— Сигурен ли си, че искаш да направиш това, капитане?

— Съвсем сигурен. И още нещо, Куп — добави Кърт, — нито дума на Ем.

ГЛАВА 44

На следващата сутрин в десет и половина Найлс Лъвлес седна зад масивното махагоново бюро в кантората си на главната улица на Спениш форт.

Найлс Лъвлес беше в мрачно настроение. Не беше щастлив. Но неговото униение нямаше нищо общо с урагана, който беше унищожил източното крайбрежие. Бурята не бе нанесла никакви щети нито на разкошната къща на Найлс, нито на добре поддържаните земи около огромното бяло имение. Безбройните му конюшни с чистокръвни породисти коне бяха останали непокътнати. Обширният му имот не бе пострадал, с изключение на някой и друг счупен прозорец или повален дъб.

Според добре обмисленото мнение на Найлс Лъвлес така и трябваше да бъде. Той беше богат земевладелец с аристократичен произход и не трябваше да бъде безпокоен от досадните грижи, които тормозеха дребните хорица. Винаги бе смятал, че това му се полага по право. Никога не беше принуден да търпи тревогите и разочарованията, които другите редовно понасяха.

До този момент.

Найлс Лъвлес изпсува през зъби и блъсна с юмрук по махагоновото бюро.

Не можеше да повярва. Това не можеше да е истина!

Найлс се наведе напред, подпря глава с ръце и простена. Идваше му да заплаче. Целият му свят се сгромолясваше, а никой край него не даваше и пет пари. Последните двацет и четири часа бяха жив кошмар.

Всичко започна изневиделица, когато вчера сутринта разглезената му съпруга Патси се събуди, обърна се към него в широкото им легло и хладно му каза, че е наредила на слугите да отнесат всичките му неща в една от стаите за гости в края на коридора. Тя каза, че е споделяла леглото му през последните няколко години, защото е искала по-голямо семейство. Но тъй като вече започнала да

остарява, решила, че две деца са предостатъчни. И след като той също е започнал да старее, може би само една жена щяла да му бъде достатъчна. Каза още, че от години подозирала, че спи с Ясмин Парнел, и сега искала той да изразходва цялата си сексуална енергия с нея и никога повече да не я докосва.

Никакво отричане, никакви ласкателства, никакви молби не можеха да придумат Патси да промени решението си. Той ще остане женен за нея, заяви тя весело, дотогава, докато ѝ е изгодно. А ако на него не му харесва, е, това било много лошо. Къщата беше нейна, земята, чистокръвните състезателни коне, парите — също. Той няма да получи нито пени от богатството на Макклеланд, ако някога я напусне, обеща тя.

Смаян и обиден, Найлс бе отишъл в Спениш форт, като се успокояваше с мисълта, че поне неговата любовница все още го обича и желае. Не можеше да дочака момента да излее душата си пред своята любима.

Не беше виждал прекрасната Ясмин близо три седмици и сега тя му липсваше много. Ясмин беше заминала на дълга почивка в Пойнт Клиър и бе избягала от морския курорт само дни преди урагана. Откакто тя се върна, не бяха имали възможност да се срещнат. Най-после бе изпратила съобщение, че следобед ще дойде в кантората му.

Цял ден беше чакал да се появи. Най-сетне в четири часа тя бе нахлула неочаквано, по-красива отвсякога. Той нетърпеливо бе протегнал ръце, за да я прегърне, но Ясмин го беше спряла.

Със същия хладен тон като Патси тя каза:

— Найлс, скъпи, ти значеше толкова много за мен. Точно по тази причина чувствах, че трябва да дойда тук да ти обясня лично.

— Да ми обясниш какво? — Сърцето му подскочи.

— Искаш да кажеш, че не си чул? — сви тя червените си устни.
— Найлс, скъпи, предполагам, че някой ти е казал. Не? Е, работата е там, че в Пойнт Клиър срещнах най-прекрасния джентълмен. Той е богат банкер от Филадельфия и е направо луд по мен. О, знам какво си мислиш, че пак съм си намерила богат старец, за когото да се омъжа, но този път случаят не е такъв. — Ясмин се изкиска и радостно възкликна. — Той е седем години по-млад от мен. Висок, мускулист, изумително красив, а уменията му в леглото... е, нищо не може да се

сравни с младостта, нали? Както и да е, скъпи, този изключително великолепен младеж ме склони да му стана жена!

— Да му станеш какво?

— Утре ще се женим в Нови Орлеан. После заминаваме за шест месеца в Европа на сватбено пътешествие. Кажи ми, че се радваш, скъпи.

„Кажи ми, че се радваш, скъпи.“

Сега тези думи звучаха в главата на Найлс като монотонна молитва, която го влудяваше. Той отново блъсна с юмрук по бюрото. Ах, тази кучка! Тази вятърничава, лъжлива, неблагодарна курва!

Толкова години беше посветил на Ясмин и поставяше нейното щастие над своето. А сега идва съвсем неочаквано и казва, че се жени за някакво младо момче и след като бе съсипала брака му, не можела да му позволи да я люби отсега нататък! Властният отказ бе последната ѝ дума на раздяла.

— Да върви по дяволите! — изруга Найлс Лъвлес на глас, отчаян, нещастен както никога досега.

Обзет от мъка, той се облегна в стола си, затвори очи, после ги отвори и погледна безмълвно през прозореца. Веднага се изправи и зяпна с надежда. Издокарана тъмнокоса жена се приближаваше през улицата към кантората му. Възможно ли бе? Дали Ясмин се бе вразумила?

Найлс изпъшка разочаровано, когато позна Ем Еликът. Ем влезе навъсена също като него. Найлс не си направи труда да стане.

— Какво искате, госпожице Еликът? Аз съм зает човек.

— Имам съобщение за вас, Найлс — изгледа го студено тя. — Хелън Кортни е готова да ви продаде фермата си.

Найлс бутна стола си назад и скочи на крака.

— Има господ! — Той вдигна ръце към небето и красивото му лице веднага се промени. — Алилуя! — заръкопляска като зарадвано дете. — Кога? Кога ще се сдобия с имота?

— Хелън ще бъде в кантората ви днес следобед около три и ще носи нотариалния акт. Освен това, Найлс, тя иска това да се пази в тайна — гласът на Ем беше леден като очите ѝ. Тя бързо се обърна.

— Ще чакам! — каза Найлс. — Много ти благодаря...

Но Ем вече беше излязла.

Найлс беше радостен и отново се чувстваше сигурен в себе си. Той потри ръце в приятно предчувствие и нетърпеливо закричи напред — назад. Ясмин Парнел да върви по дяволите! На кого ли бе нужна тя? Той всеки момент щеше да стане неоспоримият, най-голям и единствен земевладелец в цяла Алабама. Ще си намери нова, по-красива и по-млада любовница. А колкото до Патси, е, тя и без това му бе омръзнала от години.

Половин час по-късно, когато шериф Купър пристъпи прага на кантората му, Найлс все още сновеше из стаята и кроеше планове.

Той се усмихна лъчезарно на високия шериф и рече:

— Влизай, Куп! Влизай! Какво да ти предложи в тази прекрасна септемврийска утрин? Бърбън? Кубинска пура?

Куп поклати рижата си глава. Пъхнал палци в колана си, разкراчил широко обутите си в ботуши крака, той стоеше на прага и не желаше да влезе.

— Имам съобщение за теб, Найлс — рече кротко Куп.

— Вече ми го предадоха, приятелю — ухилено заяви Найлс. — Твоята малка възлюблена беше тук преди малко и ми каза добрата новина.

Куп се намръщи.

— Как може? Ем не знае нищо по този въпрос.

— Грещиш, Куп. Знае. Тя ми каза, че Хелън Кортни е готова да ми продаде фермата. Още сега. Днес.

Един дълъг миг Куп остана безмълвен.

— Разбирам — каза накрая той и се намръщи още повече. — Е, аз пък имам друго съобщение за теб. Капитан Нортуйей ще ти продаде чистокръвния си жребец. Каза, че приема последното ти предложение.

— Боже всемогъщи, няма ли да свършат чудесата! — възкликна Найлс. — Това е твърде хубаво, за да е вярно. Кога? Кога ще мога да пипна този великолепен кон?

— Капитанът ще го доведе днес следобед — изрече Куп насечено. После отстъпи назад.

— Безкрайно ти благодаря, Куп. — Найлс преливаше от възторг. — Наистина много съм ти благодарен и...

Но Куп вече беше излязъл.

ГЛАВА 45

Дали не е било само сън?

Хелън размишляваше върху подобна възможност, докато внимателно се обличаше за пътуването си до града, за да се срещне с Найлс Лъвлес.

Всичко изглеждаше така нереално сега.

Сякаш никога не се беше случвало.

Сякаш никога не бе познала чудото на неговите обятия, тръпката на неговите целувки. Възможно ли бе наистина двамата с Кърт да са се разхождали чисто голи като Адам и Ева, преди да съгрешат? Наистина ли се бяха любили на пода във вестибюла? И в огромния креват с балдахина? И в люлеещия се стол на предната веранда? И върху гърба на Рейдър?

Хелън седна на крайчеца на леглото си и положи новата небесносиня рокля в скута си.

Да, всичко това наистина се беше случило. Тя си беше позволила пълна интимност с него, като мъж и жена. И не съжаляваше. Обичаше го с цялото си сърце и душа. Обичаше го сега. Щеше да го обича и утре, и догодина. Обичаше го до болка.

Докато бяха сами Кърт ѝ каза, че я обича и тя му повярва. Но може би просто бе искала да му повярва.

Тя не беше наивно дете. Кърт беше изрекъл тези думи в разгара на страстта си. Докато я любеше, той ѝ бе шепнал най-сладките и нежни слова и непрекъснато бе повтарял колко много я обича.

Наистина ли я обичаше?

Преждевременното завръщане на Джоли и Чарли във фермата бе прекъснало близостта им. Бяха ги сварили почти в леглото и не им остана време за последни целувки, обещания, уверения. Нито той, нито тя имаха възможност да кажат „обичам те“ на дневна светлина.

Оттогава не беше имало удобен случай да останат сами. Във фермата настана непрекъсната суетня. Постоянно идваха или си

отиваха разни хора. Даже и предишната вечер, когато се мръкна, Джоли още беше там. Беше уморен и прие поканата да остане да пренощува при тях.

Чарли спа в леглото с балдахина при баща си. А тя лежеше будна в самотата на стаята си и тъгуваше за ласките, които бе познала само преди дванайсетина часа.

През тази дълга, самотна нощ, тя отново прехвърли през ума си събитията от изминалия ден. Нито веднъж Кърт не я беше погледнал така, че да покаже обич. Не беше направил нищо, за да останат насаме. Беше се държал точно както и преди да я докосне.

Хелън въздъхна.

Трябва да е била голяма глупачка, за да предположи, че той наистина я обича. Точно така, тя беше глупачка. Кърт Нортуей не беше влюбен в нея. Сигурно се беше любил с много жени. Много по-красиви и опитни от нея. Краткотрайното им забавление вероятно имаше за него малко или дори никакво значение. Коя бе тя, та да смята, че е нещо по-специално за мъж като Кърт Нортуей?

Тя не беше нищо особено — просто му беше под ръка. Сама беше паднала в ръцете му и едва ли не, го бе молила да я люби.

Отчаяна и неуверена, Хелън въздъхна и седна от леглото.

Трябваше да плати на Кърт Нортуей за работата през лятото. Нищо не можеше да промени този факт. Дължеше му пари и обикновено плащаше дълговете си. Щеше да ги плати и този път.

Хелън започна да намъква синята си рокля през глава. Прехапала долна устна, тя закопча мъничките кукички на гърба си. Разреса набързо косите си, уви ги на дълъг лъскав сноп и ги прибра с любимата си седефена шнола.

Припомни си последния път, когато бе носила шнолата, и леко трепна.

И нищо повече.

Отърси се от болезненото си мечтание, пхна обутите си в чорапи крака в едни износени обувки и се пресегна за дамската си чанта. После уверено извади от горното чекмедже на бюрото няколко нагънати пожълтели листа, завързани с оръфано златно шнурче.

Нотариалният акт за фермата на Бърк.

Още от зори Кърт бе излязъл на работа и не беше се мяркал покрай къщата целия ден. Джейк Отри заедно с групичката мъже от Спениш форт пак бяха дошли да помагат. Всички се трудиха цяла сутрин на строежа на нова кошара за добитъка. На обед спряха само колкото да изядат дебелиите сандвичи с печено говеждо, които Джоли и Чарли им донесоха.

Малко след обяда Джейк и работниците му си тръгнаха, а Кърт и Джоли продължиха — Джоли мереше и режеше дърветата с триона, Кърт пък ги заковаваше на място. Чарли също се включи, като им носеше канчета студена вода от кладенеца и събираше разпръснати от бурята отломки.

Към средата на следобеда Джоли каза, че се е уморил. Извади една голяма червена кърпа, избърса червендалестото си лице и заяви, че е време да подремне на сенчица на предната веранда.

Кърт се качи на новата ограда на кошарата, възседна я, свали чука, праметна дългия си крак над горната летва и се смъкна на земята. Огледа се наоколо и съзря Чарли, който си играеше с Дом на мястото, където преди беше задната портичка.

— Джоли, трябва да свърша една работа. — Кърт погледна стареца в очите. — Би ли останал при Чарли един — два часа? Внимавай да не пречи на Хелън.

— Хелън не е тук, синко. Излезе с Ем Еликът преди малко — рече Джоли с навъсено лице. — Ще гледам детето, ти върви.

— Благодаря ти.

Кърт оседла Рейдър, праметна дългите юзди през врата му и му нареди да го последва до къщата. Рейдър търпеливо го изчака, докато Кърт влезе вътре и се изми. Той облече чиста бяла риза, тъмносини панталони и черни каубойски ботуши. Метна се на седлото и замина, като се усмихваше и махаше на Джоли и Чарли.

Усмивката му изчезна веднага щом се скри от погледите им.

Чудеше се къде е Хелън.

Чудеше се какво ли прави.

Чудеше се дали наистина някога я беше държал в прегръдките си. Дали я беше любил през дългите душни нощи. Дали наистина бе спал в леглото с нея. Наистина ли бе чувствал нежното ѝ голо тяло, затоплено от съня, притиснато до своето. Дали гласът ѝ, който сега натрапчиво звучеше в ушите му и повтаряше името му в екстаз, не

беше само една жадувана мечта? Един красив сън, който нямаше нищо общо с действителността?

Хелън му беше казала, че го обича, но думите бяха прошепнати в изблик на страст. Дали говореше искрено? Дори и да го е обичала тогава, дали го обичаше сега? Сега, когато се бяха върнали към реалността? Или пък я бяха обзели угризения?

Кърт не бе намерил никаква възможност да види Хелън насаме. Нямаше как да разбере какво мисли и какво чувства към него. Тя не се отнасяше по-различно от преди. С нищо не показваше, че го обича.

Кърт скръцна със зъби.

Единственото нещо, в което беше сигурен, бе, че Хелън обича фермата си. Фермата значеше за нея повече от всичко и от всеки. Тя беше най-важна. И независимо дали Хелън го обича или не, по-важното бе, че той я обича, затова нямаше да позволи тя да загуби имота си.

Часовникът на кулата на методистката църква удари четири следобед.

Хелън и Ем седяха в пустия ресторант на хотела и пийваха освежителна лимонада, преди срещата с Найлс Лъвлес. Хелън неохотно се съгласи, защото разбра, че Ем се опитваше да ѝ попречи и гледаше да спечели време с надеждата, че ще я накара да промени решението си да продаде фермата на Найлс.

— Нямам друг избор — повтори Хелън, като гледаше приятелката си през масата. — Това е положението, Ем. Дължа на Кърт Нортуей заплатата, задето ми е работил цяло лято. Смятах да му платя с печалбата от есенната реколта. Но заради урагана няма да има никаква реколта. Никаква печалба. Но моят дълг си остава.

Тя допи последната глътка лимонада, остави чашата и стана.

— Отивам в кантората на Найлс. После ще се срещнем с теб при затвора.

— О, Хелън, така ми се иска...

— И на мен.

Двете жени излязоха от ресторанта. Ем забърза към областния затвор, а Хелън решително се отправи към кантората на Найлс Лъвлес на главната улица.

Ем се втурна в затвора и кимна на Куп да дойде при нея до предния прозорец. После отчаяно му съобщи какво става. Той поклати рижата си глава със съжаление.

Хелън се движеше по тротоара с уверена стъпка, кимаше на хората и смело им се усмихваше. Осъдена затворничка, тръгнала към гилотината. Стиснала здраво пожълтелите нотариален акт в ръка, тя си наложи да върви напред и да посрещне своята съдба.

Кърт влезе в Спениш форт тъкмо в момента на това бавно и мъчително приближаване на Хелън към кантората на Найлс Лъвлес. Той пришпори любимия си кон и се насочи към същата тази кантора с една — единствена, ясно определена цел.

Двамата бяха на разстояние няколко сгради един от друг, когато Кърт вдигна поглед, видя Хелън, вторачи се недоумяващо и застина като онемял. В небесносинята си рокля тя бе красива като летен ден. Косата ѝ беше вдигната нагоре и завързана със седефената шнола, която той ѝ беше подарил. Устните ѝ се усмихваха, но не и хубавите ѝ очи. В ръката си носеше навит на руло документ.

Достатъчен му беше само миг, за да отгатне намеренията ѝ.

— Хелън, недей! — извика той високо и привлече вниманието на хората по улицата. — Не! Няма да ти позволя да го извършиш!

Хелън замръзна на място.

— Кърт — зяпна го тя невярващо, — какво правиш тук? Защо си... — преди той да успее да ѝ отговори, тя се досети. — Не! — изкрещя тя колкото ѝ глас държи и се втурна към него. — Не! Няма да продадеш Рейдър на Лъвлес!

Пронизителният писък на Хелън разцепи сънната следобедна тишина. Минувачите спряха и ги загледаха стъписано. Комарджиите от игралната зала се изсипаха навън. Пияниците наизскачаха от „Червената роза“. Дамите занадничаха през витрината на шапкарския магазин, а купувачите от универсалния магазин на Джейк побързаха да излязат.

Цялата тази тълпа не съществуваше за Хелън и Кърт.

С развети поли и разтуптяно сърце тя тичаше по улицата към мъжа, когато обичаше.

С широка усмивка, обзет от вълнение, Кърт нетърпеливо пришпори Рейдър напред, за да посрещне жената, която обичаше.

Срещнаха се в средата на прашната улица. Кърт вече се смееше с глас. Той се наведе от седлото и вдигна Хелън от земята. Все още стиснала здраво нотариалния акт, тя обви ръце около врата му, докато той я слагаше върху седлото пред себе си.

Втораочените погледи и възклицанията на зяпачите бързо се превърнаха в смях, ръкопляскания и подсвирквания.

Найлс Лъвлес, който бе дочул суматохата, изскочи навън. И то точно навреме, за да види как Кърт целуна Хелън и завъртя едрия жребец обратно. Найлс съвсем се обърка и изкрещя:

— Хей, я се връщай веднага. — Той разтревожено пристъпи по улицата. — Хелън, къде е документът на моя имот?

Найлс хукна след коня.

— По дяволите, Нортуюей, слизай от моя жребец!

Двамата влюбени се разсмяха и изобщо не погледнаха назад. Даже не го чуха. Кърт виждаше единствено красивата златокоса жена, които държеше в обятията си и не можеше да повярва на късмета си. Тази изключителна жена бе готова да продаде любимата си ферма заради него.

Хелън бе смаяна. Този прекрасен мъж бе готов да се откаже от скъпия си жребец заради нея.

Ем и Куп наблюдаваха всичко това от прозореца на общинския затвор и също се смееха. Беше много забавно и приятно да гледат как Найлс Лъвлес, задъхан и с почервеноло от гняв лице, ги гони като глупак по улицата, крещи безсмислени заплахи, псува и става за смях пред всички жители на Спениш форт.

Рейдър величествено пристъпваше, сякаш разбираше, че се разиграва някаква щастлива драма, в която той изпълнява важна роля.

А върху гърба на жребца Кърт и Хелън продължаваха целувката, докато последните къщи в покрайнините на града останаха далеч зад тях.

Хелън най-сетне откъсна устни от Кърт, отдръпна се малко назад и го сгълча:

— Къртис Нортуюей! Ти се канеше да продадеш Рейдър на Найлс Лъвлес! Мили боже, какво ще правя сега с теб?

— Опитай да се омъжиш за мен — ухили се в отговор Кърт.

— Да! — възкликна Хелън. — Да, разбира се! Точно това ще направя!

— Обичам те, Хелън Кортни — произнесе Кърт думите, които тя искаше да чуе. — Обичам те, скъпа!

Хелън отново го целуна.

— И аз те обичам, мили мой. Мой скъпи, предан, всеотдаен любими. О, Кърт, обичам те повече, отколкото можеш да си представиш.

С една ръка тя сграбчи кичур от дългата грива на Рейдър, а с другата вдигна пожълтелите нотариален акт и каза:

— Ако доживеем до дълбоки старини и през съвместния си живот ми дадеш безброй скъпи подаръци, никой от тях няма да значи толкова много за мен, колкото това, с което ме дари днес.

— Божичко, толкова си мила и добра — каза Кърт. — Ти заслужаваш нещо по-добро, Хелън.

— Няма нищо по-добро от теб!

Кърт се усмихна, но очите му станаха тъжни и замислени.

— Греша, скъпа. Аз те обичам, знаеш че е така и, че искам да се ожена за теб. Наистина ще се ожена за теб. Но любовта не променя факта, че нямам никаква перспектива, никакви надежди, никакви средства, никакви пари. В този момент нямам представа как бих могъл да се грижа за теб и за Чарли.

— Аз имам една идея... Не съм съвсем сигурна, но... Скъпи, нали нямаш нищо против да останеш тук? — попита Хелън сериозно. — Няма да си нещастен, ако не се върнеш у дома в Мериленд, нали?

Тя го погледна право в тъмнозелените очи.

— Моят дом е там, където си ти — отвърна тихо Кърт. — Моят дом е в Алабама.

Щастливото лице на Хелън засия в усмивка, лъчезарна като септемврийското слънце над тях, и тя побърза да добави:

— Напоследък мислих доста сериозно и... нали знаеш онези гъсти гори, които ограждат фермата?

Кърт кимна.

— Те са част от фермата. Шестстотин акра борова гора.

— Ти притежаваш шестстотин акра гори? — вдигна Кърт тъмните си вежди.

— Не. Ние притежаваме шестстотин акра гори. Ти, аз и Чарли. И към това, като прибавим и горите на Джоли... какво ще кажеш да открием дъскорезница и да започнем търговия с дървен материал?

Нали чу, че Джоли разправяше за нашия стар семеен приятел в Бей Минит, който имал дъскорезница? Работата му върви добре и съм сигурна, че и ние ще успеем. По целия юг непрекъснато се строи и цената на дървения материал се покачва...

Двамата продължиха да кроят планове между целувки и смях. Обсъждаха светлото, щастливо бъдеще, което ги очакваше. Споменаваха и миналото, като си припомняха за онези, които представляваха за тях скъп, макар и избледняващ спомен.

Любовта, която бяха открили заедно, не беше първа нито за него, нито за нея.

Но щеше да бъде последна.

Слънцето вече залязваше, когато завиха по оградената с дървета алея към къщи и Хелън, сгушена плътно до Кърт, усети едва доловимия есенен хлад във въздуха. Тя леко потръпна.

Всеки момент листата щяха да започнат да капят и дните да се скъсяват. Слънчевите есенни следобеди щяха да отстъпят пред хладни ясни вечери. Скоро камината във вестибюла щеше да гори ярко, за да сгрива студените звездни нощи. А тя, Кърт, Чарли, и Джоли щяха да седят около огъня през дългите зимни вечери.

А после, когато всички светлини угаснат и старата къща потъне в мрак и тишина, двамата с Кърт ще се притиснат в топлината на широкото легло с балдахина. Съпруг и съпруга, останали най-сетне насаме.

Щом стигнаха до къщата, Чарли, следван от Дом, изтича навън с викове и крясъци, а зад него се показва и Джоли. Двамата веднага започнаха да обсипват Кърт и Хелън с въпроси, на които те с радост отговаряха. Когато споменаха за идеята си да отворят дъскорезница, Джоли я посрещна с въодушевление.

После тръгнаха към предната веранда, като не спираха да говорят в един глас.

Там Хелън, сияеща прегърна по ред Дом, Чарли, Джоли и Кърт и ги предупреди да стоят навън, докато не ги извика.

Влезе вътре и отиде право в трапезарията. С поруменели от вълнение бузи, тя забърза към тежкия бюфет от палисандрово дърво и внимателно започна да разопакова бабиния сервиз от фин костен порцелан и крехките кристални чаши.

Хелън поклати глава с изненада и облекчение — нито един съд не се беше счупил по време на бурята.

Тя застла дългата маса с красива стара покривка от бяла дантела и като си тананикаше тихичко, започна да нарежда специална вечеря. Постави една изящна порцеланова чиния в горния край, наклони глава на една страна и замислено огледа разположението ѝ. После се пресегна, отмести чинията на няколко сантиметра по-напред от ръба на масата и се засмя на себе си. Хиляди пъти беше виждала баба Бърк да прави точно така.

Сините очи на Хелън внезапно се изпълниха с радостни сълзи и тя притисна ръка до преизпълненото си от щастие сърце.

Тази вечер, най-сетне, щяха да отпразнуват дългоочакваното завръщане у дома.

Издание:

Нан Райън. Люби ме тази нощ
ИК „Калпазанов“, Габрово, 1996

Редактор: Мая Арсенова

Коректор: Юлия Бързакова

ISBN: 954-17-0089-6

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.